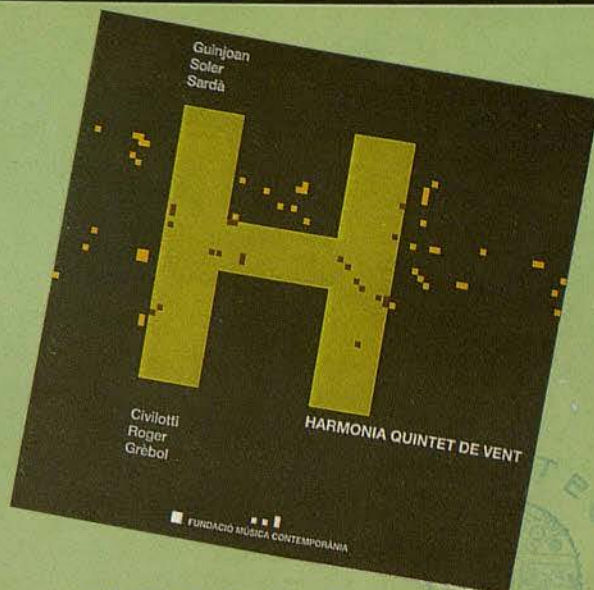
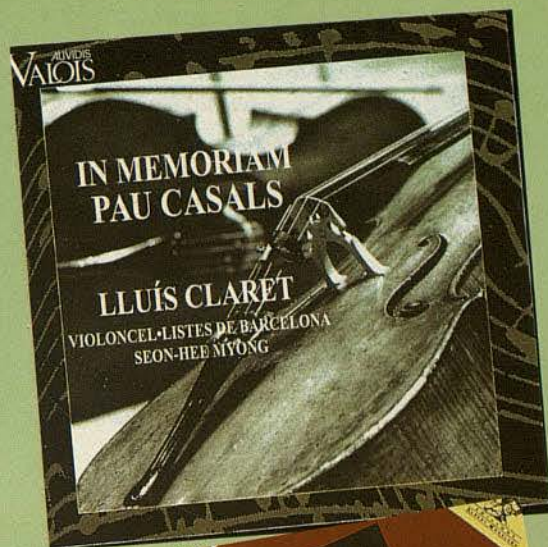

DISCOGRAFIA CATALANA

UN NEGOCI POBRE

JOAQUÍN
RODRIGO
PARLA DE
LA SEVA OBRA

PRIMERA PEDRA DEL NOU LICEU

Adagio, la vostra botiga de música.

Pianos
Orgues electrònics
Instruments professionals
Vent i corda
Informàtica musical
Partitures

BARCELONA
Muntaner, 300, Xanfrà Latorja
Tel. 200 81 00
BARBERÀ DEL VALLÈS
BARICENTRO - Tel. 718 97 51

MADRID
Hermosilla, 75, Esq. Gral. Pardiñas
Tel. 435 89 89
MADRID-2
LA VAGUADA - Tel. 730 48 82

cata

Per
Música
period

S

(Pre
Artiga
Busque
Jose
Gabrie
Gu
Mont
O

PERE
CASA

MARTÍ
MARTÍ
MILLET,

M

Els
Mú
exp

La foto
és cec

3A ÈPOCA ANY XII
NÚM. 133, NOVEMBRE 1995

Consell de Direcció:
Pere Artís (editor), Pere Burés
(Coordinació amb Catalunya
Música), Jaume Comellas (direcció
periodística) i Lluís Millet (direcció
musical)

Maquetatge: F.S.
Secretaria de redacció: Teresa
Martínez
Fotografia: Pau Barceló

Publicitat: Art-Co/ 2000, S.L.
Trafalgar, 14, 3r 1a A
Tel.: 268 35 00

Preimpressió: Ormograf, S.A.
Impressió: Agpograf
Distribució: Distribarna, S.A.
Dipòsit legal: B-34.432/83

Consell Editorial: Fèlix Millet
(President), Montserrat Albet, Pere
Artigas, Josep Ma. Bricall, Josep Ma.
Busquets, Josep Caminal, Jordi Casas,
Josep Casanovas, Gregori Estrada,
Gabriel Ferrer, Joan Guinjoan, Carles
Guinovart, Oriol Martorell, Xavier
Montsalvatge, Marta Muntada, Lluís
Oliva, Ramon Pla i Xavier Turull.

Col·laboren en aquest número:
PERE ARTÍS, HELENA BAYO, XAVIER
CASANOVAS-DANÉS, CESC, JAUME
COMELLAS, JOSÉ GUERRERO
MARTÍN, JORDI MALUQUER, CARME
MARTÍNEZ, TERESA MARTÍNEZ, LLUÍS
MILLET, AGUSTÍ MONTELLÀ, MÒNICA
MONTORIOL, XAVIER
MONTSALVATGE, ALBERT SUÑÉ,
FRANCESC TAVERNA-BECH I
JOAQUIM VILÀ I FOLCH.

CATALUNYA MÚSICA
REVISTA MUSICAL CATALANA
Sant Francesc de Paula, 2
Tel 268 10 00
08003 BARCELONA

Els articles publicats a "Catalunya
Música/Revista Musical Catalana"
expressen només l'opinió dels seus
autors.

La foto de portada de Joaquín Rodrigo
és cedida pel Patrimonio Nacional de
España (maig 1990, Palacio de
Aranjuez).

SUMARI

revista musical catalana

EDITORIAL

PANORAMA

Joan Magriñà

TEMA

MUSICALIA

Joaquín Rodrigo

SCHERZANDO

CONCURS

DISCOS

- 5 *Blanc i negre dels macroconcerts*
- 6 *Solemne posada de la primera pedra del Teatre del Liceu*
per J.C.C.
- 8 *Stage'95 de la Fundació "la Caixa". El compromís pedagògic musical des del compromís social*
per RRM
- 12 *Àngel Òdena. El Figaro de Sabadell*
per Mònica Montoriol
- 14 *Mikrokosmos: Vocacions frustrades*
per Pere Artís
- 15 *Tangents: Rosa Mateu*
per Jordi Maluquer
- 16 *Joan Magriñà. Un record indeleble*
per Xavier Montsalvatge
- 23 *La pretemporada de l'OBC*
per X. Casanovas-Danés
- 25 *XI Festival d'Alacant. Consolidació i qualitat com a notes destacades*
per José Guerrero Martín
- 27 *La imatge de la indústria del disc català*
- 28 *Indústria discogràfica: de la petita empresa a les multinacionals*
per Teresa Martínez
- 35 *Intèrprets i compositors: una lluita molt dura*
per T. Martínez i M. Montoriol
- 39 *Botigues de música: només Casals, Albéniz, Granados...*
per Mònica Montoriol
- 41 *Joaquín Rodrigo parla de la seva obra*
per Helena Bayo
- 46 *Cinquanta anys del primer disc de Be-bop*
per Albert Suñé
- 48 *Torna el Festival de Música del Segle XX*
per J.C.
- 49 *Música mediterrània a l'OBC*
per F. Taverna-Bech
- 50 *Guillermina Coll a la Fira de Tàrraga*
per Joaquim Vilà i Folch
- 53 *per Cesc*
- 54
- 56 *La Mù de Guido crea el seu propi segell discogràfic*
per Mònica Montoriol
- 57 *René Jacobs afronta L'Orfeo de Monteverdi*
per Lluís Millet

15 DE JULIOL - 19 D'AGOST 1995

Presentado por:

Con el co-patrocinio de:

LA VANGUARDIA

Casinos de Catalunya

Productos oficiales:

Ballantine's
GOLD SEAL

Con el apoyo de:

Ajuntament de Peralada

¡Nuestro agradecimiento a todos ellos!

a proliferació dels macro –per què no emprar el terme mega?– concerts dedicats específicament a la música clàssica mostra una tendència molt clara que dia a dia apareix amb més protagonisme en l'àmbit musical internacional. A redós d'intèrprets d'una projecció pública especialment poderosa s'escampen arreu propostes que acullen masses d'espectadors fins ara només pròpies de contextos musicals formalment molt distants del que ens ocupa, o bé de manifestacions esportives.

És evident que el món de la música ha entrat de forma decidida en una dinàmica "industrial" molt exacta. I aquí, el terme al·ludit entre cometes, cal entendre'l en un significat que comprèn ingredients tan inequívocs com: logístiques aparatoses, capacitat de projecció pública molt acusada, moviments financers de gran envergadura, organització complexa, etcètera.

Naturalment, tota línia d'actuació necessita el suport d'un substrat "ideològic" que el justifiqui. En aquest cas això respon a la idea de democratització, divulgació, deselitització... del fet musical. Arguments sens dubte valuosos intrínsecament però que, en tot cas, segons com siguin emprats, poden perdre molta de la seva significació i, per tant, validesa.

Perquè, en definitiva, al costat d'ells hi ha una realitat, absolutament contrastada, que és la del

negoci, en termes estrictament pecuniaris, que mouen aquests esdeveniments; factor, aquest sí, fonamental, sense el qual amb tota seguretat no es produirien. El contra-corrent crític que ha generat aquesta línia d'actuació és tan inevitable com al mateix temps fràgil. Oposar-se a aquesta línia que anunciem –compte, no que denunciem– des de la fe absoluta en la realitat existent i assumida *per se*, significa oblidar que aquesta realitat és filla d'un procés evolutiu que ha tingut la seva base en elements com els que hem apuntat abans –democratització, deselitització... Entre el concert reservat a minories aristocràtiques que es desenrotllava en àmbits estrictament selectius i el concert de què gaudim habitualment en auditoris públics que acullen masses notables d'espectadors indiscriminats, hi ha un procés marcat per una línia inequívoca que cal no oblidar, a l'hora d'analitzar el tema que ens ocupa.

A la fi, com acostuma a succeir, es fa difícil arribar a conclusions massa tallants i excloents. Una vegada més hom intueix que potser allò més important no és el "què" sinó el "com" de les coses i que, més que no tancar-se davant de realitats potser irreversibles, allò que cal és conduir-les vers objectius intrínsecament vàlids. Aquesta pot ser l'exigència plausible, i també realista, en aquest moment.

Blanc i negre dels macroconcerts

Solemne posada de la primera pedra del Teatre del Liceu

per J.C.C.

El passat 15 de setembre el Teatre del Liceu va viure un moment d'una elevada significació històrica amb l'acte de col·locació de la primera pedra de la seva reconstrucció.

Amb un doble vessant -institucional i artístic-, aquest acte va tenir una dignitat i una grandesa d'acord amb la seva transcendència i significació.

Pel que fa al primer aspecte, es van produir les intervencions dels màxims responsables executius -Joaquim Maria de Nadal, que acabava el seu torn, i Joan Rigol, que en recollia el relleu-, i dels caps de les institucions públiques que han assumit la responsabilitat del futur del teatre d'òpera barceloní: Manuel Royes, president de la Diputació de Barcelona; Pasqual Maragall, alcalde de Barcelona; Carme Alborch, ministra de Cultura, i Jordi Pujol, president de la Generalitat de Catalunya.

Els seus parlaments van situar de manera molt definida la perspectiva i els horitzons particulars de cadascuna d'aquestes institucions respecte del Liceu. Així, Maragall va insistir en la dimensió barcelonina del Liceu, la ministra de Cultura va situar el teatre barceloní en el conjunt d'un projecte operístic estatal que s'està perfilant, i fins i tot va anunciar la fi de les obres del Teatro Real de Madrid, mentre que Jordi Pujol establia els lligams caractuals de la història i de la realitat del Liceu en el tarannà i en l'empremta del país.

La parcel·la artística es va centrar en l'estrena de la breu cantata titulada *Càntic a un símbol perdurable*, composta per Antoni Ros-Marbà sobre un

Panoràmica del conjunt de la cerimònia de col·locació de la primera pedra del Teatre del Liceu

recull de textos de Salvador Espriu, Josep Carner, Màrius Torres, Carles Riba i Pere Quart. L'obra, de característiques idònies per a l'esdeveniment, va ser interpretada pel Cor i per l'Orquestra del Gran Teatre del Liceu sota la direcció del mateix Antoni Ros-Marbà. La partitura va ser introduïda dins la primera pedra, la qual posterior-

ment va ser col·locada solemnement per les autoritats esmentades.

Una ambientació plàstica alhora austera i imposant va arrodonir la grandesa d'aquest acte, punt de partida d'un "després" de la història del Teatre del Liceu, la qual, de fet, es va començar a perfilar l'endemà mateix del dia de l'incendi.

La litúrgia com a expressió

L'acte de col·locació de la primera pedra de la reconstrucció del Gran Teatre del Liceu va tenir un fort component litúrgic. Diria més, un deliberat component litúrgic, si "litúrgia" vol dir forma de cerimonial religiós i, per extensió, també significa forma d'exteriorització d'una fe (de la que sigui; la fe que no es manifesta, que no es fa evident, o no existeix o és una fe pobre).

I en aquest sentit, el cerimonial que ens ocupa va resultar d'una gran eloqüència. Un hom hi va trobar a faltar un mínim de protagonisme de l'antiga propietat, i per extensió de la societat civil que no sols forma part de la història del teatre, sinó

que ha de formar part del seu futur, com es va manifestar també en alguns dels parlaments pronunciats des d'instàncies institucionals.

Enmig de l'espai oval que forma el perfil encara definit del fons de les graderies i situats com estàvem els presents a l'àrea de l'escenari, amb el cel absolutament obert i esbatanat, s'accentuava molt vivament el caràcter emotiu de l'esdeveniment. Aquelles runes tan evidents, tan palpables, tan a l'abast de la mà, donaven al Teatre del Liceu una altra dimensió i l'agegantien d'una manera indefinible. El llast d'un esdeveniment històric tan excepcional es convertia en imatge gairebé irreal i grandiosa i com pertanyent

a un món de transcendència inexpressable.

A partir d'aquest moment únic i excepcional de la col·locació de la "pedra símbol", la litúrgia cedeix el pas a l'acció. La fe assoleix una altra manera de manifestar-se. Ambdues són maneres absolutament imprescindibles i, en realitat, cares d'una mateixa moneda. Les estructures d'obra, les tones de ciment que a partir d'ara s'instal·lin a l'espai, més obert, més ampli i generós que mai, són també expressió de fe, en una de les realitats culturals més identificadores i més irrenunciables del país. Aquest és el significat més essencial i genuí de l'acte del passat 15 de setembre. ● J.C.C.

V TEMPORADA DE CONCERTS 1995-96

Palau de la Música Catalana

4 NOVENBRE'95

dissabte, 22 h

ACADEMY OF ST. MARTIN-IN-THE-FIELDS.

PEPE ROMERO, guitarra.

Dir.: KENNETH SILLITO.

Mozart, Rodrigo, Bartók, Mendelssohn.

11 NOVENBRE'95

dissabte, 22 h

CAROL VANESE, soprano

WARREN JONES, piano

Rossini, Beethoven, Mozart, Strauss.

26 NOVENBRE'95

diumenge, 21 h

KIBBUTZ CHAMBER ORCHESTRA.

COR DE CAMBRA DEL PMC

(patrocinat per Fundació Caixa de Catalunya)

Dir.: DORON SALOMON

Prokofiev, Haydn, Mozart.

Pròxims concerts: ALÍCIA DE LARROCHA, piano. Soler, Granados, Schumann. (22 de desembre, 21 h).

EUGENE ISTOMIN, piano. (22 de gener'96, 21 h).

STAGE'95 DE LA FUNDACIÓ "LA CAIXA"

El compromís pedagògic musical des del compromís social

per RRM

La setena edició del Stage musical que organitza el Servei de Música de la Fundació "la Caixa" tingué lloc entre els dies 10 i 23 de juliol a la residència escolar Bellloc de la Roca del Vallès. Enguany el Stage ha incorporat la participació de joves músics de 12 a 16 anys i professors i mestres de música entre els alumnes. Així, el Stage estava dividit en quatre apartats bàsics: el Curs Europeu de Música de Cambra (en la seva setena edició), sota la direcció artística d'Eric Hollis; el Curs per a Mestres i Professors de Música, sota la responsabilitat artística de Carles Riera; el Curs per a Joves Instrumentistes, coordinat per Salvador Brotons; i com a novetat també les primeres Jornades Pedagògiques, coordinades per Delfi Colomé.

Pel que fa a professorat, se n'encarregaven els membres del quartet Endellion i del quintet Moragues, el trio Solare, Boris Berman, Timothy Boulton, Josep Guallar, Jesse Levine, Andrew Marriner, tècnics de gravació de la companyia discogràfica Opus 111, Pawel Rouba, Charles Tunnell, Anna Baget, Elliott Ward Cheney, Salvador Brotons, Frederic Giberga, Anna Alegre, Carles Riera i Eric Hollis. El Stage es completà amb un cicle de concerts, a càrrec dels tres grups de cambra del Curs Europeu de Música de Cambra i de diversos

El pianista rus Boris Berman interpreta Scott Joplin en una actuació improvisada al bar l'última nit del Stage

professors participants, al Cercle Cultural que la Fundació té a la ciutat de Granollers, molt a prop de la seu del Stage.

Durant la convivència tots aquells dies, els gairebé 200 implicats al Stage van fer de la música la seva protagonista indiscutible en un marc que convida a tenir-la constantment present.

Nosaltres vam passar un dia amb ells i aquest és el resultat.

La formació per als qui ensenyen música

És mig matí i comencem a fer un tomb per les instal·lacions del Stage de la mà d'Ignasi Miró, el nostre amfitrió. Hem arribat a l'àrea on té lloc el Curs per a Mestres i Professors de Música.

Entrem a la classe que imparteix el percussionista Frederic Giberga. Tretze alumnes percussionen diferents instruments i el que sembla a simple vista una festa africana amb molta "marxa", és un exercici d'improvisació basat en el concepte de ritme binari i terciari. Seguidament entrem a l'aula on Carles Riera, director del Conservatori Josep M. Ruera de Granollers, assessor musical de la Fundació "la Caixa" i director artístic d'aquest Curs, explica al seu auditori com presentar una obra musical als escolars. Amb aquesta finalitat s'hi escolta una obra de Purcell que captiva els també tretze alumnes-professors. Riera els explica el seu contingut, el timbre de l'acord, l'obstinació de les notes, el sentit

de l'humor que respira la peça..., perquè s'ha d'aprendre a escoltar música des de la primera audició, els diu. Moments després encetem una petita entrevista a Carles Riera.

—Aquest Curs per a Mestres i Professors de Música, quines mancances i necessitats pretén suplir? Perquè deuen haver-hi una sèrie de mancances en el terreny de l'ensenyament musical que es deuen haver accentuat amb l'aplicació de la LOGSE; és cert?

—Sí. A hores d'ara tenim dos problemes greus en l'ensenyament de la música al nostre país. L'un és que la falta de tradició democràtica, i per tant cultural, durant tants anys, va fer que no hi hagués música a l'escola, o molt poca, fins fa pocs anys. Quan aquesta mancança s'ha anat solucionant, ha coincidit amb un moment de baixa escolaritat, cosa que ha provocat que a més de formar professors per a l'ensenyament musical, s'hagin hagut de reciclar per a aquesta tasca professors provinents d'altres matèries. L'altre problema és que la LOGSE significa canvi d'estructures, de programes, que els continguts ja no seran l'objectiu fonamental, sinó que serà una relació del nen amb els continguts. I això ha implicat que la confusió sigui important, a causa d'haver-se trobat aquests dos problemes pràcticament en el mateix període de temps. I encara podem afegir-hi un tercer problema, que afectaria més l'àmbit de les escoles de música i conservatoris, i és que s'està parlant de la creació d'un nou conservatori superior de música, cosa que significa que moltes evolucions estan aturades perquè no se sap què passarà. Per tant, creiem que paga la pena muntar un curs en el qual es puguin donar unes quantes respostes, normalment procedents d'Europa, a aquestes situacions de cara a enfil·lar l'agulla i ajudar en la mesura que

ho pot fer una Fundació com aquesta.

—Quina línia pedagògica se segueix en el Curs?

—Utilitzar la major part d'aportacions dels grans personatges de la pedagogia, com Dalcroze, Kodály, Orff... —la llista seria molt llarga— perquè sigui una línia molt oberta. És a dir, que els professors que han vingut a impartir classes puguin aportar una visió al màxim d'oberta, flexible i tolerant perquè els professors i mestres que reben les classes puguin tenir també una mentalitat al màxim d'oberta, flexible i tolerant, i utilitzar les aportacions d'aquests gran pedagogs segons les seves necessitats, però sense cap mena de sectarització.

—Els resultats que els alumnes obtinguin del Curs es constataran immediatament, o a llarg termini, en els seus alumnes?

—Hi ha una mica de tot. No es volen donar receptes, però sí que hi ha idees per treballar-les immediatament. Però l'objectiu és a mig i llarg termini. Es tracta d'obrir una finestra que els permeti veure un camp diferent on el moviment és molt important, la composició i la improvisació, la creativitat... Saber escoltar és molt important.

Així, aquest Curs per a Mestres i Professors de Música té sis especialitats —de les quals els participants han hagut d'escollir quatre—: audició; música i moviment; percussió, informàtica, pedagogia dels instruments de corda, i pedagogia dels instruments de vent. Hi han participat una trentena de professors i mestres d'arreu d'Espanya, que han hagut de passar una selecció mitjançant currículum (necessària perquè les sol·licituds havien estat molt nombroses).

Per acabar amb aquest apartat del Stage, hem volgut treure el cap per l'aula on Anna Alegre, especialista en rítmica segons el sistema Dalcroze —és llicenciada

per l'Institut Dalcroze de Ginebra— imparteix la classe de música i moviment. La desena d'alumnes estan fent un exercici que combina el ritme, l'expressió corporal i la improvisació de moviments amb l'ajut d'un full de paper que dobleguen amb els peus. Tot a ritme de mambo. La finalitat d'aquest exercici és acostumar a treballar el cos per posar-lo al servei de la música. Es tracta, per tant, que el nen a l'escola aprengui el seu llenguatge musical corporal posant-lo al servei de la música per mitjà de tres conceptes bàsics: espai, temps i energia.

Obrir perspectives musicals als joves

Abans de dinar ens trobem al bar, a l'aire lliure enmig del bosc, amb el director Salvador Brotons, coordinador del Curs per a Joves Instrumentistes, i el compositor Delfi Colomé, coordinador de les Jornades Pedagògiques que es realitzen per primera vegada al Stage. També es reuneix amb nosaltres el percussionista Frederic Giberga i ens acompanya el nostre amfitrió, Ignasi Miró. El que preteníem que fos una entrevista formal esdevé una tertúlia musical espontània. Parlem de molts temes relacionats amb els participants del Stage, del nivell musical al nostre país —que ha millorat notablement en els darrers deu anys, tal i com manifesta Salvador Brotons—, i d'altres temes.

Podem, malgrat tot, transcriure un extracte de la tertúlia.

—Els objectius que s'apliquen en el Curs per a Joves Instrumentistes, cap on es dirigeixen?

—A enriquir —contesta el seu coordinador, Salvador Brotons—. Encara que al nostre país s'ha millorat molt musicalment, encara hi ha una sèrie de mancances en molts sentits, que sortiran a la llum, ben segur, a les Jornades Pedagògiques. Molts diuen que

la LOGSE no acaba de funcionar i que no funcionarà, i altres diuen que està molt bé. Com sempre, hi ha punts de la llei que són molt bons i d'altres que poden ser deficientes i problemàtics. Però hi ha inquietuds i ganes de fer coses noves, de fer una reforma que realment feia falta. Aleshores, el Curs per a Joves Instrumentistes pretén ser un enriquiment. I en una setmana, que els nanos puguin veure el ventall de possibilitats que els poden obrir portes cap a direccions que abans desconeixien. En una setmana fan moltes activitats que es complemen entre elles.

—Crec que has dit la paraula clau que sempre s'ha usat més en aquest Stage, i que és obrir portes o obrir finestres —intervé Delfí Colomé—. És a dir, estimular molt la curiositat de la gent, fer-los veure que la música és molt polièdrica, aspectes que de vegades no són gaire desenvolupats a escoles i conservatoris. Des del punt de vista musical, aquest és un país que encara està en vies de desenvolupament, i tot ajuda a tirar endavant. El que ha de fer una institució com la Fundació "la Caixa" —continua Colomé—, no és ni substituir la tasca pedagògica que és competència de les administracions, sinó obrir finestres: crear espais de llibertat on la gent pugui sentir la música d'una manera que no és l'habitual.

—Quan acabarà aquest desenvolupament?

—Mai, afortunadament... —contestava Delfí Colomé—. S'ha d'anar cap a la normalitat i no trobar-la mai. La normalitat contradiu l'art. L'art no és normal. Si no, malament! —sentencia.

Els contertulians fan reflexions sociològiques, de política cultural vers la música..., parlen de la importància de fer música de cambra com a pràctica musical bàsica de formació.

—La música de cambra esdevé més assequible que la de concert

des del punt de vista de comprensió per al públic en general?

—No —diu Salvador Brotons—. Crec que és complicada com a concepte. La música d'orquestra té més diversitat de timbres, és més visual, hi ha més punts de tensió, té més efectes, més ambients..., cosa que no vol dir que sigui millor... La música de cambra, no hi ha dubte que és música de més ciència pura. Crec que és una mica més difícil d'entrar que en una música coral o orquestral a nivell de públic en general.

—La música de cambra requereix una sensibilitat una mica més elaborada —continua Colomé—. De tota manera, crec que el públic que ha traspassat la frontera cap a la música de cambra, en treu molt més profit, de la intimitat que pot donar un quartet de corda o un trio.

Ara anem tots a dinar.

La música de cambra com a model d'ensenyament

Tot començant la tarda ens reunim al bar amb Eric Hollis, director artístic del Curs Europeu de Música de Cambra des de la primera edició, ara fa set anys. Encetem una conversa tot prenent un cafè.

—Des del primer Stage, hi ha hagut alguna evolució respecte de la línia pedagògica del Curs Europeu de Música de Cambra?

—Crec que la música de cambra és fonamental en l'aprenentatge musical. A Anglaterra, d'on sóc jo, quan els nois comencen a tocar instruments, gairebé de seguida aprenen a tocar en grup. Això és obvi, perquè la música és una qüestió de respondre a altra gent, la resposta musical és fonamental. La música és com fer atletisme, s'han de controlar els moviments, fins i subtils, del cos, i alhora també és un treball intel·lectual. I la percepció del so s'adquireix amb

anys de treball. Aleshores no és vàlid començar a practicar la música de cambra als 18 anys. S'ha d'aprendre des del principi la resposta musical. Per tant, utilitzo la música de cambra com un mitjà educatiu en què es pot aprendre tot: la tècnica, els estils, la resposta musical, la lectura a vista..., tot.

—Els grups de cambra que participen al Stage, amateurs o professionals, estables i consolidats... d'alguna manera tot això que dius ja ho deuen tenir assumit. És així?

—Bé. A Espanya fins fa cinc anys no hi havia gaire tradició de tocar música de cambra. En aquest curs, només hi poden participar grups estables, i això ha donat motius per formar-ne. Enguany tenim dos o tres grups que són professors de conservatori que han vingut a aprendre i afegir experiència a la seva tècnica. I això esdevé una cosa nova, un professional ha de continuar estudiant d'alguna manera.

—Això vol dir que els professionals encara necessiten alguns elements que el curs proporciona.

—Sí. Un grup de música de cambra és reduït i permet proporcionar l'atenció directa del director sobre cada membre del grup, per educar els seus instints musicals. Es produeix una situació íntima per treballar la música.

—El repertori que s'estudia al Stage és el mateix cada any, o bé varia?

—No. Els participants escullen el seu repertori —Glinka, Rachmàninov, Schubert, Brahms, Haydn, Mozart... No hi ha gaire música del nostre segle, però, perquè la gent està acostumada a la música diatònica i quan ha d'afrontar una obra amb dissonància, falta d'orientació. El mateix Salvador Brotons, compositor i que està al Stage, ens ajuda a introduir a poc a poc el concepte de tocar música del nostre temps. Per a mi, això és molt

important, perquè si no podem tocar la música de la nostra època, és com viure en un museu.

—El prestigi i la qualitat d'un curs com aquest ve donat per la qualitat i el prestigi dels seus professors?

—Ve donat de moltes maneres. De moment a Espanya no hi ha cap curs com aquest. Aquí, al Stage, ens trobem amb grups estrangers que s'adapten a l'ambient espanyol. I crec que aquesta és la clau de l'èxit d'aquests cursos. Connectar amb els alumnes, escoltar les seves històries... I nosaltres tenim la responsabilitat de respondre a aquestes situacions per ajudar-los a millorar. Perquè són el futur de la música.

—Aquesta manera de treballar és una pràctica normal a la resta d'Europa?

—No ho sé... Fa deu anys que treballa a Espanya i la conec molt, i tinc molt d'interès pel món musical espanyol. Perquè en alguns sentits a Anglaterra hem passat pels mateixos problemes que ara hi ha a Espanya amb una reforma educativa com la LOGSE. Crec que hem de forçar la idea que en una societat sense art i sense música, no paga la pena de viure-hi. Tota classe de música té un paper importantíssim en la nostra societat.

Conreant el futur, debatent el present

Després de la conversa amb Eric Hollis, prenem posició a la classe on Salvador Brotons s'encarrega de l'orquestra de joves. És una orquestra de corda amb una petita secció de vent (tres flautes i dos clarinets) i els seus membres es preparen tot afinant els instruments i intentant posar ordre a les partitures. Assagen una peça que per a ells resulta enrevessada. Brotons els atura i els diu que la corda ha de ser més suau perquè s'han de sentir els vents. Continuen... desastrós!

Salvador Brotons orientant un jove músic de l'orquestra

assenyala el director. Tot es va solucinant assajant per seccions. Ha de millorar, és la consigna de Brotons. Tots junts... no funciona... no va alhora.

Salvador Brotons opta per canviar de peça. Es tracta de la *Serenade for string orchestra* de Norman Leyden. Certament, és una peça més agraïda que l'anterior. S'ha de controlar la velocitat de l'arc, els explica. Això va progressant, s'alegra. I les consignes continuen: S'ha de tenir un ull al paper i un ull al director, si no mai anirem junts; o bé heu de posar més pressió, més intenció, per al crescendo. Mentre passa tot això, el fotògraf Ferran Borràs fa treballar el dit.

A mitja tarda es comença a veure moviment cap a la piscina. Cal dir que fa un dia esplèndid i

no gaire feixuc de calor. La música se sent des de totes bandes. El bar s'està omplint. Les classes ja s'han acabat. Un jardiner acaba d'arreglar la gespa dels parterres i l'olor de gespa acabada de tallar envaïx l'espai. Els aspersors han parat de funcionar des del migdia. L'ambient és de relax absolut. Alguns juguen a ping-pong, un quartet està tocant molt a prop del bar... Ja són les sis de la tarda i molts ja comencen a anar cap al teatre on d'aquí a mitja hora començarà la primera jornada pedagògica, que desenvoluparà el tema "Cap a una estructura de la didàctica musical". A aquestes jornades s'ha convidat els gestors polítics culturals a obrir el debat actual que envolta la música al nostre país.

Però abans hem fet un parell de preguntes al coordinador de les Jornades Pedagògiques, Delfi Colomé.

—Per què s'han escollit aquestes temes i no uns altres? (els temes són, a banda de l'esmentat, "Música i qualitat de vida: sortides professionals" i "La formació superior dels nostres músics").

—Ens han semblat uns temes molt sensibles que poden suscitar un debat més fluid. Són, podríem dir, tres temes molt "enganyosos" en la mesura en què es pot parlar de tot entorn seu.

—Els temes han estat pensats per a l'auditori del Stage o per a tothom en general?

—Sí i no. La línia parteix de la pròpia filosofia objectiva del Stage. Què es pretén, d'aquest Stage? Es pretén enriquir una formació musical dels que hi participen. Aleshores, la reflexió està feta per dir com es pot fer perquè hi hagi una bona connexió entre la capacitat d'enriquiment que dona el Stage i el que després els passarà quan tornin als conservatoris o escoles, o quan vagin a tocar en algun concert. Hem reunit una sèrie de gent amb la intenció que parlin i aportin experiències.

ÀNGEL ÒDENA

El Fígaro de Sabadell

per MÓNICA MONTORIOL

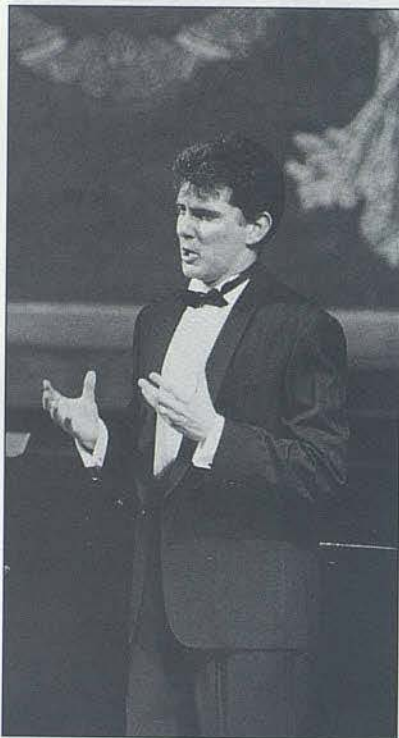
El 24è Festival d'Òpera de Sabadell inicia la temporada presentant en cartellera *El Barbero de Sevilla* de Rossini. El repertori és encapçalat per Àngel Òdena, Eduard Giménez i Raquel Pierotti.

Àngel Òdena té 26 anys i és tarragoní de naixement. Com a baríton, afronta un dels personatges més carismàtics de l'òpera, el Fígaro del *Barbero de Sevilla*, compartint protagonisme amb el comte Almaviva, Rosina i el tutor, el Doctor Bartolo.

Admira el compositor Giuseppe Verdi, però sense voler renunciar a Mozart o a Rossini. Prefereix les veus llatines, com la de Maria Callas, a les nòrdiques, però no en desestima cap, mentre siguin d'un bon cantant interpretant una bona música. La del baríton diu que és una veu noble. És la seva primera entrevista, però adopta una actitud distesa, beu aigua entre les preguntes i respon concís.

Fígaro és un tipus una mica poca-vergonya, i per això intento buscar aquesta frescor, que de fet té l'òpera, i en general totes les òperes de Rossini. És un personatge així, o jo l'entenc així. I partint d'aquesta base, la manera de cantar ha de ser molt àgil, molt fresca, molt "esperitosa"... Després ja veurem quin serà el resultat, quin treball quedarà en escena. Jo, el treball que estic fent amb els mestres és aquest: àgil, fresc. És una òpera bastant bufa, i és el personatge de Rossini més brillant que hi ha, fins i tot de veu.

Va fer de Fígaro l'any 1993 en la versió abreujada i traduïda al català del Tricicle, per a un públic juvenil entre 13 i 14 anys.

Ha cantat també altres papers importants: el Marcello de *La Bohème*, el Germont de *La Traviata*, l'Enrico de *Lucia di Lamermoor*. Sap que el personatge de Fígaro és potser dels més populars, i dels més interpretats, i que el públic pot filar molt prim si una nota surt despenjada...

-Tot això no m'ho plantejo gaire, perquè si m'ho hagués de plantejar, potser ja no sortiria ni a escena. Em plantejo que és un repte per a mi, que ho he de provar, que és l'única manera, i que si em donen l'oportunitat de fer-ho, l'he d'aprofitar al màxim. D'oportunitats, te'n donen més d'una, però si comences a fallar en aquestes oportunitats que et donen ara, te posen una etiqueta i després ja no en pots sortir. És important respondre el màxim i bé.

Per a l'estudi del personatge ha escoltat i visionat diverses versions, com a referències, i defugint el simple mimetisme,

sense voler assemblar-se a ningú en concret. Però la responsabilitat i l'escull que cal superar li pesen. Respecte?

-No, respecte no..., és que jo sóc així, i tot me fa respecte. Sé que és un paper important i que igual a molta gent li interessaria fer, no? A mi m'interessa molt, però he de saber on estic i què és el que vaig a fer. I a partir d'aquí, hi ha gent que m'ajudarà molt, que ja ho sé d'entrada, i que ja no han fet.

-L'Eduard Giménez, per exemple.

-Sí, l'Eduard, la Raquel Pierotti, que són gent que han actuat molt i a grans llocs, a grans teatres.

-Com ho sap, un cantant, que ja està preparat per interpretar un primer paper?

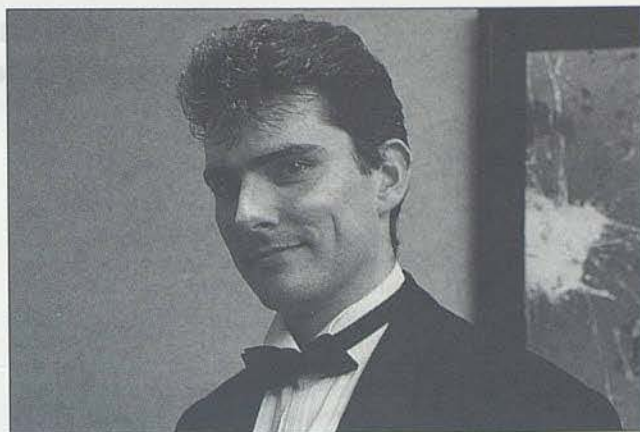
-És com un jugador de futbol: té disset anys i el fan debutar en un primer equip. Si m'haguessin dit de fer aquest paper a la Scala de Milà, llavors m'ho pensaria molt més. Però precisament, amb tots els respectes, no vaig a cantar a la Scala de Milà. Canto en un lloc que precisament està per això: per promocionar gent jove. Però segur que si anés a la Scala ho cantaria igual de bé o de malament, perquè quan surts a cantar intentes fer-ho igual de bé. Ara, la responsabilitat és una altra, i el públic també és un altre. A la Scala segurament no et deixarien passar res. Aquí és diferent, però s'ha d'intentar de fer igual de bé. Ara, en quin moment estàs realment preparat per...? Això és molt relatiu. Si un s'hi troba i creu que ho pot fer, doncs cal fer-ho. I les persones que et donen l'oportunitat de cantar ja són prou conscients que puc fer el paper, si no ja no me'l donarien.

Davant les possibles crítiques paternalistes sobre la seva edat —expressions com “no ho fa malament, per ser tan jove”—, es mostra contundent:

—No és cap dispensa, que et diguin això; dir això ja és posar-me una excusa, i jo no vull que em posin cap excusa. Amb la meua edat no puc cantar com un home de 45 anys, però hi ha certes coses bàsiques que les he de cantar igual o millor, perquè la meua veu és molt més fresca. En comptes d'ajudar-te, aquestes coses et “desajuden”. No et perdonen mai la vida, al contrari. Perdonen molt més la vida a grans cantants quan algun dia no ho fan tan bé, perquè darrera tenen una trajectòria que jo no tinc. O ho faig molt bé o no em perdonaran la vida, això està clar.

La seva trajectòria musical el trasllada a la infantesa: estudis de música al Conservatori de Tarragona (“de ben petit”), als quinze anys entra a cantar en un cor...

—Allà em comentaven, “oh! tens una veu que val la pena”, i com que no em costava, m'agradava. Això m'ha passat sempre: les coses que no m'han costat, sempre m'han agradat. Vaig fer les proves per entrar al Conservatori —llavors devia tenir setze o disset anys—, i vaig començar allà. Primer amb mitja hora setmanal de classe, compaginant-ho amb els estudis de COU, i després amb la universitat (Geografia i Història) i amb els estudis de piano. Eren moltes coses, i un any abans d'acabar la carrera ja vaig veure que això del cant m'agradava, i va ser quan em vaig apuntar a una escola d'òpera de Barcelona. Això significava venir tres dies a Barcelona. Llavors ja va ser una roda. Als vint anys em vaig presentar al concurs de Joventuts Musicals d'Espanya i em van donar el segon premi. Als vint-i-quatre ja tenia el meu primer gran paper... Cada vegada t'hi vas ficant més, i més...

El jove baríton Àngel Odena és Figaro al Barbero de Sabadell

A Barcelona, a l'Escola d'Òpera aprèn interpretació escènica: —On més s'aprèn, però, és dalt de l'escenari, perquè allí t'has d'espavilar sol. A l'hora de la veritat, el públic no valora si tu has estat treballant amb la Núria Espert o amb el Lluís Homar, et valora a tu, i el teu resultat. I és difícil, perquè jo tinc vint-i-sis anys, moltes vegades he de fer papers de persones grans, perquè els barítons són personatges grans, llevat del Figaro, i el de la Lucia... És difícil assimilar i fer aquests personatges. Són coses que no has viscut mai i, per tant, no saps com sentir-les.

Altres concursos on ha obtingut premis: el del Teatre Fortuny de Reus, el Joan Macià de el de Ciutat de Manresa, i un intent fallit, amb 19 anys, al Francesc Viñas. Però des de fa tres anys no s'ha presentat a cap més convocatòria.

—Primera, perquè no m'agraden, perquè és anar a passar molts nervis i la competició no m'agrada. I segona, perquè des de fa uns anys he anat tenint feina. A més a més, quan vaig a un concurs, hi vaig per guanyar alguna cosa, si no ja no hi vaig. És una ximpleria: no em gastaré diners per al viatge, per a la inscripció, per només anar-ho a provar.

La seva formació es completa a l'estranger: arran d'una audició, Katia Riccerelli li concedeix una beca per anar a estudiar a Itàlia, l'estiu de 1993, durant dos mesos. L'any següent i durant temporades curtes hi repetirà l'estada. De

l'experiència, n'extreu conclusions:

—Sobretot a Itàlia, el que hi ha són moltes més oportunitats de cantar. Que n'apreguis més o menys, és relatiu. Estem parlant de sensacions que un ha de tenir dins del seu cos. Aquí, a Espanya, sembla que cada cop hi ha més oportunitats, però musicalment, països com Àustria, Alemanya o Itàlia tenen un nivell més bo que el nostre, perquè la quantitat fa que, com a mínim, la qualitat també augmenti.

—La recepta màgica per ser un bon cantant?

—La humilitat.

—Què més?

—Condicions, musicalitat..., totes aquelles coses que ja es donen per suposades. Però, sobretot, la humilitat, perquè si no ets humil amb tu mateix, et pots posar moltes traves. Has d'acabar un concert i saber què has fet bé i què has fet malament, però sobretot el que has fet malament, perquè el que has fet bé ja t'ho vindran a dir. Per això sempre em gravo després d'un concert.

—I arriba l'autocrítica.

—Poques vegades m'agrado. Senzillament, veig coses que es podrien fer millor. M'enfado amb mi mateix perquè sé com fer-ho millor.

Després de l'entrevista, es prepara per fer un breu assaig del Barbero. Odena entona la clàssica estrofa, i el piano l'acompanya, però la gravadora no vol enregistrar les notes i es nega a funcionar. Quan acaba, pregunta: ha quedat bé?

MIKROKOSMOS

Vocacions frustrades

Represa ja la temporada musical, se'm referma un convenciment personal: hi ha moltes vocacions frustrades de directors d'orquestra.

M'explicaré. De fa un cert temps, i des del lloc que habitualment ocupo al Palau, detecto un nombre creixent d'afecionats que no poden reprimir un impuls intern i gesticulen durant les interpretacions de les obres, situats mentalment al podi del director.

Vaja, vaja... Jo em pensava que era una rauxa meva, aquesta dèria directorial, de la qual confesso púdicament que sóc assidu practlicant al menjador de casa i en la pràctica de la qual crec que em defenso prou bé... (oh, sí!... els anacrusi de *La consagració de la primavera* de Stravinsky em surten brodats... i més ara que faig ús d'una batuta que havia pertangut al mestre Toldrà i que dec a un fina de la seva filla Narcisa...).

Però ara se'm fa evident que no som pocs els qui hauriem volgut comandar la recreació d'una partitura simfònica, que ens delim per fer-ho i ens dolem de no poder-ho fer.

Rectifico quant al nombre de frustrats: no és que "no som pocs"; és que som "bastants", per no dir "molts"...

Ho sé perquè, aquests frustrats, els tinc -diguem-ne- controlats; no solament sé la butaca o llotja que ocupen, sinó que (a còpia de veure com llur discreta gestualitat s'adiu amb una diversitat d'obres) he pogut esbrinar les seves preferències estètiques.

I sé qui s'adelita en Vivaldi, qui s'extasia en Bach, qui s'enllamineix en Txaikovski, qui s'arravata en Stravinsky, qui es transfigura en Mozart, qui es deixa anar en Rachmàninov, qui...

I gairebé, gairebé, m'atreveria a dir qui tenen per model; en alguns d'ells, hi noto traces de Cèlibidache, de Solti, de Mehta... i fins de García Navarro!

Ells, els meus "col·legues" no s'ho pensen, com els entenc! Tant, que -si m'agafa un rampell- qui sap si no els faré arribar una discreta invitació a fer un pa amb tomàquet a casa i a compartir les nostres opcions directorials... A veure si, així, posant-la en comú, superem l'enyorança d'un món pressentit i mai no assolit...

Pere Artís

Simfònica del Vallès.

Nova temporada i nous horitzons

L'Orquestra Simfònica del Vallès (OSV) inicià el passat octubre, al teatre La Faràndula de Sabadell, la seva temporada 1995-96 de concerts amb *Rosamunde* de Schubert, *La rosa als llavis* de Toldrà (en commemoració del centenari del músic català, i amb la soprano Virgínia Parramon com a solista), i la *Simfonia núm. 7* de Dvorák; tot dirigit pel seu director titular, el mestre Jordi Mora.

Aquest concert és el primer, d'un total de sis, del Cicle de Concerts Simfònics, que juntament amb el Cicle de Concerts Simfònics Populars i el Cicle de Concerts Tradicionals (a banda de ser la formació habitual del Cicle Òpera a Catalunya), són el pilar de les activitats de l'orquestra.

Seguint amb els concerts simfònics, el segon -17 de novembre- tindrà Lluís Vila com a director convidat, que dirigità obres de Bach (*Suite núm. 1 en Do m.*), Aaron Copland (*Quiet city* per a corn anglès, trompeta i orquestra, en el qual intervenen els solistes de l'OSV Narcís Llongueres i Josep Lluís López), i Mozart (*Simfonia núm. 35 en Re M. "Haffner"*).

El tercer concert -2 de febrer-, dirigit per Jordi Mora, oferirà *Peça per a orquestra* del terrassenc Víctor Estapé (estrena mundial), *Pere i el llop* de Prokofiev i amb l'actor Sergi Mateu com a narrador, i la *Simfonia núm. 3 en Fa M.* de Brahms.

El concert número 4 -15 de març- oferirà obres de Haydn (*Te Deum per a l'emperadriu Marie Therese*), Fauré (*Pavana per a cor i orquestra*), Debussy (*Petite Suite*) i Rimsky-Korsakov (*Shéhérazade*); com a solistes hi intervindran els Cors de Sabadell (Orfeó de Sabadell i Cor Al·leluia), tot dirigit per Jordi Mora.

El cinquè concert -19 d'abril- presenta el simfonisme a Rússia amb obres de Rimsky-Korsakov (*La gran pasqua russa*), Txaikovski (*Concert per a violí en Re M.*, amb Sergio Prieto com a solista), Dorojin (*Pastoral per a oboè i orquestra de cambra*) i Borodin (*Simfonia núm. 2 en Si m.*). Aquest concert serà dirigit pel director convidat Victor Sobolev.

Finalment, el sisè concert -31 de maig- porta el director català Salvador Mas, que conduirà l'*Obertura tràgica* de Brahms, la *Simfonia núm. 1 en Do m.* de Mendelssohn, i la *Simfonia núm. 100 en Sol m. "Militar"* de Haydn.

El Cicle de Concerts Simfònics Populars repeteix diverses obres de les que acabem d'esmentar i començarà el passat dia 1 d'octubre. Aquest cicle es completa amb tres concerts més els dies 28 de gener, 10 de març i 21 d'abril, i tenen lloc a l'antiga Escola Universitària d'Estudis Empresarials de Sabadell, actual seu de l'OSV.

Per últim, el Cicle de Concerts

Tradicionals, a La Faràndula, presenta el 14 de desembre el concert de Nadal amb l'*Oratori de Nadal* de Bach, amb el Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana; el dia 7 de gener el festival de valsos i danses, dedicats a la família Strauss; i el dia 28 de març el concert de Pasqua, dirigit per Raffaele Napoli i amb el cor Lieder Càmera, en el qual s'oferirà l'*Adagio per a orquestra de corda* de Bruckner (en commemoració del seu centenari), el *Rèquiem* de Cherubini, i *In Paradisum* també de Cherubini.

Un cop repassat el contingut de la temporada, el director titular de l'OSV, Jordi Mora, valora l'estat actual de la formació amb tres característiques bàsiques: continuïtat, establiment regular de la corda, i millorament continuat de la qualitat interpretativa. Pel que fa als concerts, Mora qualifica aquesta temporada amb una programació de continuïtat, optimista, assequible per al públic i interessant, amb un lot d'obres de gran qualitat i alhora poc conegudes com la *Setena simfonia* de Dvorák, el *Rèquiem* de Cherubini, la *Segona simfonia* de Borodin o la *Primera simfonia* de Mendelssohn, que ja hem esmentat. Com a novetat cal destacar la interpretació de *Pere i el llop* de Prokofiev per primera vegada en català. Tots els concerts, i en alguns casos cicles sencers, podran escoltar-se a altres indrets de Catalunya, no en va la passada temporada l'OSV oferí 65 concerts arreu del Principat (cal recordar que l'OSV aconsegueix més del 50% dels seus ingressos mitjançant la venda de concert). Pel que fa a la xifra d'assistents als concerts, a la ciutat de Sabadell, podem dir que l'ocupació va ser del 80% el 1994; i pel que fa al nombre d'abonaments al cicle de concerts simfònics, aquests foren de 341 la temporada passada 94-95 (116, la temporada 92-93). Aquesta temporada compta amb un pressupost de 180 milions de pessetes.

D'altra banda, cal afegir el nomenament de Joan Oller com a nou gerent de l'orquestra i la inclusió de la Caixa de Sabadell com a patrocinadora de la formació (l'acte de signatura tingué lloc el passat 26 de setembre). Xavier Pomerol, president de l'OSV, va destacar la importància d'aquesta col·laboració, atès que ha arribat en un moment d'arrelament de la formació i en un moment en què el compromís professional és més patent que mai. Recordem que els altres patrocinadors de l'OSV són l'Ajuntament de Sabadell, Pioneer i el Banc de Sabadell, i compta amb el suport de la Generalitat de Catalunya. També cal assenyalar que l'OSV ha engegat la campanya "Fem amics" i s'ha anunciat la possible creació d'una fundació per a l'any que ve. ■

Neix Xarxa de Clàssica de Catalunya

Promogut per Joventuts Musicals de Catalunya i amb el suport decidit del Departament de Cultura de la Generalitat, s'acaba de posar en marxa l'anomenada formalment Xarxa de Clàssica a Catalunya.

Aquesta iniciativa pretén, tal com indica el seu nom, crear una xarxa estable de concerts que abasti el país, en principi per mitjà de la vintena llarga de delegacions de Joventuts Musicals, sense que això suposi cap tancament a altres possibilitats.

Amb el suport del Departament de Cultura, cada delegació es compromet a programar una sèrie de concerts durant la temporada, fet que ha de permetre aconseguir l'objectiu tan desitjable de bastir un marc de normalitat i d'habitualitat concertística, lluny de la dimensió d'esdeveniment excepcional -cas, per exemple, dels festivals- que sovint adquireix la música a molts indrets.

De moment, la Xarxa s'ha posat en funcionament amb uns setanta concerts, que s'oferiran al llarg d'aquest primer quadrimestre de la temporada en una quinzena de poblacions del país. Per al segon quadrimestre hi haurà una nova oferta. En aquesta setantena de concerts, hi intervindran una vintena de conjunts o solistes.

Aquesta circumstància obre tam-

1r CICLE 1995

X

C

Xarxa de Clàssica a Catalunya

FIGUERES
GIRONA
IGUALADA
MANRESA
PALAFRUGELL
SABADELL
SANT FELIU
DE QUIXÒS
SANT PERE
DE RIBES
SITGES
SURIÀ
TARRAGONA
TORROELLA
DE MONTGRÍ
TORRÓSA
VILAFRANCA
DEL PENEDÈS

Programació

SEPTEMBRE OCTUBRE NOVEMBRE DESEMBRE

bé una nova expectativa en la línia d'assolir una activitat de praxi normalitzada del concertisme per part dels nostres professionals. Aquesta és una via d'un gran valor, que en el cas que es consolidi pot resultar altament beneficiosa per a la professió musical catalana.

Tot fa pensar que aquesta proposta pot assolir en un futur immediat un important ressò i ajudar a transformar fonamentalment la panoràmica de l'activitat concertística dins del teixit ciutadà del país.

La gestió de la Xarxa correspon a la delegació de Joventuts Musicals de Torroella de Montgrí, la qual, com ho demostra la densitat i envergadura de les seves iniciatives, posseeix una sòlida infraestructura que ha d'afavorir el bon desenrotllament de la Xarxa. ■

Concert d'homenatge a Hindemith a la catedral de Barcelona

El dia 16 d'aquest mes de novembre tindrà lloc a la catedral de Barcelona un concert de característiques especials en el qual es retrà homenatge al compositor Paul Hindemith, en complir-se aquest dia el centenari del seu naixement.

La manifestació començarà a les set del vespre amb una primera part a cura de Mn. Domènec Cols, que interpretarà Organsonate II, a la qual seguirà l'audició d'un enregistrament de les Six chansons sobre textos de Rainer Maria Rilke. Aquesta primera part es clourà amb l'estrena de la composició titulada Paisatge amb crani, obra encàrrec de Josep Soler per a orgue i clarinet que interpretaran David Malet -orgue- i Joan Pere Gil -clarinet.

Tot seguit, a la Sala de la Mare de Déu de la Mercè tindrà lloc una conferència sobre Hindemith a càrrec d'Albert Sardà, catedràtic d'Història de la Música i Estètica del Conservatori Superior de Música de Barcelona. Mitja hora

més tard, a dos quarts de nou s'oferirà un nou recital amb obra diversa de Hindemith, per a violí i clarinet, per a tres guitarres, per a clarinet i piano, per a clarinet, violí, violoncel i piano, etcètera. Hi intervindran Gabriel Vintró, Òscar García, Eva Sedó, Pep Colominas, Francesc Ballart, David Moragas, Emili Blasco i Joan Pere Gil. ■

TANGENTS

Rosa Mateu

En la columna de setembre esmentava, dintre l'apartat de nous valors del cant, i per un error de picatge, aquesta soprano com a Roser. Aquest lapsus i la meua peripècia operística d'aquest estiu me'n fan parlar novament.

Enguany vaig preparar-me un estiu operístic guiat només per les il·lusions i la curiositat. Així, vaig voler saber com sonava *Una cosa rara* de Martín i Soler a Drottningholm; vaig voler conèixer a Beaune l'òpera *Arianna in Nasso* de Nicola Porpora, posat d'actualitat per la pel·lícula *Farinelli*; tot passant per Ais de Provença vaig voler treure el nas a *Die Zauberflöte* en la producció de Robert Carsen que tant m'havia recomanat Ariel García Valdés i, de passada, vaig quedar-me per veure un *Comte Ory* dirigit per un dels nous bons directors, Evelino Pidó (en vaig donar referència a la RMC el febrer de 1992 en parlar del festival de Wexford). I també, per sortir, vaig assistir a *La serva padrona*, que, sobre el mateix llibret i amb quaranta-vuit anys de diferència havien musicat tant Paisiello com Pergolesi, i que va obrir el Festival de Peralada el dia de la presentació.

Doncs bé, em vaig trobar que en *Una cosa rara* la gran Lena Nordin no va saber donar el to solemne i a la vegada maliciós i lleuger que requeria el paper de la Regina Isabella. Veronique Gens, el millor Cherubino que hagi mai vist, excel·lent Vitellia a *Tourcoing* i extraordinari Dido, en el *Dido and Aeneas* que vam sentir a la fi de maig al Palau, no va connectar amb l'estil adornat de Porpora i la seva impecable veu no va enlairar-se de la partitura. A *Die Zauberflöte*, Rosa Mannion va fer una acceptable Pamina -millor que la de Kathleen Casello, inexplicablement debutant en aquest rol al Liceu l'any 91-, però la famosa Natalie Dessay, gràvida de set mesos, va fer una disminuïda *Reina de la Nit* -i una gran Reina, la Poblador, fent segons papers al Grec i, finalment, a *Le Comte Ory*, Sumi Jo va continuar palesant, com l'any passat a Peralada, que els papers rossinians no són ben bé els seus. Què queda, doncs? (parlem de sopranos). Només la sublim interpretació de Rosa Mateu fent de Serpina a l'esmentada *Serva padrona*. No es podia ni cantar ni actuar millor, absolutament acordats veu i gest, intenció i suficiència de mitjans tècnics. No sé què s'espera per donar un gran paper a aquesta joia escènica que si bé -és cert- va fer molt bé la Micaela a l'Òpera de Sabadell i un paper estel·lar al *Babel 46* de Montsalvatge l'any passat, mereix una oportunitat més clara.

Rosa Mateu que, paradoxalment, en els concursos, fora del personatge, no acaba de donar la mida ni encertar el repertori, va ser suggerida com a Micaela al repartiment de *Carmen* al Liceu l'any 93. Aleshores es va preferir donar l'oportunitat a dues altres joves veus, la canadencina Pieczonka i l'anglesa Chilcott. País!

Jordi Maluquer

LLIURAMENT
DEL TÍTOL
D'AMIC DEL
PALAU, DE LA
TARGETA
D'IDENTIFICACIÓ
I DE L'ADHESIU
INSTITUCIONAL
DE LA FUNDACIÓ

RECEPCIÓ
DOMICILIÀRIA
DE LES
PUBLICACIONS
I PROGRAMES
DE LA
FUNDACIÓ
I DEL PALAU

PRIORITAT
I RESERVA
D'ENTRADES EN
ELS CONCERTS
ORGANITZATS
PER LA
FUNDACIÓ

DESCOMPTES
A LA BOTIGA
DE MÚSICA
DEL PALAU

MENTIÓ
NOMINATIVA
A LA MEMÒRIA
DE LA
FUNDACIÓ

DESCOMpte
D'UN 25 % EN 4
ENTRADES PER
A UN CONCERT
DETERMINAT
(CLÀSSICA,
JAZZ, FLAMENC,
ETC.)

BENVINGUTS AL PALAU, AMICS.

ASSISTÈNCIA
GRATUÏTA
DETERMINATS
ASSAIGS
GENERALS,
PRÈVIA
AUTORIZACIÓ
DEL DIRECTOR

ASSISTÈNCIA
GRATUÏTA
ALS CONCERTS
ESPECIALMENT
DEDICATS ALS
SOCIS DE
L'ORFEO
CATALÀ

DESCOMpte
D'UN 40 % A
«CATALUNYA
MÚSICA /
REVISTA
MUSICAL
CATALANA»

VISITES
CONCERTADES
I GRATUÏTES
AL PALAU

FUNDACIÓ
ORFEO CATALÀ
PALAU DE LA MÚSICA
CATALANA

NOMÉS PER 6.000 PTES. ANUALS, POTS FER-TE AMIC DEL PALAU
I GAUDIR DE TOTS AQUESTS AVANTATGES.

TRUCA AL **227 82 52** I INFORMATE'N.

Aragall i Ullate, figures de la temporada de la Fundació Caixa de Terrassa

La Fundació Cultural de la Caixa de Terrassa ja ha engegat la seva temporada de dansa i música al Centre Cultural de la Fundació a la ciutat de Terrassa.

Pel que fa a l'apartat musical, en la seva desena temporada, són nou els concerts que la configuren. En el primer, ja ofert el passat 19 d'octubre, actuà l'Orquestra Filharmònica de Stuttgart dirigida per Jörg-Peter Weigle, amb de Webber, Brahms i Schubert. El 9 de novembre tindrà lloc el segon concert, amb la Camerata Diagonal Wien-Barcelona, que dirigeix el català Joan Grimalt, amb obres de Webern, Beethoven, Mozart, Schönberg i Strauss-Schönberg. El tercer concert i últim de l'any, el 21 de novembre, aplegarà l'Orquestra de Cambra de Baviera, amb Luis Michal com a director i solista i Martha Carfi al violí, amb obres de Manfredini, Mendelssohn, Dittersdorf, Carli-Piazzola i Sarasate.

El 25 de gener el terrassenc Jordi Reguant i Maria Vatsel, ambdós clavicembal·listes, oferiran obres de Robinson-Dowland-Johnson, Händel, Bach, Le Roux, Boccherini i Soler. El concert del 22 de febrer serà el concert número 100 i serà el tenor català Jaume Aragall l'encarregat de celebrar-ho. L'acompanyaran la soprano Maria Carme Hernández i al piano Amparo García. El 21 de març els Virtuosi de Praga i el Cor de Cambra de Praga, dirigits per Wolfgang Gönnerwein, oferiran la poc habitual cantata de Rossini *Giovanna d'Arco* i el *Stabat Mater*, també de Rossini. El 18 d'abril visitarà el Centre Cultural l'Orquestra Simfònica del Vallès, dirigida en aquesta ocasió per Victor Sobolev i amb Sergio Prieto al violí solista, que oferirà un programa dedicat a com-

positors russos amb obres de Rimsky-Korsakov, Txaikovski i Borodin. L'Orquestra de Cambra d'Esslingen, amb Johanna Irmscher a la direcció i Paul Hatzopoulos al piano, serà l'encarregada del concert del dia 23 de maig amb obres de Sibelius, Gershwin, Elgar i Grieg.

Finalment, la temporada es clourà el 29 de juny amb l'Orfeó Català i l'Orquestra Simfònica de Barcelona Nacional de Catalunya, que sota la direcció de Pierre Cao oferiran el *Carmina Burana* d'Orff. D'aquesta manera es trenca la tradició d'acabar la temporada amb òpera de cambra, cosa que es pensa recuperar en les temporades vinents.

Pel que fa a l'apartat de dansa, en la seva dotzena edició, són cinc les companyies per a aquesta temporada. Els passats 28 i 29 d'octubre obrí l'activitat la presència habitual i estimada del Ballet Víctor Ullate, el qual va oferir un parell d'estrenes estatals (*Mecánica Popular* i *Tras el espejo*) entre els cinc muntatges presentats. Per als dies 20 i 21 de gener es comptà amb la presència de la companyia catalana Nats Nus Dansa, que dirigeix Toni Mira. Els dies 9 i 10 de març la companyia anglesa Phoenix Dance Company presenta el seu repertori d'avantguarda i oferirà dues noves creacions. Per l'abril, els dies 13 i 14, l'Esbart Dansaire de Rubí, que dirigeix Eduard Ventura, oferirà el seu repertori habitual, entre el qual es presentarà la creació *Canigó*, basada en l'obra homònima de Verdàguer, amb música de Manel Camp.

Finalment, els dies 4 i 5 de maig clourà temporada de dansa el Ballet i Orquestra del Teatre Nacional de Brno, que dirigeix Zdenek Prokes, amb tres muntatges. ■

Gira de l'Orquestra de Cambra de l'Empordà per Alemanya

L'Orquestra de Cambra de l'Empordà (OCE), que dirigeix el mestre Carles Coll, realitzà el passat setembre una gira per terres alemanyes. L'OCE oferí el seu primer concert a la catedral de Bremen amb motiu de la inauguració del Centre Cervantes d'aquesta ciutat. A l'acte, hi assistiren més de 500 persones, entre elles el president dels instituts Cervantes d'arreu del món, Claudio Sánchez Albornoz.

A les ciutats de Schneverdingen i Munster compartiren honors amb el guitarrista Wolfgang Weigel. Per cloure la gira, l'OCE participà en la inauguració de la Setmana Catalana del Forum Sud de Buxtehude.

En tots els concerts s'oferí el mateix repertori: una primera part dedicada al repertori habitual (Mozart, Britten, Carulli) i una segona part dedicada a difondre la música dels compositors catalans, com Toldrà, Montsalvatge i Codina. L'OCE tingué una gran acceptació tant per part del públic com de la crítica. ■

Música de cambra a l'Institut Francès: "Autour de Jean Françaix"

El proper dia 15 de novembre, l'Institut Francès de Barcelona acollirà un concert-homenatge dedicat a la figura del compositor francès Jean Françaix (Le Mans, 1912). Músic de classicisme encantador, l'obra del qual reuneix l'elegància i la brillantor, Françaix il·lustra —en paraules d'Adelaïde de Place— una tradició francesa feta de frescor, de refinament i de claredat. Aquest concert, esponsoritzat per la Societat d'Assegurances Gras Savoye, s'inscriu en el marc d'una tournée per Espanya en la qual l'esmentat compositor interpretarà al piano, acompanyat per l'Octuor de France —grup creat el 1979 pel clarinetista Jean-Louis Sajot—, un programa integralment dedicat a la seva producció de cambra.

Programació establerta amb la col·laboració de l'Escola de Música Juan Pedro Carrero. Espònsor: Gras Savoye. Sala d'Espectacles de l'Institut Francès, 21 hores. Informació: 209 59 11. ● Carme Martínez

CONVOCATÒRIES

CONCURS PERMANENT DE JOVES INTÈRPRETS 1994-95. Organitzat per Joventuts Musicals d'Espanya, aquesta 44a edició és dedicada a les fases de cant, conjunts vocals de cambra i conjunts instrumentals de cambra. També inclou un apartat especial per a pianistes acompanyants. Les proves tindran lloc els dies 6, 7, 8 i 9 de desembre a la ciutat gallega de Vigo. El límit d'edat és de 27 anys per als cantants i de 25 anys per a la resta. Per a més informació i inscripcions: Joventuts Musicals d'Espanya. C/ Marina, 164, pral. 3a. 08013 Barcelona. Tel. (93) 265 23 71. Fax. (93) 265 90 80.

III CONCURS EUROPEU INTERNACIONAL DE PIANO.

"New music for new pianist". Tindrà lloc a la ciutat italiana de Pescara del 12 al 18 de març de 1996. El concurs és dedicat a la interpretació de la música per a piano dels darrers 25 anys, i en particular de la nova música consonant. Hi poden participar tots els pianistes nascuts després de l'any 1960. Hi haurà dues proves, eliminatòria i final, i el programa haurà de tenir una durada total de 60 minuts. El primer premi és dotat amb 7.000.000 de lires. Per a més informació: Kamerton (artisti associati). CP 13. I-65131 Pescara (Itàlia). Tel. i fax: +39(0)85/43 090 23.

Una densa oferta obre la temporada de l'Espai

per RRM

Dotze propostes configuren la programació del primer trimestre de la temporada actual de l'Espai. Set corresponen a ballet i cinc a música.

Aquest espai de nom redundant, dia a dia es va consolidant com el marc d'un tipus d'oferta que altrament tindria una sortida pública problemàtica. Ballet contemporani i música (en un sentit molt obert, que té en la veu la seva expressió més representativa) troben en aquest marc una possibilitat efectiva de projecció en òptimes condicions tècniques, de promoció i de serveis.

La xifra de gairebé 17.000 espectadors que van passar per les 63 sessions musicals que van tenir lloc la temporada anterior, i de més de 10.000 que ho van fer en les 53 de ballet resulten ben

explícites. A aquests guarismes, hi caldria afegir l'especialment notable del 71 % d'ocupació pel que fa a música i, en menor mesura, del 51 % pel que respecta a ballet.

Enguany hom manté la fórmula que les actuacions es desenrotllen durant uns llargs caps de setmana —de dijous a diumenge—, si bé ballet i música s'hi alternen irregularment.

Cal valorar l'aspecte de plataforma de promoció, de caixa de ressonància que ha anat adquirint l'Espai, fet que li atorga un potencial especialment enriquidor.

La temporada que ara s'ha presentat, en el pla musical compta amb al·licients molt particulars. A més de les actuacions de Miquel Pujadó, del qual s'ocupava el número anterior de la CM/RMC amb motiu de la presentació del seu darrer enregistrament, cal situar en un lloc destacat la commemoració del 25è aniversari del grup de jazz La Locomotora Negra, que tindrà lloc del 30 de novembre al 3 de desembre. També cal fer esment del recital de Toni Subirana sobre poemes de Josep Maria de Sagarra, el de Gerard Jacquet, el de Joan Amèric i, finalment, el del conjunt de rock Ja T'ho Diré.

Pel que fa al ballet, apareixen una sèrie de noms que indiquen una clara voluntat de renovació del panorama del ballet contemporani català. El cicle va inaugurar-lo el grup Senza Tempo, i al llarg d'aquest trimestre hi han d'actuar també la Companyia La Ventura, Anna Teixidó-Arthur Rosenfeld, Iliacan i, per últim, el "veterà" Ballet Contemporani de Barcelona, que entre el 26 i el 31 de desembre oferirà l'espectacle *Viatge en mosaic*, especialment dedicat al món infantil.

catalunya música
133
revista musical catalana

catalunya música / revista musical catalana

CATALUNYA MUSICA / REVISTA MUSICAL CATALANA
C/ Sant Fancese de Paula, 2 - 08003 Barcelona

Butlleta de domiciliació bancària

Senyors, els agrairé que amb càrrec al meu compte/libreta atenguin els rebuts que els presentarà CONSORCI DEL PALAU DE LA MÚSICA CATALANA, pel pagament de la meua subscripció a "CATALUNYA MÚSICA/REVISTA MUSICAL CATALANA".

Nº Entitat Nº Agència Dígit control Nº Compte

Titular Banc/Caixa Agència

Adreça agència Població Signatura

Cal omplir les dades correctament

Butlleta de subscripció

Nom i cognoms Professió

Carrer Telèfon

Població Dte. Província

Desitjo subscriure'm a partir del número ☐ Faré efectiu l'import mitjançant ☐

amb la quota anual de 4.200 ptes. ☐ taló bancari adjunt.

semestral de 2.350 ☐ domiciliació bancària. Per a subscripcions a l'estranger, consulteu el preu.

Joan Magriñà.

Un record indeleble

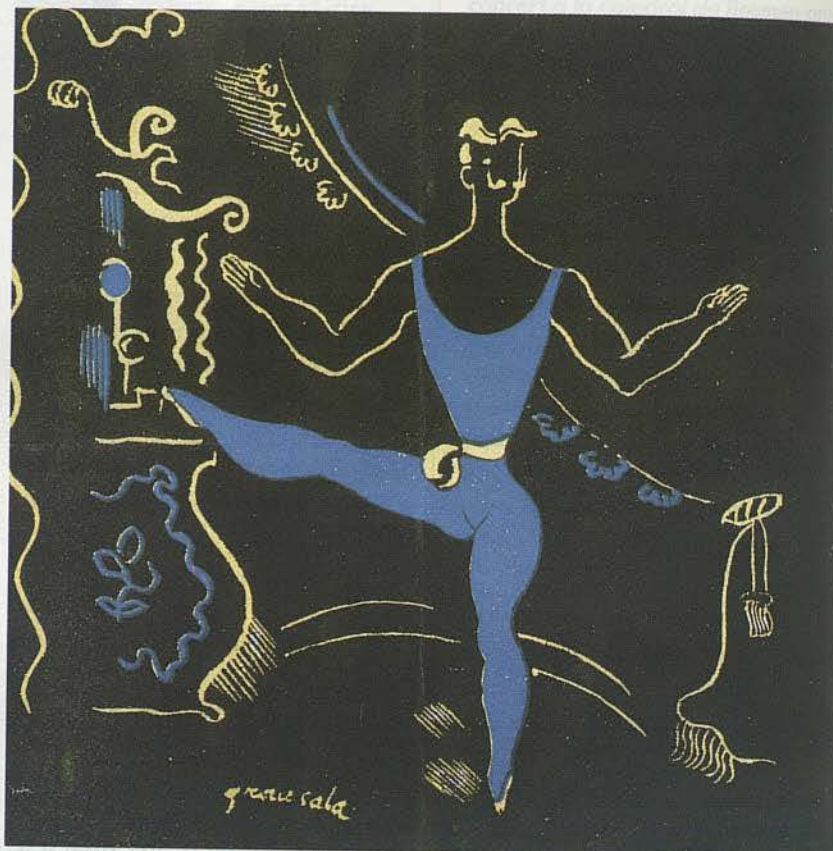
per XAVIER MONTSALVATGE

Amb la mort de Joan Magriñà, admirat i estimat amic, em vénen a la memòria records que no em canso d'evocar, des dels primers passos en la trajectòria del ballarí-coreògraf, fins que va retirar-se de l'escena, i encara durant un cert temps a la seva acadèmia del carrer de Petritxol orientant molts nois i noies il·lusionats per obrir-se camí en el difícil món de la dansa clàssica.

Magriñà als 20 anys començà a buscar de manifestar la seva vocació aproximant-se a l'escola de Joan Llongueres, que amb el mètode Jacques Dalcroze creava una imatge il·lusòria de la veritable dansa, i al Teatre Íntim d'Adrià Gual, que en plena eferescència modernista presentava espectacles simbolistes en els quals, més que al ball era a la mímica que intentava donar utòpica transcendència.

En realitat, va ser la seva intuïció el que el va inclinar vers la vertadera dansa de directa ascendència clàssica, enlluernat pels primers Ballets Russes de Diaghilev presentats al Liceu, fet que va orientar decisivament la seva ambició artística durant la resta de la seva vida.

Als 23 anys ja era considerat primer ballarí per a les òperes representades al Teatre del Liceu i va crear algunes coreografies valent-se de la tècnica i l'estil après prop dels mestres russos, amb la Preobrajenska i la famosa Lubov Tchernicheva, casada amb Serge Grigoriev, *regisseur* dels Ballets de Diaghilev i més tard els del Coronel De Basil, establerts a Montecarlo, els quals varen portar en els anys trenca creacions esplèndides al primer escenari de Barcelona, realitzades comptant encara amb les músiques i alguns decorats dels dissolts Ballets Russes, presen-

Cartell i portada del programa dissenyat per Emili Grau Sala per al debut de Joan Magriñà al Teatre Urquinaona el 1931

tant algunes noves meravelles que varem admirar, amb decorats i figurins de Picasso (*Le Tricorne*), de Falla, Joan Miró (*Jeux d'enfants*), sobre una partitura de Bizet, Pere Pruna (*Les Matelots*) amb música de Georges Auric (*La boutique Fantastique*) decorada per Derain amb una paràfrasi de Respighi derivada de Rossini i molts més títols originals. La influència d'aquestes novetats va ajudar a configurar definitivament la ideologia artística de Magriñà.

De fet, el vaig conèixer —millor dit, vaig veure'l com a espectador— arran del que fou en realitat el seu debut com a ballarí-coreògraf en solitari, el 1931, quan celebrà un recital en l'eclipsat Teatre Urquinaona acompanyat pel pianista Juli Pons, conegut en aquella època com a

intèrpret "naturista". Es parlava bastant d'ell perquè aparegué retratat en la portada de la revista del gènere, "Pentalfa", despullat davant del piano tocant Chopin, que era el seu compositor idolatrat. Recordo molt concretament el ballarí interpretant la *Polca de l'equilibrista* de Manuel Blancafort vestint un figurí de Grau Sala (utilitzat després reiteradament per il·lustrar la portada dels seus programes), dansant sobre la punta dels peus, fet que llavors només estava reservat a les ballarines, cosa que va causar sensació i la reserva d'alguns crítics.

En posteriors ocasions vaig col·laborar amb Magriñà, i sempre valorant la solidesa del seu professionalisme. Ell va responsabilitzar-se de la coreografia de la meua primera òpera-ballet *El*

AMB AUTORIZACIÓ DE L'AUTOR

AMB AUTORIZACIÓ DE L'AUTOR

Apunts de dansa al Palau de la Música Catalana sobre Magriñà fets per Rafel Bastardes (fotos superior i esquerra). Magriñà, al Liceu, ballant amb Maruja Blanco el *Romance de los celos*, idea, decorat i figurins del pintor Josep M. Prim, amb música de Montsalvatge

Gato con Botas, amb text de Nèstor Luján, estrenada al Liceu l'any 1948, i abans (1944) dugué a terme la representació (també al Liceu i després en altres llocs) d'un *Romance de los celos*, en el qual ballava amb Maruja Blanco, i on la participació del pintor Josep M. Prim, com a figurinista i per al decorat, era essencial.

Joan Magriñà va ésser l'introduïdor al nostre país del concepte de ballet defensat per Diaghilev, en el qual tanta importància adquireix la idea poètica, l'estil i la tècnica del ballari, com l'interès i la vivència de la música i la intervenció del pintor, decorador o escenògraf per ressaltar l'atractiu plàstic de l'obra, valors que malauradament queden ara freqüentment desequilibrats.

Magriñà, per més que diguin alguns dels que no han tingut d'ell més que referències —alguna vegada tendencioses—, va crear escola en les nostres latituds; en podrien ser testimonis els (i les) que d'alguna manera es beneficiaren del seu mestratge tan profitosament que molts assoliren independitzar-se en la seva carrera. Penso ara en Filo Feliu, a la qual ell va infondre els seus principis, en Maruja Blanco, Emma Maleras, Aurora Pons, Pepita Sansalvador o Trini Borrull, amb la qual va saber assimilar tota l'autenticitat i el nervi del flamenc i l'escola bolera, i també Joan Tena i altres ballarins inicialment deixebles seus.

El que cal ara es contemplar la figura de Joan Magriñà en l'àmbit en què va manifestar la seva

personalitat al llarg de 40 anys, els més difícils per incorporar-se a l'accelerada evolució pròpia de l'etapa en què la crisi del noucentisme a Catalunya va engolir tants noms que podríem presentar ara com a capdavanters de la realitat intel·lectual de la nostra terra.

ANGELI ARIAS
EUGENIA ARZOLA

LLenguatge Musical

3

tel. 318.06.05 - fax 412.05.01

DINSIC

EDICIONS - BARRA D'OR 18 S.L. - 08005 BELLATERRA (BARCELONA)

Aragall apadrina els seus guardonats

per J.C.

El concert amb el qual el Concurs Jaume Aragall va festejar els seus guardonats ens va deixar un regust menys satisfactori del que hauríem volgut. Hom parteix, de fet, d'una validesa tan indiscutible com ho és la de l'exhibició, en un marc magnífic, dels mèrits dels guardonats. Fet, per altra part, irrenunciable. I per damunt de tot, aquest gest de Jaume Aragall de comprometre's amb ells cantant al costat seu i permetent-los així un privilegi d'excepció.

Al marge d'aquest context, el concert es va moure en un clima de discreció. En primer lloc pel fet mateix que l'acompanyament fos de piano sol —i això no suposa cap retret per a la competentíssima Empar García Cruells. Després, perquè vam comprovar que el nivell dels cantants, en general, no corresponia a allò que exigeix un concurs que aspiri a ocupar un lloc de privilegi. En aquest sentit, tenint com a referència el que vam poder escoltar el passat 6 d'octubre, creiem que els organitzadors faran bé de meditar sobre el "ser o no ser" del Concurs. I sobre on posen el nivell que correspongui. El

Jaume Aragall amb el baríton georgià Irakli Grigalashvili, 2n premi (ex-aequo) del II Concurs Internacional de Cant Jaume Aragall

nom d'Aragall que presideix aquesta manifestació és massa important perquè no mereixi aquest esforç de reflexió.

I amb tot, hom va poder gaudir de moments interessants i va poder fer descobertes i confirmacions que cal tenir en compte. Entre aquelles, les de la manresana Assumpta Mateu, d'una acusada personalitat, i entre les confirmacions, les de Rosa Ma-

teu, malgrat que l'ària que va escol·lar —magníficament interpretada a la primera part—, va acusar massa la manca de suport orquestral. La "factoria" —expressió que manllevo de Vladimir Ashkenazy— coreana va imposar la llei d'un ofici seguríssim, d'una tècnica impecable i d'un poder molt evident, tanmateix no correspost pel matís i la subtileza expressiva.

Obres de cambra amb el grup Barcelona 216

Barcelona 216: D. Albet, flauta; Q. Roca, clarinet; S. Juan, violí; A. Lacruz, violoncel; F. Armengol percussió, i E. Brugalla, piano. Obres: *Trio per a violí, violoncel i piano* (1921) de Robert Gerhard, *La cifra* (1995) de Martin Matalon i *Quartet per a clarinet, violí, violoncel i piano* (1938) de Paul Hindemith. Centre de Cultura Contemporània, 22 de octubre de 1995.

per F. TAVERNA-BECH

L'interès del concert consistia en el fet que Barcelona 216 actuava per primera vegada sense el seu director titular i amb un repertori d'obres que, tret de l'estrena d'una partitura del francès Martin Ma-

talon, s'inscrivien en l'apartat de la música plenament clàssica del nostre segle. Així ho van revelar el *Trio* de Gerhard, tant proper a Ravel i a la vegada revestit d'una aura veritablement catalana, i també el *Quartet* d'Hindemith, certament virtuosístic i amb música que, malgrat la seva acidesa harmònica i llibertat contrapuntística, mai no deixa de banda el seu recolzament en els principis de la tonalitat. Diguem també que amb la inclusió de la impressionant i bella partitura de Gerhard, el "216" donava un toc d'atenció sobre el proper centenari d'aquest compositor (1896-1970), que s'haurà de commemorar degudament, ja que ell és, sense dubtes, un dels grans crea-

dors de la música del nostre segle. Entre aquestes obres s'interpreta l'estrena de *La cifra* de Matalon, partitura d'elegant factura i ben agradable d'escoltar, però que, tanmateix, semblava més orientada als artificis i a la part espectacular de la composició, que no pas a plantejar-se una dialèctica que possibiliti nous camins a la creació sonora.

Les versions d'aquestes obres que van oferir els diferents membres del conjunt Barcelona 216 poden qualificar-se de brillants i plenament identificades amb l'esperit estètic de cada autor; així mateix, cal remarcar la comunicació emotiva que s'establí de manera molt especial en les lectures d'Hindemith i Matalon.

La pretemporada de l'OBC

per X. CASANOVAS-DANÈS

Després d'un estiu gairebé privat de música, l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya dirigida per Edmon Colomer ha estat l'encarregada d'encetar la pretemporada amb el concert de la Mercè. Als pocs dies, repetia per al cicle de Pans and Company i, acabant el mes de setembre, es traslladava al Teatre Principal de Vilanova i la Geltrú per participar en el Festival Toldrà.

Una obra, la *Setena Simfonia* de Beethoven, agermanava els tres concerts. Les que els particularitzaven eren: les *Soirées de Barcelona* de Robert Gerhard, en primera audició a casa nostra, i el *Cants i danses de la mort* de Mussorgski al primer concert; l'obertura *Leonora III* i el *Concert Emperador* en el monogràfic sobre Beethoven ofert per Pans and Company (que s'obria amb la lectura d'una de les cartes del compositor que permetia copsar el seu esperit independent), i les sardanes *Empúries*, *Camperola* i *Sol ixent* i *La rosa als llavis* per a soprano i orquestra de Toldrà a la vila on va néixer, amb la intervenció de Maria Lluïsa Muntada.

En els tres casos l'OBC va assolir un nivell de correcció, pròxim, ai las!, a la rutina. A banda d'incoordinacions esporàdiques, la formació sonava desmotivada massa sovint, encarcerada, poc dútil a la batuta i, des del punt de vista de la sonoritat conjunta, com desmembrada en blocs. Cal una bona tasca per incrementar la consistència de les cordes (que la petita dimensió del teatre vilanoví afavoria) i per accentuar la cohesió, l'espontaneïtat i l'esclat globals.

El primer concert va permetre conèixer la *suite* del ballet *Soirées de Barcelona* de Robert Gerhard (que l'Orquestra tornarà a interpretar el mes de gener al concert que ret homenatge al compositor vallenc). Gerhard el va compondre per a Leonide Massine i la companyia del Coronel Basil. El va començar a Barcelona l'any 1936 (després d'una de les seves obres més belles, *Albada, interludi i dansa*) i el va acabar dos anys després, en la primera etapa de l'exili. Mai no va ser representat, però en va aprofitar el material per extreure'n, entre altres, aquesta

Edmon Colomer felicita Ludmila Semtschuck

suite orquestral en quatre moviments, estrenada per la BBC de Londres l'any 1972. L'obra és refinada en el tractament tímbric i rítmic de temes de la música popular catalana, i sona com un brillant —i, potser, una mica reiteratiu— exercici de reelaboració motívica. A l'OBC li va mancar perfilament, peremptorietat en la definició dels ritmes. Al capdavant, il·lusió per afegir llevat a la massa dels desenvolupaments. Colomer la va dirigir millor que no pas la va tocar l'orquestra.

En canvi, em va agradar l'acompanyament aplicat als impactants *Cants i danses de la mort* de Mussorgski, en els quals l'orquestra agafava protagonisme o el cedia a la veu en una mostra de saviesa per part de Colomer. La solista era la mezzo-soprano Ludmila Semtschuck, habitual dels grans teatres lírics, de veu rotunda que s'eclipsa en no ser forçada en els greus que requereix l'obra i en els passatges orquestrals de més densitat.

Convinents, també, es van mostrar Colomer i l'OBC en l'acompanyament a la jove pianista russa Anna Gourari en el *Concert Emperador*. Va ser molt aplaudida pel públic de Pans and Company, però em va semblar poc madura —té vint-i-cinc anys—, en el sentit que toca tensa i fragmenta l'obra en par-

cel·les massa diferenciades, la tècnica, considerable, resulta encara massa aparent (i percutida), i la matisació dinàmica perd importància per un ús bipolar de la velocitat que pretén l'impacte tot fixant els extrems.

Una manca de pulsio interna va marcar la *Leonora III* en una versió desambientada. I, pel que fa a la *Setena*, els moviments centrals, sonaven sense grapa. És clar que, com a compensació, Colomer imprimia a l'"Allegro con brio" que la clou una desimboltura que semblava inspirada en les obertures operístiques de Rossini...

Deixo per al final l'elogi de la soprano Maria Lluïsa Muntada, capaç de dotar de facilitat les sis cançons de *La rosa als llavis* (també de l'any 1936), gràcies al mestratge tècnic, a l'adequació a l'entorn acústic, a una clara intenció de poetitzar els textos de Salvat-Papasseit —*prima le parole*— i a l'entitat d'una veu perfecta que uneix amb melositat l'agut amb el registre central. Muntada és una intèrpret de primer ordre que dignifica una tradició lliederística molt nostra (Badia, Plantada, Callao, Alavedra, Martorell, Victòria, Ricci, Tarrés, Bustamante..., per esmentar, només, veus femenines) que ens entestem —i s'entesten els programadors— a menystenir.

GRUP DE CAMBRA "CAMINS"

Música, enginyeria... harmonia.

Gabinet Uribe

Rambla de Mar. Director Projecte: José Pablo Rodríguez Marín. Enginyer de Camins.

COL·LEGI D'ENGINYERS DE CAMINS, CANALS I PORTS. CATALUNYA

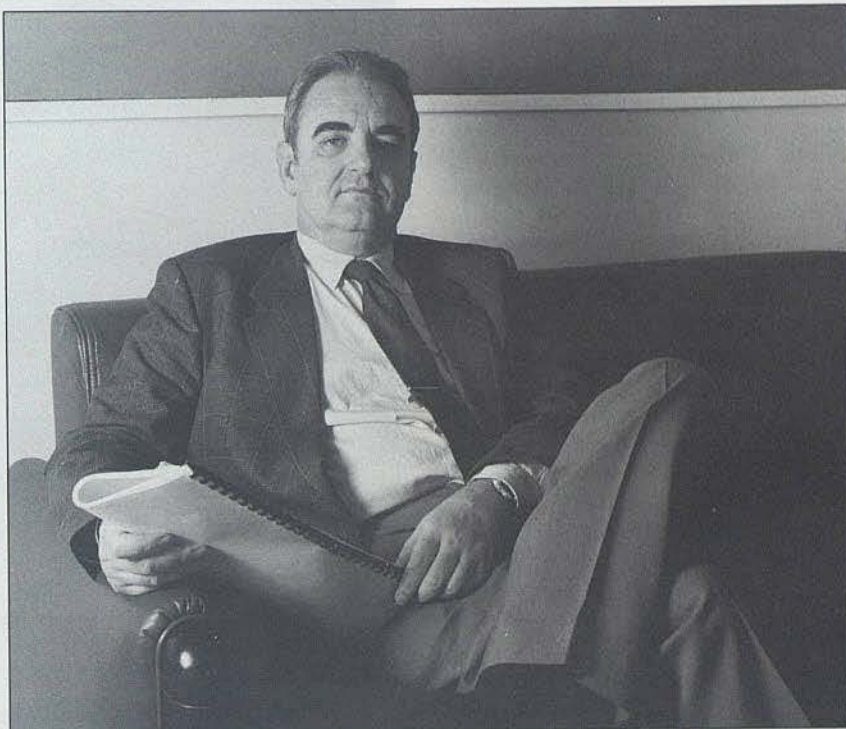
XI FESTIVAL D'ALACANT Consolidació i qualitat com a notes destacades

per JOSÉ GUERRERO MARTÍN

El balanç de l'onzena edició del Festival Internacional de Música Contemporània d'Alacant, desenrotllat entre els dies 23 i 30 de setembre pot considerar-se francament positiu: 41 estrenes absolutes, 13 estrenes a Espanya, un nivell de qualitat majoritàriament alt, un rècord d'assistència de públic, un increment de presència de crítica internacional, un augment també dels escenaris ciutadans a disposició del certamen... Tampoc les perspectives de futur, després de la incertesa dels darrers mesos, no són negres. Tant l'Ajuntament alacantí com el Ministeri de Cultura han promès el seu suport perquè el festival continuï. I el seu director, el compositor Tomás Marco, treballa a fi de constituir un patronat, una fundació, un consorci o entitat jurídica similar, que garanteixi la independència i perdurabilitat d'una cosa que ja és important i punt de referència en la música contemporània mundial.

Va obrir el festival "Uno es el cubo", espectacle a mig camí de l'òpera, amb escenografia adequada de Toni Rueda, dramaturgia i direcció escènica de Iago Pericot i producció d'Acteon. La música i el text són d'Eduardo Polonio. Tot gira entorn del polifacètic Kepler (astrònom, místic, poeta, filòsof, matemàtic, astròleg). La música gravada es complementa, en directe, amb una veu blanca (el nen Manuel Cabero), un tenor (Joan Cabero) i baix-baríton (Josep Pierres), ultra la presència de quatre actrius i quatre actors. Primera i agradable sorpresa del festival: la música electroacústica serveix perfectament per a l'òpera. Animem, doncs, Eduardo Polonio a continuar explorant aquest camí, tot donant més joc a la veu cantada. Les possibilitats obertes són grans.

Segona sorpresa agradable: l'espectacle "Alberomundo" (subtitulat "Multitudomúsica"), del valencià Llorenç Barber, el qual provocà l'entusiasme del públic a la plaça de toros manipulant sis bandes de la Vall d'Albaida, portant aquestes formacions populars des del seu tradicional camp fins a l'expressió musical contemporània. Entroncament, doncs, amb la cultura i amb

El compositor Tomás Marco és el director d'aquest festival

l'estètica de la terra valenciana. El peculiar i monumental univers tímbric aconseguit d'aquesta manera, només aparentment caòtic, resultava subjugant i magnètic. Inevitablement ens evoca la remor de tantes festes de la zona, com per exemple la de Moros i Cristians.

Tercera sorpresa agradable: la dels dos concerts a càrrec de l'Orquestra de Còrdova, sota la direcció del cubà Leo Brouwer, una formació de 46 professors amb prou feines tres anys de vida. En la seva presentació, magnífica, oferiren una estupenda versió de la bella *Música fúnebre a la memòria de Bartók* de Lutoslawsky; un brillant i no gens fàcil *Pasodoble* de Jesús Villa-Rojo; *El paseo de los tristes*, homenatge de García Román a Andrés Segovia, i la magistral *Daliniana* de Cristóbal Halffter. El dia següent, l'orquestra confirmà la seva classe amb *La pregunta sense resposta*, moderníssima obra que Charles Ives compongué el 1906; l'estrena absoluta del *Triple concierto* de Leo Brouwer i la interessant *La fábula de las regiones* de la mexicana Marcela Rodríguez.

Quarta sorpresa agradable: *El àlbum de Colien*, que comentem en quadre a part.

Cinquena sorpresa: l'Ensemble de Percussió del Conservatori Superior Òscar Esplà d'Alacant, sota la direcció de Joan Iborra. Entusiasta i competent, aquest conjunt va oferir un vibrant i compacte aplec d'obres, entre les quals va destacar l'estrena absoluta del *Sextet per a percussió* (del madrileny Cruz de Castro, un dels triomfadors indiscutibles del festival) al qual acompanyaren *Paquiltzili* (estrena a Espanya de Rodolfo Halffter), *El tumbao* (de Ramon Ramos) i *Past midnight* (estrena a Espanya de Tom Gauger).

Sisena sorpresa agradable: els dos concerts de la molt bona Orquestra Simfònica de la Radiodifusió Polo-

25 Obres
per a 1 sol instrument

NOVA

COL·LECCIÓ

FUNDACIÓ
MÚSICA
CONTEMPORÀNIA

EDITORIAL BOILEAU

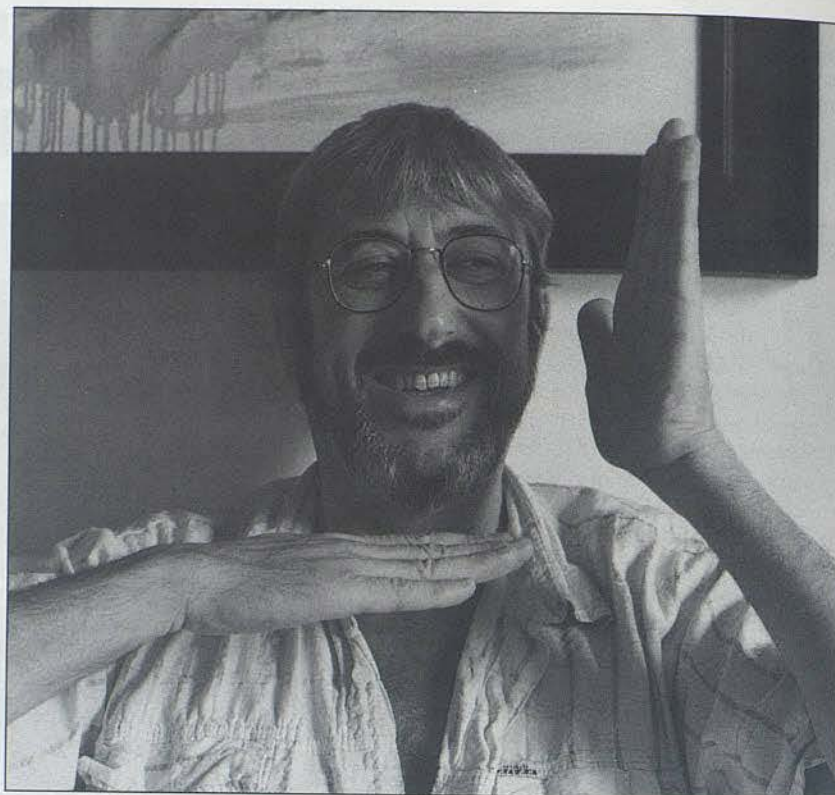
TELS.: 2155334 - 4877456

nesa, sota la ferma, acurada i dúctil direcció d'Antoni Wit; una apoteosi sense reserves. I aquí no hi va haver estrenes. Però les versions de les obres programades poden considerar-se de referència. Sort per a Albert Sardà i Javier Darias, que d'aquesta manera van poder gaudir de les millors versions que mai s'hagin fet de *Xaloc* i *Vidres* i triomfar enmig de la *Simfonia concertant* número 4 de Szymanowsky, de la *Simfonia* número 3 de Lutoslawsky, dels *Trenos per a les víctimes d'Hiroshima* de Penderecki i de la per ara omnipresent *Simfonia* número 3 de Görecki.

Van completar el festival dues produccions de RNE-CDM, en les quals es van produir les estrenes absolutes d'*Ignotum* del canari Juan José Falcón; i *Nunca más* de l'uruguaià Daniel Stefani. El duo Carlos Prieto (violoncel) i Chilly Martín (piano), amb obres de Rodolfo Halffter, Enríquez, Foss, Revueltas i Ginastera. El duo Víctor Martín (violí) i Miquel Zanetti (piano), amb obres de Coria, Claudio Prieto, José Luis Turina i Toldrà. La Coral Salvé de Laredo, sota la direcció de José Luis Ocejó, amb un programa en la nostra opinió massa tradicional. I el Laboratorio Electrónico LIEM-CDMC amb el flautista Eduardo Pausa (obres de Marisa Manchado, Kröpfl, Joseba Torre, José Daniel Manrique i Jep Nuix).

Les decepcions van provenir d'*Almas y jardines*, fallida peça de teatre musical, amb text de Margarita Borja i música de Manuel Seco de Arpe. I també decepció en l'actuació de l'Ensemble Konfrontation de la Filharmònica de Halle, en els concerts dels quals fallaren o la interpretació o el contingut de les obres, o ambdues coses. I també decebé *Deribas: Alicante 17*, estrena absoluta del tunisià Pedro Elias, un producte més propi d'un treball de camp etnològic que no d'una obra d'art. Finalment cal assenyalar, com a activitat complementària del festival, el concorregut curs de composició dirigit pel compositor alcoianès Javier Darias.

I una nota emotiva, per acabar. El festival va recordar dos compositors que van estar anys enrera en el festival i que han mort recentment: el mexicà Manuel Enríquez i el portuguès Jorge Peixinho. El festival, doncs, i dissortadament, ja compta amb baixes en la seva història. Però això no és sinó una dada que parla de majoria d'edat, de maduresa, de pas del temps.

Eduardo Polonio

Un àlbum pedagògic

Sens dubte, un dels esdeveniments del Festival ha estat el programa, que amb el títol *El àlbum de Colien* oferí l'excel·lent pianista indonesi Ananda Sukarlan (Djakarta, 1968), idoni executor d'un retaule de 38 estrenes absolutes, 38 microjoies d'una durada entre 225 segons (la més breu) i 4 minuts i 37 segons (la més llarga).

Prèviament al recital, se'n havia lliurat un llibre molt acuradament editat (amb les partitures, les fotografies i les biografies dels 38 compositors i unes delicioses il·lustracions de Richard Klimsch), juntament amb el corresponent disc compacte.

Tot aquest projecte es deu al patrocini de la mecenes Cecília Colien Honegger (suïssa fincada a Castelldefels), el desig de la qual és que aquest recull d'obres perduri i les partitures serveixin com a exercicis per a estudiants de grau elemental, mitjà i superior, així com també per a professionals i amants del piano en general. Lògicament, les peces, a més de la seva diversa durada, responen a estètiques i dificultats d'execució molt diferents.

Ananda Sukarlan ens les presentà agrupades en quatre blocs: 1) Jordi Cervelló, Ernest Martínez Izquierdo, Agustí Charles, Josep M.

Mestres Quadreny, Manuel Castillo, Ramon Barce, Carlos Cruz de Castro i Xavier Montsalvatge. 2) Javier Darias, Agustín González Acilu, Carmelo Bernaloa, Albert Sardà, Benet Casablanca, Carles Guinovart, Tomàs Marco, Rafael Mira, Álvaro Salazar, Gabriel Brncic i Joan Guinjoan. 3) David del Puerto, Alfredo Aracil, Clotilde Rosa, Miquel Roger, José Luis Turina, Gonzalo de Olavide, Isabel Soveral, Cándido Lima, Jesús Villarojo i Jesús Rueda. 4) Josep Soler, David Padrós, Joaquim Homs, Jorge Peixinho, Salvador Brotons, Jesús Rodríguez Picó, Joao Pedro Oliveira, Xavier Benguerel i Alexandre Delgado.

La sessió va ser oferta en memòria del portuguès Peixinho, traspasat prematurament fa pocs mesos. I encara cal destacar dos fets singulars: l'estrena absoluta de 38 obres de música contemporània en un sol recital suposa una marca mundial (ja ha estat sol·licitat el corresponent registre al llibre Guinness) i d'aquesta manera la iniciativa privada s'incorpora amb una semblant finalitat al festival alacantí. Un mostrar, doncs, de música contemporània espanyola i portuguesa. Una iniciativa lloable. Una empresa que cal imitar. ● J. G. M.

El Tema que es proposa en aquest número creiem que és d'una gran importància. Es tracta d'un fet tan transcendent com situar a l'abast del lector i també dels interessats una visió alhora panoràmica i detallista de la realitat de la indústria discogràfica del país en el terreny de la música dita clàssica.

Ens movem en un context en el qual el disc s'ha convertit en el motor de gran part de la maquinària musical. A redós del cercle màgic, no sols es mou una indústria específica —l'estricta de l'enregistrament—, sinó que per via de l'efecte promocional es creen uns efectes multiplicadors que alimenten de manera normalment decisiva, la indústria del concert o del que —en termes cinematogràfics— anomenaríem “exhibició”.

Dit d'una manera molt planera i deliberadament esquemàtica, l'artista que no enregistra no existeix en el gran món internacional. I el mateix podríem dir del compositor l'obra del qual no figura en els catàlegs dels grans segells discogràfics internacionals. Portant el sil·logisme a les últimes conseqüèn-

cies, podríem arribar a la dura conclusió que la música que no té discografia no existeix. I això és molt seriós. La realitat que s'exposa, en aquest sentit, resulta poc falaguera pel que fa a la música del país. Els nostres intèrprets —els que no formen part del reduïdíssim grup dels cimers— estavellen els seus delers promocionals davant d'un àmbit de mercat i de potencial de projecció, en els quals se'ls fa molt difícil penetrar.

Hom és molt conscient que el disc és una eina eficaç. Però, naturalment, es tracta del disc que es ven, que es projecta, que té audiència. I a vegades, el llinxar entre el blanc i el negre, entre el tot i el res, és molt fi, però també molt blindat. I la seva superació acaba resultant, al capdavant, im-

possible.

El problema és complex i, de fet, l'objecte d'aquest Tema no és oferir cap solució definida i segura. En exposar al més clarament possible i amb una perspectiva àmplia aquesta realitat, només podíem aconseguir una presa de consciència bàsica i també de base per a renovats plantejaments. Que ja és molt.

La imatge de la indústria del disc català

Indústria discogràfica: de la petita empresa a les multinacionals

per TERESA MARTÍNEZ

En aquest article veurem com funcionen, i sota quins criteris es mouen, les diferents maneres de produir música clàssica i contemporània catalana en suport disc compacte. Amb tot això, i amb els articles que completen aquest Tema, intentarem esbrinar per què les xifres de vendes de discos compactes amb material català —tant a nivell de composició com d'interpretació— són (podríem dir) escandalosament baixes, en general, i sobretot desiguals segons l'origen de la producció. Les pistes en les donaran dues discogràfiques internacionals amb filial a Catalunya per a tot el territori espanyol; dues entitats privades que vetllen pels interessos de compositors i intèrprets, i un segell totalment independent.

Discogràfiques internacionals, mercats internacionals

La discogràfica francesa Auvidis comercialitza diferents tipus de música sota diversos segells. Així, classifica la música o els intèrprets en: Astrée —bàsicament música feta amb instruments originals—, Valois —música clàssica pròpiament dita—, Montaigne —música contemporània—, Tempo —música lleugera (aquí estan editats els compactes de Raimon)—, i la parcel·la dedicada a la música ètnica i la música popular i tradicional.

A l'Estat espanyol Auvidis és present amb la filial Auvidis Ibérica, amb seu a Barcelona, la qual té la responsabilitat de distribuir els segells esmentats i de produir o canalitzar productes cap als seus segells. Des d'aquí es fitxen els artistes i es fa tota la producció (encara que, normalment, el que no es fa és fabricar el disc compacte). Claudi Martí n'és el conseller delegat.

Per acceptar un projecte se segueixen una sèrie de criteris. *En primer lloc, es valora l'interès artístic, des del punt de vista del programa*, explica Claudi Martí. *En segon lloc, es valora la qualitat de l'intèrpret. I en tercer lloc, es valora la comercialitat del producte, encara que no sempre és el factor decisiu, puntualitza.* Però malgrat que sempre se cerca la comercialitat, molts cops es prenen decisions res-

pecte de la vàlua del projecte independentment de la seva comercialitat. D'altra banda, quan els projectes tenen dificultats comercials, es busquen ajuts complementaris per mitjà de patrocinadors, coproductors o subvencions institucionals, amb la finalitat de cobrir l'alt cost i una fàcil amortització. Claudi Martí afegeix que, *dissortadament, els ajuts complementaris són necessaris en la majoria de projectes.* Com a exemple de coproducció, pot esmentar-se una de concreta que té com a objectiu l'edició d'una gran part de l'obra de Robert Gerhard. *Vam iniciar el projecte amb uns contactes amb Edmon Colomer i la JONDE. Paral·lelament, la Fundació Caja de Madrid va presentar un projecte similar amb l'Orquestra Simfònica de Tenerife (dirigida per Víctor Pablo Pérez).* En coincidir ambdós interessos, hi hem treballat tots plegats. Ja s'han publicat tres compactes, n'hi ha un altre en producció i està previst d'editar-ne quatre més. Però les decisions finals han d'estar corroborades per la central de París. *El nostre departament de producció actua sempre en coordinació amb París, perquè la comercialització és internacional i, dissortadament, no podem pensar només en el mercat nacional.*

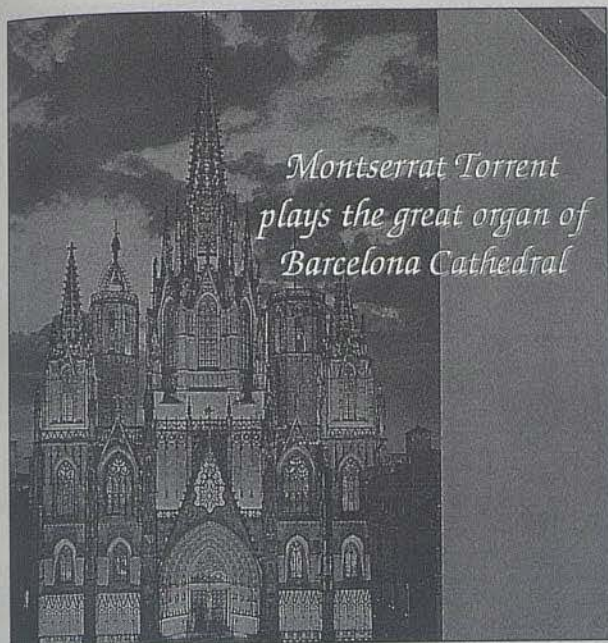
—És a dir, que un compacte de la JONDE, posem per cas, es pot vendre al Japó.

—S'ha de vendre (diu categòricament), perquè, *excepte casos molt especials, al mercat nacional no es podria amortitzar ni amb esponsorització. El mercat espanyol de música clàssica no és suficient per amortitzar produccions, en molts casos.*

Tot això vol dir que l'intèrpret o autor que tingui editat un disc amb Auvidis té assegurada la comunicació internacional, la venda és una altra cosa, matisa Claudi Martí. El catàleg d'Auvidis arriba a més de 40 països d'arreu del món.

—En la producció que fan aquí, diferencien la música clàssica catalana específicament?

—No. *Per a nosaltres la música és la música. Pot haver-hi un disc amb interessos molt específics, com el recent de l'OBC i l'Orfeó Català, dirigits per Edmon Colomer, amb obra de Montsalvatge. Aquest és un compacte d'interès específicament català, perquè tots els implicats són catalans, però per a nosaltres té interès internacional. Que aquí es ven-*

gui el 60 % o el 40 % dependrà del coneixement que es tingui dels intèrprets o de l'autor.

Quan li parlo de "disc català", em puntualitza, en primer lloc, que defuig aquesta terminologia i es pregunta què és un disc català ¿El cant de la sibila interpretat per Montserrat Figueras amb Hespèrion XX? O un disc de la Capella Reial de Catalunya dirigida per Jordi Savall? Per a mi és un disc internacional en el qual poden coincidir obres i intèrprets i autors del mateix país. Claudi Martí pensa que parlar de "disc català" pot arribar a minimitzar justament la cultura catalana. Quan un disc té un intèrpret català, té un interès per a Catalunya i la seva cultura. Però quan parlem d'un disc de Granados o Albéniz interpretats per Rafael Orozco, que és andalús, ja no és un disc català. Per a mi és una incongruència. Penso, continua, que l'absoluta identificació de compositor, intèrpret i edició perquè sigui un disc català és un error. Crec que la cosa important és la definició sobre què és cultura del país: allò en què d'alguna manera participa gent del país en el procés creatiu. Martí hi afegeix que el món del disc clàssic és molt més ampli i universal del que pot semblar i fóra un greu error intentar domesticar-lo.

—Per què un disc no funciona, al mercat?

—Si sabéssim quan un disc funciona i quan no, seríem milionaris (repon amb bon humor). Hi ha elements que fan aconsellable o desaconsellen una producció. Normalment, els discos de diversos autors són anticomercials. Els monogràfics són més comercials. Per què? Per una raó molt simple: moltes vegades els discos de diferents autors no se sap on col·locar-los a la botiga. També depèn de si els

compositors són més o menys coneguts. Els autors contemporanis són més difícils de vendre. Per a cada cas pot haver-hi un tipus de promoció adient.

—Quina mena de responsabilitat té la productora i/o distribuïdora per orientar el botiguer?

—Els botiguers no es deixen orientar. Tenen els seus propis sistemes d'organització a les botigues. Nosaltres hem de pensar en el nostre producte..., encara que, a la llarga, les poques vendes ens perjudiquen.

Malgrat que ha quedat clar que la música no té nacionalitats, Auvidis Ibérica ha editat tres compactes de sardanes i música per a cobla. També està en projecte un compacte de cançons tradicionals catalanes, interpretades per Montserrat Figueras, per al segell clàssic, i s'està estudiant obrir un catàleg infantil de cançó catalana.

Pel que fa al seguiment de vendes d'algunes produccions, Claudi Martí ens proporciona algunes dades (fins al juliol de 1995). De les simfonies de Gerhard, que va sortir el desembre de 1994, se n'han venut 600 exemplars a Espanya. Són pocs, però tenint en compte la coneixença que es té d'aquest compositor, crec que és una xifra interessant. Agafem un altre exemple, el compacte *In memoriam Pau Casals*, interpretat per Lluís Claret (editat el novembre de 1994). D'aquest, se n'han venut unes 2.500 còpies, que no és una xifra espectacular, però s'ha de tenir en compte que es tracta només de música de violoncel. Les xifres concretes a Espanya són: àrea de Barcelona, Vallès Occidental i Vallès Oriental, i Manresa: 1.200 exemplars; Madrid: 300; València: 136; Alacant: 31; Granada: 12; Sevilla: 31; Galícia: 33; i resta de Catalunya i Balears: 291. Són artistes d'Auvidis: Jordi Savall, Montserrat Figueras, Lluís Claret, Rafael Orozco, la JONDE amb Edmon Colomer, Raimon... (tots aquests ja han estat esmentats), i s'han editat obres de Brotons, Balada i Gerhard.

Per la seva banda, el funcionament de la també discogràfica francesa Harmonia Mundi no difereix massa de la que acabem de presentar. A l'Estat espanyol actua la filial Harmonia Mundi Ibérica, amb seu a Sant Joan Despí. En aquesta ocasió és la seva directora general, Françoise Pélaud, la nostra interlocutora.

Com en el cas de les companyies internacionals/multinacionals, Harmonia Mundi Ibérica no fa distincions "nacionals" a l'hora d'editar un compacte. Tractem els intèrprets i els compositors de la mateixa manera, independentment de la seva nacionalitat. Som una multinacional i, per tant, depenem de la casa mare, a Arles, respecte dels programes de producció. I des d'allà no hi ha un enfocament particular per a la música clàssica catalana. És evident, però, que des d'aquí donem suport a projectes catalans.

—En qualsevol cas, en un projecte català què es valora més: l'aspecte comercial?, l'aspecte artístic?... Com es conjuguen els factors per fer un producte amb sortida comercial?

—El que sobresurt és l'artista, l'interpret. Per a nosaltres, i imagino que per a la majoria de discogràfiques, els projectes recolzen en un artista. Dificilment es dona suport a un projecte discogràfic si es tracta d'una cosa puntual que no ha de tenir continuació ni futur. Per exemple, entre un projecte de música catalana interpretat per qualsevol artista i un artista català amb un altre repertori, s'aposta per l'artista. Crec que aquí rau el futur de les companyies discogràfiques: tenir artistes que se superen, que evolucionen per millorar i perfeccionar-se.

—Malgrat tot, en estar situats a Catalunya, pensen més en "català" que en "espanyol"?

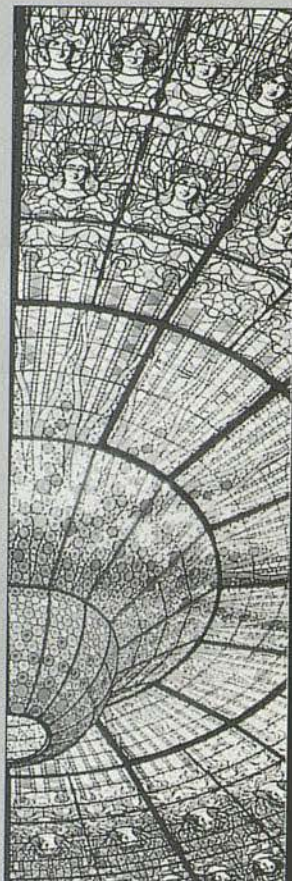
—A l'hora de donar suport a un artista, pensem en "espanyol", com tu dius. Som a Catalunya com podríem haver estat a Madrid..., però no podem negar que estem més a prop de la cosa catalana i que ho coneixem més... Però els ulls d'empresa són espanyols, malgrat que al catàleg figuren més artistes catalans que no espanyols.

Tots els projectes han de passar pel vist-i-plau de la central, estant com està la producció centralitzada a França (i als Estats Units també, perquè segons Françoise Pélaud són dos públics molt diferents, l'americà i l'europeu). Aquí ens limitem a projectes, alguns molt, molt esporàdics, que no sabem ben bé si tindran èxit en el mercat internacional. Si creiem que en tindrà, com en el cas de l'Orquestra de Cambra Teatre Lliure, aleshores França s'encarrega de produir-lo, diu la senyora Pélaud. Així, algunes produccions tenen dues fases de funcionament: si funcionen bé a Espanya, es llancen al mercat internacional. En els projectes puntuals no s'assegura la distribució internacional. Si creiem que un producte pot funcionar fora d'Espanya, l'enviem a França i allà es decideix què se n'ha de fer, explica Françoise Pélaud.

Harmonia Mundi Ibérica també necessita les subvencions i els ajuts econòmics per als projectes discogràfics. I, d'altra banda, la seva directora general afirma que un disc monogràfic ven més que un de diferents autors. Un disc de diferents autors no se sap on arxivar-lo a la botiga. No es ven, corrobora.

—Per què no es ven la música clàssica catalana?

—Bé... depèn del que entenguem per música clàssica catalana. Actualment hi ha un gran interès cap a la música contemporània per part dels compositors. I crec que depèn de la coneixença que es tingui dels compositors catalans. Per exemple, del disc amb obres de Robert Gerhard, se n'han venut uns 300 exemplars a Espanya. Realment són pocs, malgrat el gran suport que ha tingut.

harmonia
mundi
FRANCE
987004

COLORS D'EUROPA

COLORES DE EUROPA

Grieg
Janacek
Montsalvatge
Toldrà

Orquestra de
Cambra del
Palau de la
Música Catalana

Director
Gonçal Comellas

Françoise Pélaud acaba la nostra conversa dient que tenim els mateixos problemes que els que representen a una multinacional, més o menys gran. I aquests se centren a voler defensar més el producte local. Però des de fora tenim poques armes, perquè el mercat és petit. Si el mercat fos més gran, no hauríem de passar pel sedàs de la central. Amb 300 o 150 compactes venuts a tot l'Estat espanyol, no hi ha gaires arguments.

Són artistes exclusius del segell el pianista i compositor Albert Guinovart i l'Orquestra de Cambra Teatre Lliure, dirigida per Josep Pons, la qual ha editat cinc compactes, i dels quals el primer, *El amor brujo* de Manuel de Falla, és el més venut i el que s'està venent més. Pel que fa a dades concretes, i a tall d'exemple, les xifres de vendes de tres compactes de l'Orquestra del Lliure són aquestes: *El amor brujo* (fins a l'agost de 1995): a Espanya, 3.730; a tot el món, 22.359 (a França 12.041); de l'obra orquestral de Mompou: a Espanya, 996; arreu del món, 4.437; del *Cançonet* de Pedrell i la *Suite de Pandora* de Gerhard: a Espanya, 263; arreu del món, 2.155.

Els interessos dels compositors passen per la discografia

Si una cara de la moneda són les empreses discogràfiques multinacionals i, per tant, potents

CATALUNYA MÚSICA **Programació mes de novembre**

DILLUNS, 6 DE NOVEMBRE DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

BEETHOVEN: Concert per a piano i orquestra n. 4, op. 58. Claudio Arrau. Staatskapelle de Dresden. Dir.: Colin Davis. (37m). MASSENET: Suite d'Esclarmonde. Orquestra Filharmònica de Hong Kong. Dir.: Kenneth Jean. (23m). BACH / TELEMANN: "Gott der Hoffnung erfülle euch", cantata apòcrifa BWV 218. Johanna Koslowsky. Kai Wessel. Harry Geraerts. Phillip Langshaw. Alsfelder Vokalensemble. Stein-tor Barock Bremen. Dir.: Wolfgang Helbich. (10m). DANZI: Quartet per a fagot i trio de corda op. 40 n. 1. Mauro Monguzzi. Gino Maestri. Antonietta Anjos. Alfredo Riccardi. (22m). KALINNIKOV: El cedre i la palmera. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (13m). CLEMENTI: Sonata op. 25 n. 5. Jos van Immerseel, pianoforte. (15m). BERNSTEIN: La llei del silenci, suite Simfònica de la pel·lícula. Orquestra Filharmònica d'Israel. Dir.: L. Bernstein. (22m). ANÓNIM: Concert (Suite) en Re M. Wolfgang Basch, trompeta. Han de Vries i Bart Schneemann, oboè. Frans Robert Berkhout i Brian Pollard, fagot. Wouter Möller, violoncel. (18m).

13.00 MÚSICA AMB NOM DE DONA

DANIEL-LESUR: El pom de flors de Beatriu. Philippe Corre i Edouard Exerjean, piano. (4m). OFFENBACH: La bella Helena, obertura. Orquestra Simfònica Johann Strauss de Budapest. Dir.: István Bogár. (9m). HAHN: Le Bal de Béatrice d'Este, suite. The New London Orchestra. Dir.: Ronald Corp. (17m). BERLIOZ: "Sara la baigneuse". Cor de l'Orquestra Nacional de Lió. Gaële Le Roi, soprano. Françoise Biscara, mezzo-soprano. Noel Lee, piano. Dir.: Bernard Tetu. (7m). BEETHOVEN: Per a Elisa, WoO 59. Roland Pöntinen, piano. (3m). MONTSALVATGE: Serenata a Lydia de Cadaqués. Duo Narejos-Casasempere. (11m).

14.00 LA CANTATA DEL CAFÉ

Programa de música coral.

Selecció, guió i presentació: Àlex Robles. PURCELL: 300 ANYS: Purcell i els seus contemporanis. EL RITME DEL COR: Novetats discogràfiques, concerts i notícies que fan referència al món coral.

16.00 SELECCIÓ DIGITAL

MARTUCCI: Simfonia n. 2, op. 81. The Philharmonia. Dir.: Francesco d'Avalos. (44m). HAYDN: Concert per a trompa, Hob VIIId:3. Timothy Brown. The Academy of Ancient Music. Dir.: C. Hogwood. (18m). SMETANA: Quartet de corda n. 2. Quartet Smetana. (19m). TURINA: La procesión del rocío. Orquestra Nacional d'Espanya. Dir.: Ataulfo Argenta. (9m). HOLST: Suite St. Paul. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Kenneth Sillito. (11m). CHARPENTIER: Elevació, motet H 408. Solistes vocals. Cor de Cambra de Namur. Musica Polyphonica. Dir.: Louis Devos. (11m). XOSTAKOVITX: Concert per a piano, trompeta i orquestra de corda n. 1, op. 35. Evgeny Mursky. Wolfgang Bauer. Orquestra de Cambra Arcata de Stuttgart. Dir.: Patrick Strub. (22m). BEETHOVEN: Sextet per a instruments de vent, Op. 71. Conjunt de vent de la Filharmònica Txeca. (21m). DELIUS: Suite Florida. Orquestra Simfònica de Bournemouth. Dir.: Richard Hickox. (38m). BACH: Preludis i fugues n. 21 a 24 d'"El clavecí ben temperat" (llibre II). Kenneth Gilbert, clavecí. (26m).

20.00 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.00 TEMPORADA DE L'OBCC
 CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 4 de novembre de 1995 al Palau de la Música Catalana de Barcelona. ENESCO: Rapsòdia romanesa n. 2, op. 11. Rapsòdia romanesa n. 1, op. 11. BARTOK: Concert per a violí i orquestra n. 1, op. pòstum. Concert per a violí i orquestra n. 2. Mark Kaplan. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Lawrence Foster.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Àlex Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 7 DE NOVEMBRE DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

MAHLER: Simfonia n. 4. Edita Gruberova, soprano. Orquestra Philharmonia. Dir.: Giuseppe Sinopoli. (58m). MOZART: Cassació KV 99. Orquestra de Cambra Franz Liszt. Dir.: János Rolla. (25m). CORELLI: Sonate da camera op. 2, n. 9 i n. 10. London Baroque. (11m). CASTELNUOVO-TEDESCO: Concert per a guitarra i orquestra, op. 99. Pepe Romero, guitarra. The Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Martinier. (20m). FIELD: Air du bon Roi Henri IV. Miceal O'Rourke, piano. (6m). MUSSORGSKI: Una nit a la muntanya pelada. Gran Orquestra Simfònica de la RTV de l'URSS. Dir.: Vladímir Fedosseev. (12m). PURCELL: The Complaint. Alfred Deller, contratenor. Roderick Skeaping, violí barroc. Wieland Kuijken, baix de viola. William Christie, clavicèmbal. (7m). VILLALOBOS: Bachianes brasileres n. 1. Violoncel·listes de la Royal Philharmonic Orchestra. (21m).

13.00 MÚSICA AMB NOM DE DONA

JACQUET DE LA GUERRE: "Esther", cantata n. 1. Isabelle Poulenard, soprano. Brigitte Haudebourg, clavecí. Françoise Bloch, viola de gamba. Dir.: Guy Robert (tiorba). (12m). DELIBES: Suite del ballet Sílvia. New Philharmonia Orchestra. Dir.: Charles Mackerras. (16m). MONTSALVATGE: Sonatine pour Ivette. Antoni Besses, piano. (9m). BEETHOVEN: Adelaide, lied op. 46. Dietrich Fischer-Dieskau. Gerald Moore. (6m). SCHEIBE: Simfonia en si m de la Cantata fúnebre per la reina Lovise. Concerto Copenhagen. Dir.: Andrew Manze. (11m).

14.00 MOMENTS LÍRICS

ROSSINI: L'occasione fa il ladro, burlata en un acte. Maria Bayo. Natale de Carolis. Iorio Zennaro. Francesca Provisio-nato. Fabio Previati. Fulvio Massa. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Marcello Viotti. (85m). SERRANO: El mal de amores. María Uriz. Isabel Rivas. Cecilia Fondevila. Ramón Contreras. Joan Pons.

Orquestra Simfònica de Barcelona. Dir.: García Navarro. (15m).

16.00 SELECCIÓ DIGITAL

HINDEMITH: Concert per a violí i orquestra. David Oistrakh. Orquestra Simfònica de la Ràdio de l'URSS. Dir.: Gennadi Rojdestvenski. (27m). PISENDEL: Simfonia per a dues flautes, dos oboès, dues trompes, corda i baix continu, en Si b M. Virtuosi Saxoniae. Dir.: Ludwig Güttler. (11m). LISZT: Dos moviments orquestrals de l'oratori "Christus", S3. Leslie Howard. (21m). J. REJCHA: Concert per a dues trompes i orquestra, op. 5. Zdenek Tylsar. Bedrich Tylsar. Orquestra de Cambra Dvorak. Dir.: Petr Altrichter. (18m). SATIE: Relâche, ballet. Nova Orquestra de Londres. Dir.: Ronald Corp. (22m). PAISIELLO: Missa Pastoral per al Primer Cònsul. Solistes vocals. Cors de la Ràdio Txeca. Orquestra Simfònica de Praga. Dir.: Edoardo Brizio. (25m). COPLAND: Appalachian Spring (Primavera apalaxte). Saint Paul Chamber Orchestra. Dir.: D. Russell Davies. (26m). SCHUMANN: Trio amb piano n. 2, op. 80. Trio Beaux Arts. (29m). SARASATE: Fantasia de concert sobre temes de Carmen, op. 25. Itzhak Perlman. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Lawrence Foster. (12m). SPOHR: Simfonia n. 2, op. 49. Orquestra Simfònica de Singapur. Dir.: Choo Hoey. (29m).

20.00 L'ÀUDIO-VISUAL

Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 PURCELL: ODES

From hardy climes and dangerous toils of war, oda per el casament del Príncep George de Dinamarca i la Princesa Anna, Z 325. Gillian Fisher. Tessa Bonner. James Bowman. Jonathan Kenny. Rogers Covey-Crump. Charles Daniels. Michael George. Charles Pott. The King's Consort. Dir.: Robert King. (17m). Fly, bold rebellion, cançó de benvinguda per a Charles II, Z 324. Gillian Fisher. Tessa Bonner. James Bowman. Jonathan Kenny. Rogers Covey-Crump. Rufus Müller. Michael George. Charles Pott. The King's Consort. Dir.: Robert King. (19m). Welcome to all the Pleasures, oda per el dia de Santa Cecília. Deller Consort. Stour Music Festival Chamber Orchestra. Dir.: Alfred Deller. (19m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIMECRES, 8 DE NOVEMBRE DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

HONEGGER: Simfonia n. 4, "Deliciae Basilienses". Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Ch. Dutoit. (27m). VIVALDI: Concert per a guitarra en Re M, RV 93 Eduardo Fernández. Orquestra de Cambra anglesa. Dir.: George Malcolm. (11m). JANACEK: 1-X-1905, Sonata. Alain Planès, piano. (11m). TXAI-KOVSKI: Moscou, cantata. Nina Terentieva, mezzo-soprano. Nikolay Sukirov, bariton. Orquestra dirigida per Andrey Chistiakov. (23m). DITTERSDORF: Simfonia de les Cinc Nacions. Orquestra Filharmònica Oradea. Dir.: Romeo Rimbu. (18m). NIELSEN: Quintet de vent, op. 43. James Galway, flauta. Björn Carl Nielsen, oboè. Niels Thomsen, clarinet. Jens Tofte-Hansen, fagot. Björn Fosdal, trompa. (27m). ROMAN: Música fúnebre per a Frederic I (extractes). Christina Högman, soprano. Cor de Cambra Eric Ericson. Conjunt Barroc de Drottningholm. Dir.: Eric Ericson. (10m). GEMINIANI: Sonata per a violoncel i baix continu op. 5 n. 4. Hidemi Suzuki, violoncel. Ricercar Consort. (6m). RESPIGHI: Festes romanes, poema simfònic. Orquestra Simfònica de Boston. Dir.: S. Ozawa. (25m).

13.00 MÚSICA AMB NOM DE DONA

MILHAUD: Alissa, op. 9. Carole Farley, soprano. John Constable, piano. (36m). MONTEVERDI: Lament d'Ariadna. Teresa Berganza, mezzo-soprano. Orquestra de Cambra anglesa. Dir.: Marcello Viotti. (12m). CHAMINADE: Lolita, op. 54. Eric Parkin, piano. (3m). VALLS: Cançó d'Ester. Anna Ricci, mezzo-soprano. Bernat Castillejo, flauta. (4m).

14.00 EL GRAN SEGLE

Programa de música antiga. Selecció, guió i presentació a

càrrec de Joan Vives. PURCELL, 300 ANYS: La música instrumental (2ª part). TEMPS DE LES MUSES.

16.00 SELECCIÓ DIGITAL

MILHAUD: Simfonia n. 6, op. 343. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Basilea. Dir.: Alun Francis. (30m). BRAHMS: Sonata per a dos pianos en fa m, op. 34 b. Martha Argerich i Alexandre Rabinovitch, piano. (40m). BERNERS: El triomf de Neptú, suite. Royal Liverpool Philharmonic Orchestra. Dir.: Barry Wordsworth. (22m). G. SAMMARTINI: Concerto grosso n. 8. Ensemble 415. Dir.: Chiara Banchini. (11m). GLIERE: La rosella vermella, Ballet. Orquestra del Teatre Bolxoi. Dir.: Yuri Fayer. (34m). PHILIDOR: Le Mariage de la Grosse Cathos. London Oboe Band. Marie-Ange Petit, percussió barroca. Dir.: Paul Goodwin. (15m). CHAUSSON: Viviane, poema simfònic op. 5. Orquestra Simfònica de Basilea. Dir.: Armin Jordan. (12m). R. STRAUSS: Quartet amb piano op. 13. Membres de la New Jersey Chamber Music Society. (38m). ROSSLER-ROSETTI: Concert per a oboè en Do M. Lajos Lencsés. Orquestra de Cambra Eslovaca. Dir.: Bohdan Warchal. (18m).

20.00 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

22.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i revivir els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIJOUS, 9 DE NOVEMBRE DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

VAUGHAN WILLIAMS: Simfonia n. 6 en mi m. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Bryden Thomson. (34m). MOZART: Venite populi, KV 260. Cor Arnold Schönberg. Concentus musicus Viena. Dir.:

Nikolaus Harnoncourt. (6m). TELEMANN: Concert per a violí, dues trompes de caça, tímboles, dues flautes, dos oboès, corda i continu, en Fa M. Virtuosi Saxoniae. Dir.: Ludwig Güttler. (25m). GLAZUNOV: Obertura solemne, op. 73. Orquestra Nacional Russa. Dir.: Mikhail Pletnev. (9m). GERHARD: Soirées de Barcelona. Albert Nieto, piano. (17m). SCHUMANN: Andante i variacions per a dos pianos, dos violoncel·ls i trompa, op. pòstuma. Robert Majek. Mario Venzago. Rama Jucker. Käthi Gohl. Francesco Raselli. (23m). GAZZANIGA: Stabat Mater per a solistes, cor mixt, orquestra i orgue. Cappella Musicale de la Catedral de Verona. Dir.: Alberto Turco. (32m). JACQUET DE LA GUERRE: Sonata per a dos violins i violoncel n. 4, en sol m. Claire Giardelli, violoncel·la barroc. Bernardette Charbonnier i Catherine Giardelli, violins barrocs. Dir.: Georges Guillard (clavecí). (9m). SCRIABIN: "Reverie", moviment simfònic Op. 24. Orquestra Filharmònica Txeca. Dir.: Libor Pesek. (4m).

13.00 MÚSICA AMB NOM DE DONA

HANDEL: Cecilia, volgi un sguardo. J. Smith. J. Elwes. The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (28m). CHERUBINI: Elisa, obertura de l'òpera. Orquestra Simfònica de la Filharmònica de Bacau. Dir.: Silvano Frontalini. (10m). FLOTTOW: Ària de "Martha". Jean Pierre Rampal, flauta. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Plácido Domingo. (3m). FAURE: Lydia, op. 4. Anna Ricci, mezzo-soprano. Àngel Soler, piano. (3m). LANNER: Maria, vals, op. 143. Quartet Alban Berg. (8m).

14.00 MÚSICS DE CATALUNYA

PLA: Trio Sonata per a dues flautes i baix continu en re m. Jean-Pierre Rampal. Claudi Arimany. Zsuzsa Pertis. (10m). VIOLA: Missa Alma Redemptoris Mater. Escolania de Montserrat. Cor i Orquestra d'Antics Escolans. Gregori Estrada, orgue. Dir.: Ireneu Segarra. (48m). MOZART: Rondo per a flauta i orquestra, KV Anh. 184. Claudi Arimany. Orquestra de Cambra de Moscou. Dir.: Misha Rachlewsky. (5m). GARCIA MORANTE: Nívols i llunes. Manuel García Morante, piano. (17m). TELEMANN: "Fünfze-

hnte und sechzehnte Lection des Music-Meisters". Pere Ros, viola de Gamba. (13m). TRADICIONAL: El fill del rei. Montserrat Figueras. La Capella Reial de Catalunya. Dir.: Dir.: Jordi Savall. (7m).

16.00 SELECCIÓ DIGITAL

DEBUSSY: Khamma. Ballet. Orquestra Filharmònica de Rotterdam. Dir.: James Conlon. (21m). L. MOZART: Simfonia en Re, D 18. Orquestra de Cambra Eslovaca. Dir.: Bohdan Warchal. (8m). RAKHMANINOV: Mare de Déu eternament vivent. Cor de l'Ural. Dir.: Dir.: Vladislav Novik. (8m). C. Ph. E. BACH: Quartet en Re, Wq. 94, per a clavecí, flauta, viola i violoncel. T. Koopman. W. Hazelzet. W. Peeters. R. van der Meer. (13m). ELGAR: The Wand of Youth, suite n. 1 op. 1a. Orquestra de l'Ulster. Dir.: B. Thomson. (20m). RAMEAU: Les Paladins, primera suite. Les Musicholiers. Dir.: Aviva Einhorn. (8m). MORENO TORROBA: Sonatina. Julian Bream, guitarra. (13m). SCHUBERT: Missa en Mi b M, D. 950. Helen Donath, soprano. Brigitte Fassbaender, contralt. Francisco Araiza, tenor. Dietrich Fischer-Dieskau, bariton. Cor i Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Wolfgang Sawallisch. (56m). CIANELLA: Concerto lugubre. James Galway, flauta. I Solisti Veneti. Dir.: Claudio Scimone. (18m).

19.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.

20.00 "A LA MANERA DE..."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 CONCERT IMAGINARI

Guió i selecció: Raimon Colomer i Joan Vives.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 MÚSICA DEL SEGLE XX

CASELLA: Serenata per a petita orquestra, op. 46 a. Orquestra Haydn Bolzano i Trento. Dir.: Alun Francis. (24m). KOKKONEN: Requiem.

Soile Isokoski. Walton Grönroos. Cor del Festival d'Opera Savonlinna. Orquestra Simfònica de Lahti. Dir.: Ulf Söderblom. (38m). STOCKHAUSEN: Klavierstück X. Aloys Kontarsky, piano. (22m).

02.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES, 10 DE NOVEMBRE DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

HUMMEL: Concert per a piano i orquestra op. 89. Dana Protopopescu. Nova Orquestra Filharmònica de la Ràdio Eslovaca. Dir.: Alexander Rahbari. (36m). CARISSIMI: El judici de Salomó. Gabrieli Consort & Players. Dir.: Paul McCreesh. (11m). BIZET: Roma, simfonia. Orquestra Nacional de Lille. Dir.: Jean-Claude Casadesu. (30m). M.HAYDN: Nocturn per a 2 violins, viola, dues trompes i baix. Concilium Musicum. (18m). R. STRAUSS: Divertimento, op. 86. Orquestra Simfònica del Metropolitan de Tòquio. Dir.: Hiroshi Wakasugi. (34m). MENDELSSOHN: Sonata per a orgue op. 65 n. 5. Rudolf Heinemann. (8m). MOZART: Concert per a oboè KV 313. Heinz Holliger, oboè. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Kenneth Sillito. (24m).

13.00 MÚSICA AMB NOM DE DONA

MALIPIERO: Quartet de corda n. 8 "Per Elizabetta". Quartet de corda Orpheus. (11m). JACQUET DE LA GUERRE: "Judith", cantata n. 6 amb simfonia. Isabelle Poulenard, soprano. Brigitte Haudebourg, clavecí. Françoise Bloch, viola de gamba. Dir.: Guy Robert (tió). (19m). J. STRAUSS: Anna, polka, op. 137. Quartet Alban Berg (3m). D. SCARLATTI: Ti recorda o bella Irene, cantata. Musica Fiammante. (11m). BOTTESINI: Margherita, obertura. Orquestra Simfònica Lituana de Vilnius. Dir.: Silvano Frontalini. (9m).

14.00 NOUS INTÈPRETS

GIULIANI: Concert per a guitarra i orquestra op. 30. Jaume Torrent. Orquestra de Cambra del Conservatori Superior de Música del Liceu. Dir.: Jaume

Francesc. (30m). CIVIOTTI: Músicas nocturnas. Ramon Porter, piano. (12m). RODRIGUEZ PICÓ: Nocturn per a violí sol. Marco Fiorini. (6m).

15.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

22.00 GRANS OBRES

RUBINO: Vespri per lo Stellario della Beata Vergine. Ensemble vocale dello Studio di Musica Antica Antonio il Verso. Cor G.P. da Palestrina. Ensemble Euphonia. Ensemble Mille Regretz. Les Rossignols de Poznan. Ensemble Elyma. Dir.: Gabriel Garrido. (89m).

23.45 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DISSABTE, 11 DE NOVEMBRE DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Dolors Busquets.

10.00 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

22.00 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per la Ràdio Holandesa el dia 28 d'agost de 1993 a Vredenburg. MÚSICA A LA CORT DE CARLES V. Amsterdam Loeki Stardust Quartet. (36m).

23.00 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIUMENGE, 12 DE NOVEMBRE DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia.

Recull d'obres breus escollides i presentades per Pilar Subirà.

10.00 LA MÚSICA RELIGIOSA

PURCELL: Anthems i Serveis. Praise the Lord, O my soul, O Lord my God, Z 48. Solistes vocals. Cor del King's Consort. The King's Consort. Dir.: Robert King. (17m). The Lord is King, the earth may be glad thereof, Z 54. Solistes vocals. Cor del King's Consort. The King's Consort. Dir.: Robert King. (8m). In the black dismal dungeon of despair, Z 190. Solistes vocals. Cor del King's Consort. The King's Consort. Dir.: Robert King. (5m). Be merciful unto me, Z 4. Solistes vocals. Cor del King's Consort. The King's Consort. Dir.: Robert King. (7m). How have I stray'd, Z 188. Solistes vocals. Cor del King's Consort. The King's Consort. Dir.: Robert King. (4m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 DIVERTIMENT

Un migdia musical amb Mariana Sarrias on es combina la música amb la informació i la participació dels nostres oients. BLOC DE NOTES. EL TRENCA-CLOSQUES. SAC DE DUBTES.

15.00 "A LA MANERA DE..."

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.00 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA

CATALANI: Edmea, drama líric en tres actes. Maurizio Frusoni. Maria Noto. Marco Chingari. Graziano del Vivo. Pierre Lefebvre. Guido Pasella. Angelo Nosotti. Orquestra Lírica Simfònica del Teatre del Giglio de Lucca. Dir.: Massimo de Benrat. (108m).

19.00 REPERTORI DE CONCERT

VIVALDI: Concert per a flauta de bec sopranino, en Do M. Michala Petri. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Iona Brown. (11m). STRAVINSKI: Petruixka, ballet. Orquestra Simfònica de Montréal. Dir.: C. Dutoit. (35m). BEETHOVEN: Sonata per a violí i piano n. 8, Op. 30 n. 3. Jaap Schröder, violí. Jos van Immerseel, piano-forte. (18m). HONEGGER:

Simfonia n. 2 "Per a corda". Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Charles Dutoit. (26m). BACH: Obertura BWV 1068. Musica Antiqua de Colònia. Dir.: Reinhard Goebel. (24m). MENDELSSOHN: Música per al "Somni d'una nit d'estiu". Orquestra Simfònica de Montreal. Dir.: Charles Dutoit. (32m). SPOHR: Sonata per a arpa i violoncel, op. 113. Helga Storek. Klaus Storek. (19m).

22.00 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per la Ràdio Austríaca el dia 15 de juliol de 1992 al Festival Internacional de Millstatt. Obres de GUSSAGO, HANDEL, CORELLI, BRUCKNER i ORFF, entre d'altres. Bavaria-Blechbläser-Solisten München. (55m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 REPERTORI DE NIT

DILLUNS, 13 DE NOVEMBRE DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

ROUSSEL: Simfonia n. 3, op. 42. Orquestra de Bordeus Aquitània. Dir.: R. Benzi. (25m). C. Ph. E. BACH: Simfonia per a 2 violins i baix continu, H. 585. Les Adieux. (9m). MOZART: Concert per a fagot i orquestra, KV 191. Günter Piesk. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: H. von Karajan. (21m). LISZT: Sonata en si m. Eric Ferrand-N'Kaoua, piano. (28m). HEINICHEN: Concerto grosso (Concert de Dresden), S. 215. Musica Antiqua de Colònia. Dir.: Reinhard Goebel. (12m). BEETHOVEN: Simfonia n. 1, op. 21. Orquestra de Cambra d'Europa. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (27m). WEBER: Concert per a clarinet n. 1, op. 73. Janet Hilton. Orquestra Simfònica de la Ciutat de Birmingham. Dir.: Neeme Järvi. (21m). BACH: "Sie werden euch in den Bann tun" (Us exclouran de les sinagogues), cantata BWV 44. Barbara Schlick, Catherine Patriasz. Christoph Prégardien. Peter Kooy. Collegium Vocale. Dir.: Philippe Herreweghe. (18m).

13.00 HINDEMITH: 100 ANYS

Nobilissima Visione. Queensland Symphony Orchestra Brisbane. Dir.: Werner Andreas Albert. (21m). Concert per a piano. Siegfried Mauser. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Frankfurt. Dir.: Werner Andreas Albert. (34m).

14.00 LA CANTATA DEL CAFÈ

Programa de música coral. Selecció, guió i presentació: Àlex Robles. PURCELL, 300 ANYS: Purcell i els seus contemporanis. EL RITME DEL COR: Novetats discogràfiques, concerts i notícies que fan referència al món coral.

16.00 SELECCIÓ DIGITAL

LOCATELLI: Sonata per a flauta op. 2 n. 8. Stephen Preston, flauta. Anthony Pleeth, violoncel. Christopher Hogwood, clavicèmbal. (11m). HAYDN: Simfonia n. 93. Orquestra Reial Concertgebouw. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (22m). RAKHMANINOV: Sis peces per a piano a quatre mans, op. 11. Brigitte Engerer. Oleg Maisenberg. (17m). HANDEL: Concert per a orgue op. 7 n. 2, HWV 307. Herbert Tachezi. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (16m). DVORAK: Romança, op. 11. Kyung-Wha Chung, violí. Orquestra de Filadèlfia. Dir.: Riccardo Muti. (13m). STEFFANI: Tu m'aspettasti al mare, duet. Daniela Mazzucato, soprano. John Elwes, tenor. Wouter Möller, violoncel. Clavicèmbal i direcció: Alan Curtis. (8m). RESPIGHI: Belkis, Reina de Saba, suite d'orquestra. Philharmonia Orchestra. Dir.: Geoffrey Simon. (23m). GIULIANI: Divertimenti Notturmi per a flauta i guitarra, op. 86. Mikael Helasvuo. Jukka Savijoki. (34m). DITTERSDORF: Simfonia en Sol M. "Simfonies a partir de les Metamorfosis d'Ovidi". Cantilena. Dir.: Adrian Shepherd. (19m). TXAIKOVSKI: Quartet de corda n. 1, op. 11. Quartet Borodin. (30m). TELEMANN: Conclusió per a oboè, trompeta, corda i b.c. en Re M. (Música de Taula). Membres del Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (7m). ELGAR: Sea Pictures, op. 37. Della Jones. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Charles Mackerras. (20m).

20.00 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música

de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.00 TEMPORADA DE L'OBC

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 10 de novembre de 1995 al Palau de la Música Catalana de Barcelona. BERNAOLA: Villanesca. CHOPIN: Concert per a piano i orquestra n. 2, op. 21. DVOŘAK: Simfonia n. 7, op. 70. Albert Guinovart. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: James Loughran.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 14 DE NOVEMBRE DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

BRUCKNER: Missa Solemnis en sib m. Christiane Oelze. Claudia Schubert. Jörg Dürmüller. Reinhard Hagen. Cor i Orquestra Simfònica de Bamberg. Dir.: Karl Anton Rickenbacher. (32m). BOCCHERINI: Quartet de corda op. 41 n. 2, G 215. The Revolutionary Drawing Room. (26m). MENDELSSOHN: Concert per a dos pianos i orquestra en La b M. Anthony i Joseph Paratore, pianos. Orquestra Simfònica de la RIAS. Dir.: Uros Lajovic. (35m). HAYDN: Simfonia n. 92 "Oxford". Philharmonia Hungarica. Dir.: Antal Dorati. (26m). VIVALDI: Sonata per a violí i baix continu op. 2 n. 9, RV 16. Salvatore Accardo. Bruno Canino. Rohan de Saram. (14m). LEKEU: Introducció simfònica als "Burgraves" Orquestra Filharmonica de Lieja. Dir.: Pierre Bartholomée. (21m). GALUPPI: Sonata per a clavicèmbal n. 3. Jörg Ewald Dähler. (6m).

13.00 HINDEMITH: 100 ANYS

Simfonia Mathis der Maler. Orquestra Simfònica de Sydney. Dir.: Werner Andreas Albert. (27m). Sonata per a viola i piano, op. 25, núm. 4. Kim Kashkashian, viola; Robert Levin, piano. (14m). Kleine Kammermusik, op. 24 n. 2. Orquestra Royal Concert-

gebouw. Dir.: Ricardo Chailly. (13m).

14.00 MOMENTS LÍRICS

GLUCK: Le Cinesi, òpera - serenata en un acte. Kaaren Erickson, soprano. Alexandrina Milcheva, contralt. Marga Schiml, contralt. Thomas Moser, tenor. Orquestra de la Ràdio de Munic. Dir.: Lamberto Gardelli. (66m). FERNANDEZ CABALLERO: El duo de la Africana. Ana María Iriarte. Carlos Munguia. Joaquín Roa. Rafael Maldonado. Cors Cantors de Madrid. Orquestra de Cambra de Madrid. Dir.: Ataúlfo Argenta. (33m).

16.00 SELECCIÓ DIGITAL

HANDEL: Concerto grosso op. 6 n. 8. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Iona Brown. (16m). D'INDY: Quartet de corda n. 1. Quartet Kodály. (35m). MOZART: Simfonia n. 39, KV 543. Orquestra Simfònica de l'Estat Hongarès. Dir.: János Ferencsik. (31m). GRIEG: Peces líriques op. 54. Orquestra Simfònica de la Ràdio Polonesa de Cracòvia. Dir.: Tadeusz Wojciechowski. (21m). BUXTEHUDE: Drei schöne Dinge sind. Greta de Reyghere. Max Van Egmond. Ricercar Consort. (11m). SPOHR: Quintet per a piano, flauta, clarinet, trompa i fagot, op. 52. Residenz-Quintet de Munich. Wolfgang Sawallisch, piano. (27m). MYSLIVECEK: Concert per a violí i orquestra en Re M. Shizuka Ishikawa. Orquestra de Cambra Dvorak. Dir.: Libor Pesek. (21m). BORODIN: Petita suite. Orquestra Simfònica de la Ràdio de l'URSS. Dir.: Guennadi Cherkassov. (29m). BACH: Concert per a clavicèmbal i orquestra n. 7, BWV 1058. Orquestra Barroca d'Amsterdam. Solista i director Ton Koopman. (13m). M.HAYDN: Simfonia n. 6, P. 4. Orquestra de Cambra Eslovaca. Dir.: Bohdan Warchal. (17m).

20.00 L'ÀUDIO-VISUAL

Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 PURCELL:

Odes Laudate Ceciliam, oda per el dia de Santa Cecília, Z 329. Gillian Fisher. Mary Seers. James Bowman. Nigel Short. Mark Padmore. Andrew Tusa. Michael George. Robert Evans. The King's Consort. Dir.: Robert King. (10m). From those serene and rapturous joys,

cançó de benvinguda per a Charles II, Z 326. Gillian Fisher. Mary Seers. James Bowman. Nigel Short. Mark Padmore. Andrew Tusa. Michael George. Robert Evans. The King's Consort. Dir.: Robert King. (23m). Why, why are all the Muses mute?, cançó de benvinguda per al Rei James, Z 343. Gillian Fisher. James Bowman. Michael Chance. Michael George. Cor del New College, Oxford. The King's Consort. Dir.: Robert King. (28m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIMECRES, 15 DE NOVEMBRE DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

TXAIKOVSKI: Suite per a orquestra n. 1, op. 43. Orquestra Simfònica de l'URSS. Dir.: E. Svetlanov. (41m). GEMINIANI: Concert n. 1 en Re M. Orquestra Barroca Italiana. Dir.: Ryo Terakado. (7m). HASSE: Te Deum Laudamus. Andrea Ihle. Brigitte Pfretzschner. Armin Ude. Cor de nois de Dresden. Membres de la Staatskapelle de Dresden. Dir.: Konrad Wagner. (19m). WEBER: Variacions concertants per a violí i piano sobre un aire norueg, op. 22. Jean-Louis Haguenaue. Alexis Galpérine. (13m). DELALANDE: Sisena Suite (Simfonies pels sopars del Rei). Ensemble La Symphonie du Marais. Dir.: Hugo Reyne. (27m). C.Ph.E. BACH: Concert per a oboè, corda i continu, Wq 164. B. Glaetzer. Neues Bachisches Collegium Musicum de Leipzig. Dir.: Max Pommer. (24m). RIMSKI-KORSAKOV: Dues escenes de Kitej. Orquestra del Teatre Bolxoi de Moscou. Dir.: Andrei Txistiakov. (9m). PLEYEL: Simfonia Periòdica n. 6. Orquestra de Cambra de Colònia. Dir.: Helmut Müller-Brühl. (20m).

13.00 HINDEMITH: 100 ANYS

Nenes vom Tage, obertura. Orquestra Simfònica de Melbourne. Dir.: Werner Andreas Albert. (7m). Els Quatre tempe-

raments. Carol Rosenberger, piano. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: James de Preist. (30m). Die junge Magd, sis lieder per a contralt, flauta, clarinet i quartet de corda, op. 23 b. Gabriele Schnaut. Membres de l'Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: Gerd Albrecht. (18m).

14.00 EL GRAN SEGLE

Programa de música antiga. Selecció, guió i presentació a càrrec de Joan Vives. PURCELL, 300 ANYS: La música instrumental (3ª part). TEMPS DE LES MUSES.

16.00 SELECCIÓ DIGITAL

SCHUBERT: Rosamunda, princesa de Xipre, D 797. Anne Sofie von Otter, mezzo soprano. Cor Ernst Senff. Orquestra de Cambra d'Europa. Dir.: Claudio Abbado. (60m). ALBINONI: Concerto a cinque op. 9 n. 7. Felix Ayo, violí. I Musici. (11m). BEETHOVEN: Sonata per a piano n. 3, op. 2 n. 3. Vladimir Ashkenazy. (27m). MOZART: Simfonia n. 17, KV 129. The Academy of Ancient Music. Dir.: Ch. Hogwood. (17m). PFITZNER: Concert per a violoncel i orquestra en la m op. pòst. David Geringas. Orquestra Simfònica de Bamberg. Dir.: Werner Andreas Albert. (25m). STEFFANI: Begl'occhi, oh Dio, non più, duet. Rossana Bertini. Claudio Cavina. Arcadia. Dir.: Attilio Cremonesi. (10m). FRANCK: Rédemption (fragment simfònic). Orquestra de la Suisse Romande. Dir.: Armin Jordan. (12m). GAULTIER: La Réthorique des Dieux, Suite n. 2. Hopkinson Smith, llaüt. (13m). REINDL: Simfonia concertant per a violí solista, dues flautes, dos oboès, fagot, dues trompes i corda, en Re M. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Howard Griffiths. (20m). DVORAK: Quartet de corda n. 12, op. 96 "Americà" (B.179). Quartet de corda de Praga. (25m).

20.00 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

22.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i reviu els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Àlfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIJOURS, 16 DE NO- VEMBRE DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

MENDELSSOHN: Simfonia n. 5, op. 107 "Reforma". Orquestra Festival de Londres. Dir.: Alexander von Pitamic. (29m). LECLAIR: Sonata per a corda op. 4 n. 3. The Purcell Quartet. (16m). J.Ch.BACH: Concert per a fagot i orquestra en Mi b M. József Vajda. Orquestra Simfònica de Budapest. Dir.: György Lehel. (22m). TELEMANN: Ino, cantata dramàtica. Barbara Schlick, soprano. Musica Antiqua de Colònia. Dir.: Reinhard Goebel. (32m). XOSTAKOVITX: Suite de Jazz n. 1. Reial Orquestra del Concertgebouw. Dir.: Riccardo Chailly. (8m). RODRIGO: Concierto Andaluz per a quatre guitarres i orquestra. Los Romeros. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (23m). SCHUMANN: Trio amb piano n. 3, op. 110. Trio Beaux Arts. (28m). CALDARA: Simfonia a quatre n. 4. Orquestra de Cambra Eslovaca. Dir.: Bohdan Warchal. (5m).

13.00 HINDEMITH: 100 ANYS

Metamorfosis Simfòniques sobre un tema de Carl Maria von Weber. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Colin Davis. (21m). Der Schwanendreher, concert per a viola i petita orquestra sobre antics cants populars. László Báronyi. Orquestra Estatal Hongaresa. Dir.: Miklós Erdélyi. (28m). Amor i Psique. Queensland Symphony Orchestra Brisbane. Dir.: Werner Andreas Albert. (7m).

14.00 MÚSICS DE CATALUNYA

BRAHMS: Sonata per a violoncel i piano op. 99. Pau Casals. Mieczysław Horszowski. (30m). CIVIOTTI: In Memoriam. Conjunt Instrumental del Conservatori de Badalona. Dir.: Josep Pons. (23m). MILÀ: 4 Sonets en italià Montserrat Figueras, soprano. Hopkinson Smith, vihuela. (10m). FALLA: Peces espanyoles. Alicia de Larrocha, piano. (16m). MONTSALVATGE: Partita 1958. Orquestra Simfònica de Bar-

celona i Nacional de Catalunya. Dir.: Edmon Colomer. (20m). COMPTE: L'última confidència. Xavier Compte, piano. (10m).

16.00 SELECCIÓ DIGITAL

RAMEAU: Anacreont. Ballet en un acte. René Schirrer, bariton. Agnès Mellon, soprano. Jill Feldman, soprano. Dominique Visse, contralt. Michel Laplénie, tenor. Les Arts Florissants. Dir.: William Christie. (45m). DVOŘAK: Peces romàntiques, op. 75. Vladimír Spivakov, violí. Sergei Bezrodny, piano. (14m). RICHTER: Simfonia en Do M. Orquestra de Cambra Eslovaca. Dir.: Bohdan Warchal. (16m). FÜRSTENAU: Concert per a flauta i orquestra n. 8, op. 84 "En la forma d'una escena cantada" Karl-Bernhard Sebon. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: Uros Lajovic. (16m). MOZART: Quartet de corda KV 465 "Dissonàncies". Quartet Alban Berg. (29m). BACH: Concert de Brandenburg n. 4, BWV 1049. Orquestra de Cambra del Festival Bach d'Oregon. Dir.: Helmuth Rilling. (15m). BEETHOVEN: Duo per a clarinet i fagot, WoO 27 n. 1. Membres de Mozzafiato. (13m). ROSSINI: Sonata per a corda n. 2. Orquestra de Cambra Kremlin. Dir.: Misha Rachlevsky. (12m).

19.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.

20.00 "A LA MANERA DE...."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 CONCERT IMAGINARI

Guió i selecció: Raimon Colomer i Joan Vives.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Àlfred Celaya.

00.30 MÚSICA DEL SEGLE XX

PROKOFIEV: Sonata per a violí i piano n. 2, op. 94 a. Nathan Milstein. Artur Balsam. (22m). THOMPSON: Simfonia n. 3 en la m. Orquestra Simfònica de Nova Zelanda. Dir.: Andrew Schenck. (31m). MARTINU: Concert per a piano i orquestra n. 1. Emil Lechner. Orquestra

Filarmònica Txeca. Dir.: Jiri Belohlávek. (29m).

02.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES, 17 DE NOVEMBRE DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

CHARPENTIER: Motet per a una llarga ofrena, H. 434. I. Poulenard. A. Mellon. H. Ledroit. W. Kendall. P. Kooy. Cors i orquestra de la Chapelle Royale. Dir.: P. Herreweghe. (24m). BUSONI: Fantasia Contrapuntística. Geoffrey Douglas Madge, piano. (28m). MOZART: Simfonia n. 28, KV 189k (KV 200). The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder i Christopher Hogwood. (26m). MARTUCCI: Andante per a violoncel i orquestra op. 69 n. 2. Georges Ives. The Philharmonia. Dir.: Francesco d'Avalos. (11m). TELEMANN: Obertura a 3, TWV 55:g4. Concentus musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (20m). BOCCHERINI: Quintet per a dos violins, dues violes i violoncel, op. 62 n. 1, G 397. Ensemble 415. (24m). LISZT: Segon vals Mefisto, poema simfònic. Orquestra Simfònica de Budapest. Dir.: Árpád Joó. (12m). HAYDN: Missa brevis Sancti Joannis de Deo, Hob. XXII:7. Cor de nens de Bad Tölz. Tafelmusik. Dir.: Bruno Weil. (15m).

13.00 HINDEMITH: 100 ANYS

Lustige Sinfonietta op. 4. Orquestra Simfònica Queensland Brisbane. Dir.: Werner Andreas Albert. (29m). Kammermusik n. 1, op. 24 n. 1. Orquestra Royal Concertgebouw. Dir.: Riccardo Chailly. (15m). Sonata per a piano n. 2. Sviatoslav Richter. (12m).

14.00 NOUS INTÈPRETS

GARBAREK: Molde Canticle. Joan Ardite, saxo. Pedro G. Cornago, piano. Carol Blanco, veu. Artur Matheu, baix. Antonio Sánchez, percussió llatina. Àngel Herrera, bateria. (24m). DIVERSOS AUTORS: Tonadillas escèniques del segle XVIII. Mª Carme Duran, mezzo-soprano. Alan Branch, piano. (25m).

15.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

22.00 GRANS OBRES

TELEMANN: El Dia del Judici, oratori. Gertraud Landwehr-Herrmann. Cora Canne-Meijer. Kurt Equiluz. Max van Egmond. Solistes dels Petits Cantors de Viena. Cor Monteverdi Hamburg. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (83m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DISSABTE, 18 DE NOVEMBRE DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Dolors Busquets.

10.00 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

22.00 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per la Ràdio Austríaca el dia 12 de juliol de 1991 al Festival Internacional de Millstatt. Obres de MACHAUT, LANDINI, WOLKENSTEIN i STITNY, entre d'altres. Die Rosenberger Kapelle. Prager Ensemble für Musik des Mittelalters und der Renaissance. (42m).

23.00 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIUMENGE, 19 DE NOVEMBRE DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Pilar Subirà.

10.00 LA MÚSICA RELIGIOSA

PURCELL: Anthems i Serveis Why do the heathen so furiously rage together?, Z 65. Solistes vocals. Cor del King's Consort. The King's Consort. Dir.: Robert King. (11m). Awake, awake put on thy strength, Z 1. Solistes vocals. Cor del King's Consort. The King's Consort. Dir.: Robert King. (9m). Now that the sun hath veiled his light (An Evening Hymn), Z 193. Solistes vocals. Cor del King's Consort. The King's Consort. Dir.: Robert King. (4m). I will give thanks unto the Lord, Z 21. Solistes vocals. Cor del King's Consort. The King's Consort. Dir.: Robert King. (10m). O Lord, grant the King a long life, Z 38. Solistes vocals. Cor del King's Consort. The King's Consort. Dir.: Robert King. (8m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 DIVERTIMENT

Un migdia musical amb Mariana Sarrias on es combina la música amb la informació i la participació dels nostres oients. BLOC DE NOTES. EL TRENCA-CLOSQUES. SAC DE DUBTES.

15.00 "A LA MANERA DE..."

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.00 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA

VERDI: I masnadieri, melodrama en tres actes. Renato Cioni. Luisa Maragliano. Licinio Montefusco. Carlo Cava. Cor i Orquestra del Maggio Musicale Fiorentino. Dir.: Riccardo Muti. (124m).

19.20 REPERTORI DE CONCERT

SAINT-SAËNS: Simfonia n. 3 "amb orgue", Op. 78. Orquestra Simfònica de Xicagó. Dir.: Daniel Barenboim. (35m). HAYDN: Quartet de corda op. 9 n. 2, Hob. III:20. Quartet Tátrai. (18m). HANDEL: Concerto a due cori n. 2. The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (18). SCHUMANN: Carnaval de Viena, op. 26. Karl Engel, piano. (23m). MILHAUD: La creació del món. Ballet. Orquestra Nacional de França. Dir.: L. Bernstein. (17m). RAMEAU: Dàrdanus. Suite. Orquestra del segle XVIII. Dir.: Frans Brüggen.

(25m). BARBER: Adagio per a corda, Op. 11. Orquestra Simfònica de Saint Louis. Dir.: Leonard Slatkin. (9m).

22.00 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música a la Capella de l'Esperança de Barcelona. "DE MÚSICA HUMANA I DIVINA". Obres de LITERES, MARTIN I COLL, CABANILLES, TORREBLANCA, MENALT, CASANOVAS i VALLS. Virgínia Parramon, soprano. Albert Romani, clavicèmbal i orgue. Sergi Casademunt, viola de gamba. (58m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 REPERTORI DE NIT

DILLUNS, 20 DE NOVEMBRE DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

HAYDN: Concert per a piano i orquestra, XVIII:11. Tatiana Nikolaeva. Orquestra de Cambra de Lituània. Dir.: S. Sondeckis. (21m). R. STRAUSS: Una vida d'heroi, poema simfònic op. 40. Staatskapelle de Dresden. Dir.: Herbert Blomstedt. (46m). DEVIENNE: Quartet per a fagot i trio de corda, op. 73/3. Klaus Thunemann, fagot. Thomas Zehetmair, violí. Tabea Zimmermann, viola. Christoph Henkel, violoncel. (16m). GEMINIANI: El bosc encantat. Orquestra Barroca Italiana. Dir.: Ryo Terakado. (34m). LISZT: Szózat und Hymnus (poema simfònic). Orquestra Simfònica de Budapest. Dir.: Árpád Jéo. (10m). MOZART: Simfonia concertant per a violí i viola, KV 364. Isaac Stern. Pinchas Zukerman. Orquestra Filharmònica de Nova York. Dir.: Zubin Mehta. (32m).

13.00 FANTASIES

BRAHMS: Fantasies, op. 116. Emil Guilels, piano. (22m). SCHUMANN: Fantasia per a violí i orquestra, op. 131. Gidon Kremer. Orquestra Simfònica de Viena. Dir.: H. Wallberg. (15m). PURCELL: Fantasia n. 8, Z 739. Quartet Amsterdam

Loeki Stardust. (5m). GAUBERT: Fantasia. Susan Milan, flauta. Ian Brown, piano. (6m). BACH: Fantasia en do m, BWV 906. Huguette Dreyfus, clavecí. (5m).

14.00 LA CANTATA DEL CAFÈ

Programa de música coral. Selecció, guió i presentació: Àlex Robles. PURCELL, 300 ANYS: Purcell i els seus contemporanis. EL RITME DEL COR: Novetats discogràfiques, concerts i notícies que fan referència al món coral.

16.00 SELECCIÓ DIGITAL

TXAIKOVSKI: Suite del ballet "Trencanous", op. 71a. Orquestra Filharmònica d'Israel. Dir.: Z. Mehta. (23m). BUXTEHUDE: Sonata a duo, op. 1 n. 4. The Boston Museum Trio. (9m). BUSONI: Rondo Arlecchinesco, op. 46. Orquestra Simfònica NDR. Dir.: Werner Andreas Albert. (12m). C. STAMITZ: Concert per a flauta, oboè i orquestra en Sol M. A. Nicolet. H. Holliger. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: K. Sillito. (19m). SMETANA: Tabor. Poema simfònic del cicle "La meua pàtria". Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: James Levine. (13m). VIVALDI: Laudate pueri. Lynne Dawson. Christopher Robson. The King's Consort. Dir.: Robert King. (25m). KORNGOLD: Quartet de corda n. 1, op. 16. Quartet Chilingirian. (32m). BEETHOVEN: Danses Alemanyes WoO 8. Ensemble Bella Musica de Viena. Dir.: Michael Dittrich. (16m). SORS: Seguidillas. Teresa Berganza. José Miguel Moreno. (21m). BAX: Variacions simfòniques per a piano i orquestra. Margaret Fingerhut. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Bryden Thomson. (50m).

20.00 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.00 TEMPORADA DE L'OB

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 18 de novembre de 1995 al Palau de la Música Catalana de Barcelona. MONTSALVATGE: Sortilegis. SCHUMANN: Concert per a piano i orquestra op. 54. DEBUSSY: Printemps. TXAIKOVSKI: Romeu i Julieta. Obertura Fantasia. Bruno Leonardo Gelber. Orquestra Simfònica de Barcelona i

Nacional de Catalunya. Dir.: Salvador Brotons.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 21 DE NOVEMBRE DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

BLOW: Oda per la mort de Mr. Henry Purcell. Alfred Deller i Mark Deller, contratenors. Deller Consort. Orquestra de Cambra del Festival de Stour. Dir.: Alfred Deller. (23m). KABALEVSKY: Sonatina n. 2, op. 13 n. 2. Murray McLachlan, piano. (10m). TORELLI: Simfonia V. 1, G 1-2. Orquestra de la Capella Musical de San Petronio. Dir.: Sergio Vartolo. (10m). DELIBES: Suite del ballet Coppélia. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: Heinz Fricke. (23m). NEUKOMM: Quintet per a clarinet, dos violins, viola i violoncel, op. 8. Divertimento Salzburg. (27m). BRAHMS: Concert per a piano i orquestra n. 2, op. 83. Stephen Kovacevich. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Colin Davis. (50m). BACH: "Sehet, wir gehn hinauf gen Jerusalem" (Mireu, ara pugem a Jerusalem), cantata BWV 159. Janet Baker. Robert Tear. John Shirley-Quirk. St. Antoni Singers. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (17m).

13.00 FANTASIES

TXAIKOVSKI: Fantasia de concert, op. 56. Dimitris Sgouros, piano. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Walter Weller. (28m). WAGNER: Fantasia en fa # m. Stephan Möller, piano. (24m). ARNOLD: Fantasia per a clarinet, Op. 87. The Nash Ensemble. (3m).

14.00 MOMENTS LÍRICS

SULLIVAN: The Mikado, extractes. Solistes vocals. Cors del Festival de Glyndebourne. Orquestra Pro Arte. Dir.: Malcolm Sargent. (22m). VERDI: Extractes de l'òpera Otello. Mario del Monaco. Gabriella Tucci. Orquestra Simfònica de la Ràdio Japonesa.

Dir.: Alberto Erede. (31m). ALONSO: La zapaterita. María del Carmen González. Josefina Meneses. Antonio Blancas. Ricardo Muñiz. Julio Catania. Cor Cantors de Madrid. Orquestra Sinfónica. Dir.: Moreno Buendia. (46m).

16.00 SELECCIÓ DIGITAL

BENNETT: Concert per a piano i orquestra n. 4. Malcolm Binns. Orquestra de Cambra Milton Keynes. Dir.: Hilary Davan Wetton. (29m). BARSANTI: Concerto grosso, op. 3 n. 4. Zdenek Tyllar i Bedrich Tyllar, trompes. Orquestra de Cambra Dvorak. Dir.: Libor Pesek. (11m). HENZE: Telemanniana. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: Gerald Albrecht. (12m). RHEINBERGER: Suite per a orgue, violí, violoncel i corda, op. 149. Ernő Sebestyén. Andreas Juffinger. Martin Ostertag. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: Hartmut Haenchen. (35m). MOZART: Simfonia n. 29, KV 201 (186a). Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (22m). CAMPRA: De profundis. Solistes vocals. Cor i Orquestra Le Concert Spirituel. Dir.: Hervé Niquet. (17m). RAVEL: Sonatina. Dezso Ránki, piano. (11m). DVORAK: Simfonia n. 6, Op. 60. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Rafael Kubelik. (46m). C.P.H.E.BACH: "Gnadig und Barmherzig ist der Herr, Cantata Wq 250. Barbara Schlick, soprano. Hilke Helling, contralt. Wilfried Jochens, tenor. Gotthold Schwarz, baix. Rheinische Kantorei. Das Kleine Konzert. Dir.: Hermann Max. (23m). SCHUBERT: Cinc danses alemanyes, D 89. Gidon Kremer, violí. Gabrielle Lester, violí. Dietmut Poppen, viola. Richard Lester, violoncel. (15m).

20.00 L'ÀUDIO-VISUAL

Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 PURCELL: ODES

Raise, raise the voice, oda per el dia de Santa Cecília, Z 334. Gillian Fisher. Mary Seers. James Bowman. Nigel Short. Mark Padmore. Andrew Tusa. Michael George. Robert Evans. The King's Consort. Dir.: Robert King. (12m). Ye tuneful Muses, cançó de benvinguda per a James II. Gillian Fisher. Tessa Bonner. James Bowman. Jonathan Kenny. Rogers Covey-Crump. Charles Daniels. Michael George. Charles Pott. The King's Consort. Dir.: Robert King.

(24m). Sound the trumpet, beat the drum, cançó de benvinguda per a James II, Z 335. Gillian Fisher. Tessa Bonner. James Bowman. Jonathan Kenny. Rogers Covey-Crump. Rufus Müller. Michael George. Charles Pott. The King's Consort. Dir.: Robert King. (24m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIMECRES, 22 DE NOVEMBRE DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

HANDEL: Oda per el dia de Santa Cecília. F. Palmer. A. Rolfe Johnson. Cor Bach d'Estocolm. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (51m). MENDELSSOHN: Quartet amb piano n. 1 op. 1. Carlo Levi Minzi. Trio de corda de Xicagó. (35m). KUHLAU: Elverhoj Suite (El turó dels Elfs). Orquestra Simfònica Odense. Dir.: Othmar Maga. (33m). MOMPOU: Suite compostelana. Julian Bream, guitarra. (18m). KRAUS: Tempo di marcia. Orchestra of the Age of Enlightenment. Dir.: Antony Halstead. (4m). CHABRIER: Suite pastorale. Orquestra de l'Ulster. Dir.: Yan Pascal Tortelier. (19m).

13.00 FANTASIES

SCHUMANN: Fantasia op. 17. Aquiles Delle-Vigne, piano. (33m). BEETHOVEN: Fantasia per a piano, cors i orquestra op. 80. Gerhard Oppitz. Cor i Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Colin Davis. (19m). FAURE: Fantasia. William Bennett, flauta. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (5m).

14.00 EL GRAN SEGLE

Programa de música antiga. Selecció, guió i presentació a càrrec de Joan Vives. PURCELL, 300 ANYS: La música instrumental (4ª part). TEMPS DE LES MUSES.

16.00 SELECCIÓ DIGITAL

BRITTEN: Himne a Santa

Cecília Solistes vocals. The Sixteen. Dir.: Harry Christophers. (11m). SCHUBERT: Sonata per a violí i piano n. 2, op. post. 137, D 385. Isaac Stern. Daniel Barenboim. (23m). J.A.BENDA: Simfonia n. 1. Orquestra de Cambra Salieri. Dir.: Tamás Pál. (10m). VILLA-LOBOS: Concert per a guitarra i petita orquestra. Pepe Romero, guitarra. The Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (19m). ALBINONI: Concert per a trompeta i orgue en re m. Maurice André, trompeta. Marie-Claire Alain, orgue. (13m). M.HAYDN: Quartet de corda, P 116. Quartet Sonare de Frankfurt. (11m). GOUNOD: Missa Solemne de Santa Cecília. Barbara Hendricks. Laurence Dale. Jean-Philippe Lafont. Cors de Ràdio França. Nouvel Orchestre Philharmonique de Ràdio França. Dir.: Georges Prêtre. (48m). GIBBONS: Fantasies I, IX, XV i IV. Jordi Savall. Christophe Coin. Sergi Casademunt. (12m). REGER: Variacions i Fuga sobre un tema de Beethoven, op. 86. Orquestra Filharmònica del Nordoest d'Alemanya. Dir.: Hermann Scherchen. (24m). CHERUBINI: Lodoiska. (Obertura de l'òpera). Orquestra Simfònica de la Filharmònica de Bacau. Dir.: Silvano Frontalini. (12m). MOZART: Litaniae de venerabili altaris sacramento, KV 125. Mitsuko Shirai. Heidi Riess. Eberhard Büchner. Hermann Christian Polster. Cor i Orquestra Simfònica de la Ràdio de Leipzig. Dir.: Herbert Kegel. (37m).

20.00 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

22.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i reviu els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIJOUS, 23 DE NOVEMBRE DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

RAKHMANINOV: Simfonia n. 3, op. 44. Orquestra del Concertgebouw, Amsterdam. Dir.: Vladímir Ashkenazy. (42m). **BACH:** Concert per a flauta, violí, clavecí, corda i baix continu "Triple Concert", BWV 1044. The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (22m). **R. STRAUSS:** Sonatina per a 16 instruments de vent, n. 1. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: André Previn. (35m). **REICHARDT:** Cantata fúnebre per la mort de Frederic el Gran. Georgine Resick. Gabriele Schreckenbach. Horst Laubenthal. Harald Stamm. Cor de Cambra RIAS. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: Gerd Albrecht. (19m). **BULL:** Tres peces per a clavecí. Zuzana Ruzickova. (12m). **TIPPETT:** Danses rituals de "The midsummer marriage". Orquestra Simfònica de Bournemouth. Dir.: Rudolf Barshai. (30m).

13.00 FANTASIES

BRUCH: Fantasia escocesa per a violí i orquestra, Op. 46. Jascha Heifetz. Nova Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Malcolm Sargent. (26m). **SORS:** Fantasia op. 7. Luis Orlandini, guitarra. (18m). **SCRIABIN:** Fantasia per a piano i orquestra. Igor Zhukov. Orquestra de Cambra de Ràdio Moscou. (10m).

14.00 MÚSICS DE CATALUNYA

BRUDIEU: Goigs de Nostra Dona. Coral Sant Jordi. Dir.: Oriol Martorell. (12m). **MOMPOU:** Variacions sobre un tema de Chopin. Josep Colom, piano. (23m). **JANACEK:** Suite. Orquestra de Cambra del Palau de la Música Catalana. Dir.: Gonçal Comellas. (21m). **RODRIGO:** Quatre madrigals amatoris. Victòria dels Àngels. Orquestra de la Societat de Concerts del Conservatori de París. Dir.: Rafael Frühbeck de Burgos. (8m). **REGER:** Sonata per a viola i piano, op. 107. Paul Cortese. Àngel Soler. (32m). **BARTER:** Ruy Señor, clarín del albor. Diatessaron. (4m).

16.00 SELECCIÓ DIGITAL

BRUCKNER: Simfonia n. 1. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Colònia. Dir.: Günter Wand. (49m). **DE LA TORRE:** Justa fué mi perdición. Ensemble Daedalus. (7m). **CRUSSELL:** Concert per a clarinet n.

3, op. 11. Thea King. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Alun Francis. (25m). **BARTOK:** Quartet de corda n. 5, Sz 102. Quartet Takács. (30m). **CLERAMBAULT:** La Musa de l'Òpera, cantata. Noémi Rime, soprano. Les Arts Florissants. Dir.: William Christie. (18m). **HAYDN:** Simfonia n. 75. Philharmonia Hungarica. Dir.: Antal Dorati. (20m). **GIULIANI:** Rossiniana n. 4, op. 122. Bruno Giuffredi, guitarra. (16m).

19.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.

20.00 "A LA MANERA DE...."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 CONCERT IMAGINARI

Guió i selecció: Raimon Colomer i Joan Vives.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 MÚSICA DEL SEGLE XX

KARLOWICZ: Concert per a violí i orquestra op. 8. Edward Zienkowski. Filharmonia Pomorska. Dir.: Takao Ukiyaya. (29m). **BERIO:** Voci. Aldo Bennici, viola. London Sinfonietta. Dir.: Luciano Berio. (29m). **BAKSA:** Concerto grosso, op. 18. Vienna Flautists. Wiener Tonkünstler Quartett. Pressburger Symphoniker. Dir.: Gustav Regenhart. (25m).

02.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES, 24 DE NOVEMBRE DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

GLAZUNOV: Concert per a violí i orquestra op. 82. Jascha Heifetz. Orquestra Simfònica RCA. Dir.: Walter Hendl. (20m). **SALIERI:** Serenata per a instruments de vent en Si b M. Il Gruppo di Roma. (16m). **ALFONS X EL SAVI:** Muto faz grand'erro, cantiga. La Capella Reial de Catalunya. Hespèrion

XX. Dir.: Jordi Savall. (12m). **GERSHWIN:** Un americà a París. Orquestra Simfònica de San Francisco. Dir.: Seiji Ozawa. (18m). **PIXIS:** Gran sonata per a oboè i piano, Op. 35. Paul Dombrecht. Jos van Immerseel. (24m). **HÄNDEL:** Concerto a due cori n. 3. The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (20m). **SIBELIUS:** Pelléas i Melisanda, suite op. 46. Orquestra Simfònica d'Islandia. Dir.: Petri Sakari. (29m). **M. PUCCINI:** Magnificat per a solistes, cor i orquestra. Maurizio Frusoni, tenor. Enrico Nenci, tenor. Maurizio Di Benedetto, baix. Cappella Musicale de Santa Cecilia de la Catedral de Lucca. Orquestra Lírico Simfònica del Teatre del Giglio de Lucca. Dir.: Gianfranco Cosmi. (22m).

13.00 FANTASIES

REINECKE: Fantasiestücke per a clarinet i piano op. 22. Trio Reinecke. (16m). **KREBS:** Fantasia en fa m. André Isoir, orgue. Michel Giboureau, oboè. (5m). **MASSENET:** Fantasia per a violoncel i orquestra. Martin Osterthag. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: Roberto Paternostro. (18m). **CHOPIN:** Fantasia, op. 49. Gabriel Tacchino, piano. (14m).

14.00 NOUS INTÈPRETS

HAYDN: Trio per a flauta, violoncel i piano, Hob. XV. Enregistrament fet per Catalunya Música. Trio Art. (15m). **SERRA:** Tres cançons. Elisenda Cabero, soprano. M. Montserrat Cabero, piano. (5m). **HANDEL:** Música aquàtica, segona suite (fragments). Orquestra Joves Maestros. Dir.: Víctor Ambroa. (6m). **BERG:** Sonata per a piano. Emili Blasco. (11m). **BENEJAM:** Adagio i Allegro. Marco Fiorini, violí. Stefano Chicco, piano. (8m).

15.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

22.00 GRANS OBRES

PURCELL: Dido i Encees. Guillemette Laurens. Jill Feldman. Philippe Cantor. Les Arts Florissants. Dir.: William Christie. (54m).

23.15 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DISSABTE, 25 DE NOVEMBRE DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Dolors Busquets.

10.00 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

22.00 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 15 d'octubre de 1994 al Mercat de les Flors de Barcelona. I FESTIVAL DE MÚSICA DEL SEGLE XX. **HILLER:** Pas de deux. **ACHER:** Diptychon. **LIGETI:** Tres peces per a dos pianos. **J. SOLER:** Coronació de espines. **MARCO:** Glasperlenspiel. **LUTOSLAWSKI:** Variacions sobre un tema de Paganini. Duo Uriarte - Mrongovius, pianos. (73m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIUMENGE, 26 DE NOVEMBRE DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Pilar Subirà.

10.00 LA MÚSICA RELIGIOSA

PURCELL: Anthems i Serveis The Lord is my light, Z 55. Solistes vocals. Cor del King's Consort. The King's Consort. Dir.: Robert King. (11m). Lord, what is man?, Z 192. Susan Gritton, soprano. Cor del New College, Oxford. The King's Consort. Dir.: Robert King. (6m). My heart is fixed, O God, Z 29. Solistes vocals. Cor del King's Consort. The King's Consort. Dir.: Robert King. (9m). Blessed is he whose unrighteousness is forgiven, Z 8. Solistes vocals. Cor del King's Consort. The King's Consort. Dir.: Robert King. (9m). How

long, great God, Z 189. Solistes vocals. Cor del King's Consort. The King's Consort. Dir.: Robert King. (4m). Hear my prayer, O Lord Z 15. Solistes vocals. Cor del King's Consort. The King's Consort. Dir.: Robert King. (2m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTserrat

12.30 DIVERTIMENT

Un migdia musical amb Mariana Sarrias on es combina la música amb la informació i la participació dels nostres oients. BLOC DE NOTES. EL TRENCACLOSQUES. SAC DE DUBTES.

15.00 "A LA MANERA DE...."
Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.00 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA

MOZART: Il sogno di Scipione, KV 126. Peter Schreier. Lucia Popp. Edita Gruberova. Claes H. Ahnsjö. Thomas Moser. Cor de Cambra de Salzburg. Orquestra del Mozarteum de Salzburg. Dir.: Leopold Hager. (112m).

19.00 REPERTORI DE CONCERT

RAKHMANINOV: Variacions sobre un tema de Corelli, op. 42. Kathryn Stott, piano. (16m). CHERUBINI: Marxa religiosa. Orquestra Philharmonia. Dir.: Riccardo Muti. (6m). WEBER: Invitació al vals, op. 65. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: H. von Karajan. (9m). HAYDN: Divertimento a sei, "L'aniversari", Hob II:11. Orquestra de Cambra Franz Liszt de Budapest. Dir.: János Rolla. (12m). BRITTEN: Sere-nata per a tenor, trompa i corda, op. 31. Peter Pears. Barry Tuckwell. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Benjamin Britten. (25m). BACH: Variacions Goldberg, BWV 988. Keith Jarrett, clavicèmbal. (62m). SCHUMANN: Simfonia n. 4, op. 120. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Leonard Bernstein. (33m).

22.00 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 9 de novembre de 1994 a la Catedral de Barcelona. CICLE L'ORGUE DE LA CATEDRAL. RHEINBERGER: Sonata n. 1, op. 27.

WIDOR: Simfonia n. 7, op. 42/7. Lothar Knappe, orgue. (55m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 REPERTORI DE NIT

DILLUNS, 27 DE NOVEMBRE DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

SCHUBERT: Simfonia n. 4, D 417, "Tràgica". Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (32m). CRUSSELL: Introducció i aire suec per a clarinet i orquestra, op. 12. Anna-Maija Korsimaa-Hursti. Tapiola Sinfonietta. Dir.: Osmo Vänskä. (11m). GLINKA: Trio patètic en re m. Trio Borodin. (18m). S.WAGNER: Obertura de l'òpera "El jove duc esbojarrat". Orquestra Filharmònica Rheinland-Pfalz. Dir.: Werner Andreas Albert. (12m). STEFFANI: Porto l'alma incenerita, duet. Rossana Bertini. Claudio Cavina. Arcadia. Dir.: Attilio Cremonesi. (7m). FAURE: Masques et Bergamasques, suite. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (14m). PAGANINI: Concert per a violí n. 1, op. 6. Yehudi Menuhin. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Alberto Erede. (33m). GERSHWIN: Blue Monday, òpera jazz en un acte. Amy Burton. Gregory Hopkins. William Sharp. Arthur Woodley. Jamie J. Offenbach. Concordia. Dir.: Marin Alsop. (23m). FARINA: Suite en sol m. Ricercar Consort. (10m).

13.00 GLÒRIA

GAZZANIGA: Glòria per a solistes, cor mixt, orquestra i orgue. Cappella Musicale de la Catedral de Verona. Dir.: Alberto Turco. (40m). HASSE: Glòria (de la missa en re m). Andrea Ihle. Brigitte Pfretzschner. Armin Ude. Cor de nois de Dresden. Membres de la Staatskapelle de Dresden. Dir.: Konrad Wagner. (16m).

14.00 LA CANTATA DEL CAFÈ

Programa de música coral. Selecció, guió i presentació: Àlex

Robles. PURCELL, 300 ANYS: Purcell i els seus contemporanis. EL RITME DEL COR: Novetats discogràfiques, concerts i notícies que fan referència al món coral.

16.00 SELECCIÓ DIGITAL

IPPOLITOV-IVANOV: Esboços caucassians, op. 10. BBC Philharmonic. Dir.: Fedor Glushchenko. (25m). TELEMAN: Concert a quatre per a flauta, violí, violoncel i continu. Parnassus Ensemble. (7m). D'INDY: Diptic mediterrani, op. 28. Orquestra Filharmònica de Monte-Carlo. Dir.: Georges Prêtre. (16m). BOCCHERINI: Concert per a violoncel i orquestra en Si b m, G. 482. Yo-Yo Ma. Orquestra de Cambra Saint Paul. Dir.: Pinchas Zukerman. (20m). LISZT: Les campanes de Gènova, nocturn. Daniel Barenboim, piano. (6m). VILLOBO: Carnaval das crianças. (Carnaval dels nens brasilers). Luiz de Moura Castro, piano. (14m). BACH: Concert per a clavicèmbal i corda, BWV 1052. Le Concert Français. Solista i director: Pierre Hantaï. (21m). GOUVY: La Primavera, cantata. Scheri Greenawald. Cor d'Homes de Hombourg-Haut. La Philharmonie de Lorraine. Dir.: Jacques Houtmann. (16m). MENDELSSOHN: Simfonia per a corda n. 3. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: William Boughton. (8m). M.HAYDN: Serenata en Re. Virtuosi Saxoniae. Dir.: Ludwig Güttler. (43m). DVORAK: La filosa d'or. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: István Kertész. (26m). DE LA BARRE: Suite per a flauta travessera i continu n. 9 en Sol M (segon llibre). Stephen Preston, flauta. Jordi Savall, viola de gamba. Blandine Verlet, clavicèmbal. Hopkinson Smith, tiorba. (10m).

22.00 TEMPORADA DE L'OB

CONCERT enregistrat el dia 25 de novembre de 1995 al Palau de la Música Catalana de Barcelona. POULENC: Les Biches, suite. BENEJAM: Concert per a saxo i orquestra. TXAIKOVSKI: Simfonia n. 4, op. 64. Miquel Bofill. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Jan-Latham Koenig.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Àlfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 28 DE NOVEMBRE DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

KABALEVSKI: Suite de Romeu i Julieta, op. 55. Orquestra Simfònica de Moscou. Dir.: Dmitri Kitaenko. (35m). IBERT: Concert per a flauta i orquestra. Alain Marion. Orquestra Filharmònica de la Ciutat de Niça. Dir.: Maximiano Valdés. (18m). HAYDN: Quartet per a llaut i corda, Hob. III:8 (op. 2 n. 2). Jakob Lindberg, llaut. Nils-Erik Sparf, violí. Lars Brolin, viola. Olof Larsson, violoncel. (22m). DVO-RAK: Llegendes op. 59. Emanuela Bellio i Massimo Somenzi, duet de piano. (41m). LAMBERT: Tres àries. Les Arts Florissants. Dir.: William Christie. (12m). ARNOLD: Concert per a trompa i orquestra de corda n. 2, op. 58. Richard Watkins, trompa. London Musici. Dir.: Mark Stephenson. (14m). LLOBET: Romança i Scherzo-vals. Marco Socías, guitarra. (9m). MANFREDINI: Concerto grosso, op. 3 n. 12. Virtuosi di Praga. Dir.: Chantal Wuhrmann. (9m).

13.00 GLÒRIA

WALTON: Glòria. Ameral Gunson, contralt. Neil Mackie, tenor. Stephen Roberts, baix. Cor Bach. Orquestra Philharmonia. Dir.: David Willcocks. (18m). BACH: "Gloria in excelsis Deo", cantata BWV 191. N. Gamoyamamoto. Adalbert Kraus. Gächinger Kantorei Stuttgart. Collegium Bach. Dir.: Helmut Rilling. (17m). MONTEVERDI: Glòria a 7 veus, cor i orquestra (Selva Morale e Spirituale). Solistes, cor i conjunt instrumental de la "Società cameristica di Lugano". Dir.: Edwin Loehrer. (18m).

14.00 MOMENTS LÍRICS

WAGNER: Tristany i Isolda (O sink' hernieder, Nacht der Liebe). Kirsten Flagstad, soprano. Set Svanholm, tenor. Constance Shacklock, contralt. Philharmonia Orchestra. Dir.: Karl Böhm. (24m). MOZART: Quatre àries i un duet de "Mitridate", KV 87 (versió original). Edith Wiens. Elzbieta Szmytka. Gunnar Guldberg-Jörnson. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (33m). VIVES:

Bohemios. Maria Bayo. Luis Lima. Santiago S. Jerico. Carlos Alvarez. Rosa Maria Ysas. Cor Polifònic de la Universitat de La Laguna. Orquestra Simfònica de Tenerife. Dir.: Antoni Ros Marbà. (43m).

16.00 SELECCIÓ DIGITAL

TXAIKOVSKI: Concert per a piano n. 2, op. 44. Victoria Postnikova. Orquestra Simfònica de Viena. Dir.: Gennadi Rozhdestvensky. (50m). MERCADANTE: Il Lamento del Bardo. Warmia National Orchestra. Dir.: Silvano Frontalini. (11m). WAGENSEIL: Simfonia WV 393. Orquestra de Cambra Salieri. Dir.: Tamás Pál. (9m). SUK: Trio amb piano, op. 2. Trio Suk. (16m). TELEMANN: "Herr, strafe mich nicht in Deinem Zorn" cantata TVWV 1:771. Barbara Schlick. Menchthild Georg. Christoph Prégardien. Gotthold Schwarz. La Stagione Frankfurt. Dir.: Michael Schneider. (17m). PIAZZOLA: Tango Suite. Walter Feybli i Daniel Erni, guitarres. (17m). J.V.STAMITZ: Simfonia en La M. Orquestra de Cambra Eslovaca. Dir.: B. Warchal. (14m). MOLTER: Concert per a trompeta i corda n. 2, BWV IV, 13. Wynton Marsalis. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Raymond Leppard. (12m). VERDI: Música de ballet de "Jérusalem". Orquestra Nacional de l'Opera de Monte-Carlo. Dir.: Antonio de Almeida. (24m). SIBELIUS: Suite de Lemminkäinen, op. 22. Orquestra Simfònica de Göteborg. Dir.: Neeme Järvi. (49m).

20.00 L'ÀUDIO-VISUAL

Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 PURCELL: ODES

Now does the glorious day appear, oda per l'aniversari de la Reina Mary, Z 332. Gillian Fisher. Tessa Bonner. James Bowman. Michael Chance. Charles Daniels. John Mark Ainsley. Michael George. Charles Pott. The King's Consort. Dir.: Robert King. (24m). Celestial music did the gods inspire, oda per a Mr Maidwell's School, Z 322. Gillian Fisher. Tessa Bonner. James Bowman. Jonathan Kenny. Rogers Covey-Crump. Charles Daniels. Michael George. Charles Pott. The King's Consort. Dir.: Robert King. (18m). Of old, when heroes thought it base, cançó per a la festa de Yorkshire. Solistes vocals. The

King's Consort. Dir.: Robert King. (36m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIMECRES, 29 DE NOVEMBRE DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

LALO: Namouna, música de ballet. Orquestra Filharmònica de Monte-Carlo. Dir.: David Robertson. (56m). BIBER: Sonata a 6. New London Consort. Dir.: Philip Pickett. (6m). VERDI: 6 Romances (1838). Klara Takacs, mezzo-soprano. Sandor Falvai, piano. (20m). MOZART: Simfonia n. 21, KV 134. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (20m). BACARISSE: Concertino per a guitarra i orquestra, op.72. Narciso Yepes, guitarra. Orquestra Filharmònica d'Espanya. Dir.: R. Frühbeck de Burgos. (23m). BONPORTI: Concerto a quatre op. 11 n. 8. I Virtuosi dell'Accademia. (11m). DOHNANYI: Variacions sobre una cançó infantil, op. 25. Arthur Ozolins, piano. Toronto Symphony. Dir.: Mario Bernardi. (24m).

13.00 GLÒRIA

J.Ch.BACH: Glòria en Sol M. Edith Wiens. Gabriele Schrenckenbach. Adalbert Kraus. Ernst Gerold Schramm. Cor de Cambra RIAS. Sinfonietta RIAS Berlin. Dir.: Uwe Gronostay. (44m). STANFORD: Glòria, op. 128. Cor del Trinity College de Cambridge. Dir.: Richard Marlow. (5m). CANT GREGORIÀ: Gloria in excelsis Deo. Cor de l'Aabadia de Solesmes. Dir.: Dom Joseph Gajard. (6m).

14.00 EL GRAN SEGLE

Programa de música antiga. Selecció, guió i presentació a càrrec de Joan Vives. PURCELL, 300 ANYS: La música instrumental (5ª part). TEMPS DE LES MUSES.

16.00 SELECCIÓ DIGITAL

CHABRIER: "La Sulamite",

escena lírica per a mezzo-soprano i cor de dones. Susan Mentzer. Cor de dones de Tolosa-Midi-Pirineus. Orquestra del Capitoli de Tolosa. Dir.: Michel Plasson. (17m). DU MONT: Symphonie Allemande, dues peces instrumentals. Ricercar Consort. (6m). HOFFMEISTER: Parthia en re m. Consortium Classicum. (14m). IRELAND: A London Overture. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: John Barbirolli. (12m). DOPPLER: Fantasia pastoral hongaresa, op. 26. Karl-Bernhard Sebon. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: Uros Lajovic. (11m). C.Ph.E.BACH: "Osterkante". Wq. 244. Martina Lins, soprano. Paul Elliot, tenor. Gotthold Schwarz, baix. Das Kleine Konzert. Dir.: Hermann Max. (27m). BOTTESINI: Fantasia n. 2 sobre La Sonnambula de Bellini. Mario Ricciuti, contrabaix. Luigi Zanardi, piano. (9m). IVES: Central Park in the Dark. Orquestra Filharmònica de Nova York. Dir.: Leonard Bernstein. (7m). SCRIABIN: Concert per a piano i orquestra. Vladimir Ashkenazy, piano. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Lorin Maazel. (27m). BLAVET: Sonata Seconda. Barthold Kuijken. Wieland Kuijken. Robert Kohnen. (11m). CARISSIMI: Baltazar, oratori. István Gáti. Júlia Pászthy. Márta Kiss. Mária Zádori. Cor de Cambra de l'Acadèmia Franz Liszt. Orquestra de Cambra Corelli. Dir.: István Párkai. (28m). HOLST: Els planetes. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: H. von Karajan. (50m).

20.00 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

22.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i reviu els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIJOUS, 30 DE NOVEMBRE DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

CHAUSSON: Poema de l'amor i del mar, op. 19. J. Norman. Orquestra Filharmònica de Montecarlo. Dir.: A. Jordan. (27m). JOMELLI: Simfonia per a saltiri, corda i clavecí, en Sol M. Karl-Heinz Schickhaus. Orquestra de Cambra de Munic. Dir.: Hans Stadlmair. (8m). HOTTETERRE: Primera suite del segon llibre. Paul Dombrecht, oboè. Wieland Kuijken, viola de gamba. Robert Kohnen, clavecí. (16m). SCHUMANN: Simfonia n. 3, op. 97 "Renana". Orquestra Filharmònica Renana. Dir.: Kurt Redel. (33m). INFANTE: Músiques d'Espanya. Corre-Exerjean, duet de pianos. (13m). VIVALDI: Concert per a corda, RV 123. Solistes de Moscou - Montpellier. (8m). ELGAR: In the South, obertura op. 50. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Alexander Gibson. (21m). KNIPPER: Simfonia n. 4 en Re M, op. 41. Cor de Cambra de l'Acadèmia Russa. Orquestra Simfònica de Moscou. Dir.: Veronika Dudarova. (34m).

13.00 GLÒRIA

PUCCINI: Missa de Glòria. Josep Carreras. Hermann Prey. Ambrosian Singers. Philharmonia Orchestra. Dir.: Claudio Scimone. (48m). PAISIELLO: Gloria Patri. Emma Petricola. Cors de la Ràdio Txeca. Orquestra Simfònica de Praga. Dir.: Edoardo Brizio. (8m).

14.00 MÚSICS DE CATALUNYA

BACH: Obertura (Suite) per a orquestra n. 1, BWV 1066. Alfredo Bernardini i Paolo Grazzi, oboès. Josep Borràs, fagot. Le Concert des Nations. La Capella Reial de Catalunya. Dir.: Jordi Savall. (27m). GRANA-DOS: Goyescas (Los majos enamorados), llibre primer. Edmund Battersby, piano. (34m). BOCCHERINI: Quintet amb guitarra n. 4, G 448 "Fandango". José Luis Lopategui. Quartet Moyzes. (22m). REPERTORI MEDIEVAL. (Textos religiosos. Segles XII-XIV). Conjunt de Música Antiga Ars Musicae de Barcelona. Dir.: Enric Gispert. (18m).

16.00 SELECCIÓ DIGITAL

RIMSKI-KORSAKOV: Antar, Suite Simfònica, op. 9. Tercera versió. The Philharmonia. Dir.: I. Svetlanov. (34m). PONCHIELLI: Simfonia n. 1. Orquestra Filharmònica de Minsk. Dir.: Silvano Frontalini. (11m). HASSLER: Vater unser im Him-

melreich. Conjunt vocal Europeu de La Chapelle Royale. Dir.: Philippe Herreweghe. (21m). MILHAUD: Concert per a piano i orquestra op. 127 n. 1. Claude Helffer. Orquestra Nacional de França. Dir.: David Robertson. (12m). MADETOJA: Obertura de comèdia, op. 53. Orquestra Simfònica d'Islàndia. Dir.: Petri Sakari. (8m). BEETHOVEN: Quintet per a pianoforte, oboè, clarinet, trompa i fagot, Op. 16. Jos Van Immerseel, pianoforte. Octophoros. (27m). ENESCU: Suite orquestral n. 1, op. 9. Orquestra Nacional de la Ràdio Romanesa. Dir.: Horia Andreescu. (26m). FALCONERI: Battaglia de Barbaso yerno de Satans i Passacalle a 3. Musicalische Compagnie. (8m). FALLA: Tres melodies. Maria Orán, soprano. Miguel Zanetti, piano. (8m). GRAUN: Concert per a trompa en Re M. Barry Tuckwell, trompa. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Iona Brown. (10m).

19.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.

20.00 "A LA MANERA DE...."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 CONCERT IMAGINARI

Guió i selecció: Raimon Colomer i Joan Vives.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 MÚSICA DEL SEGLE XX

OHANA: Llanto por Ignacio Sánchez Mejías. Mauricio Molho, recitador. Bernard Cottret, baríton. Orquestra Cento Soli. Dir.: Ataúlfo Argenta. (40m). ALWYN: Concert per a oboè, orquestra de corda i arpa. Nicholas Daniel. Rachel Masters. City of London Sinfonia. Dir.: Richard Hickox. (20m). ELIASSEN: Quartetto d'archi. Quartet Tale. (23m).

02.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES, 1 DE DESEMBRE DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

CHERUBINI: Missa de la Coronació del Rei Carles X. Cor i Orquestra Philharmonia. Dir.: Riccardo Muti. (50m). SATIE: Mercure, ballet. Nova Orquestra de Londres. Dir.: Ronald Corp. (12m). FISCHER: Euterpe William Christie, clave. (12m). MOZART: "Fra cento affanni e cento", ària KV 88. Edita Gruberova. Orquestra del Mozarteum de Salzburg. Dir.: Leopold Hager. (10m). JANACEK: Dumka, per a violí i piano. Ulf Wallin, violí. Roland Pöntinen, piano. (6m). GERSHWIN: Porgy and Bess, suite. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: André Previn. (18m). GIULIANI: Concert per a guitarra i orquestra n. 3, op. 70. Angel Romero. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Raymond Leppard. (28m). TELLMANN: Obertura i Suite per a dos oboès, corda i b.c. en Si b M. (Música de Taula). Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (24m).

13.00 GLÒRIA

POULENC: Glòria. Sylvia Greenberg, soprano. Cor de la Ràdio de la Suisse Romande. Cor Pro Arte de Lausana. Orquestra de la Suisse Romande. Dir.: Jesús López-Cobos. (25m). VIVALDI: Glòria, RV 589. Jennifer Smith, soprano. Nancy Argenta, soprano. Catherine Wyn Rogers, contralt. Solistes instrumentals. Cor i Orquestra The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (30m).

14.00 NOUS INTÈPRETS

CORELLI: Concerto grosso op. 6 n. 8 "per la nit de Nadal". Orquestra Virtèlia Sinfonietta. Dir.: Francesc Llongueras. (14m). BEETHOVEN: Obertura Egmond. Orquestra Joves Maestros. Dir.: Víctor Ambroa. (8m). CHOPIN: Sis comptines. Elisenda Cabero, soprano. M. Montserrat Cabero, piano. (8m). SCHUMANN: Arabesca op. 18. Melodia. Adolf Plà, piano. (35m). MOMPOU: Tres cançons. Griselda Ramon, soprano. Joan Carles López, piano. (8m).

15.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

22.00 GRANS OBRES

PURCELL: Dioclesian. Lynne Dawson. Gillian Fisher. Rogers

Covey-Crump. Paul Elliot. Michael George. Stephen Varcoe. Cor Monteverdi. Solistes Barrocs Anglesos. Dir.: John Eliot Gardiner. (91m).

23.45 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DISSABTE, 2 DE DESEMBRE DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Dolors Busquets.

10.00 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

22.00 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 21 de febrer de 1993 al Palau de la Música Catalana de Barcelona. HOMENATGE A RICARD VIÑES. FAURE: Preludi, op. 103. Nocturn, op. 74. BLANCAFORT: El parc d'atraccions. DEBUSSY: Masques. L'isle joyeuse. VIÑES: 4 homenatges. RAVEL: Gaspard de la nuit. Lluís Avendaño, piano. (80m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIUMENGE, 3 DE DESEMBRE DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Pilar Subirà.

10.00 LA MÚSICA RELIGIOSA

PURCELL: Anthems i Serveis Bow down thine ear, O Lord, Z 11. Solistes vocals. Cor del King's Consort. The King's Consort. Dir.: Robert King. (8m). Save me, O God, Z 51. Solistes vocals. Cor del King's Consort. Cor del

New College, Oxford. The King's Consort. Dir.: Robert King. (4m). Thy way, O God, is holy, Z 60. Solistes vocals. Cor del King's Consort. Cor del New College, Oxford. The King's Consort. Dir.: Robert King. (5m). Blessed be the Lord my strength, Z 6. Solistes vocals. Cor del King's Consort. The King's Consort. Dir.: Robert King. (5m). O Lord, rebuke me not, Z 40. Solistes vocals. Cor del King's Consort. The King's Consort. Dir.: Robert King. (7m). Hear me O Lord, Z 13 a / b. Solistes vocals. Cor del King's Consort. The King's Consort. Dir.: Robert King. (7m). Awake, ye dead, Z 182. Robert Evans, baix. Michael George, baix. Cor del New College, Oxford. The King's Consort. Dir.: Robert King. (3m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 DIVERTIMENT

Un migdia musical amb Mariana Sarrias on es combina la música amb la informació i la participació dels nostres oients. BLOC DE NOTES. EL TRENCACLOSQUES. SAC DE DUBTES.

15.00 "A LA MANERA DE...."

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.00 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA

WAGNER: Götterdämmerung (el crepuscle dels Déus), òpera en tres actes. Siegfried Jerusalem. Bodo Brinkmann. Philip Kang. Günter von Kannen. Anne Evans. Cor i Orquestra del Festival de Bayreuth. Dir.: Daniel Barenboim. (267m).

22.00 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 26 d'octubre de 1994 al Centre Cultural de la Fundació "La Caixa". FESTIVAL ELLIOT CARTER - JOSEP SOLER. STRAVINSKI: Sonata (1924). CARTER: Night Fantasies. 90 + (1994). Sonata per a piano (1945-1956). NANCARROW: Two canons for Ursula (1988). Ursula Oppens, piano. (70m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 REPERTORI DE NIT

BARCELONA (BARCELONÈS)

1 NOVEMBRE	21,30 h.	Palau	XXIIè Festival Internacional de Jazz de Barcelona.
2 NOVEMBRE	21 h.	Església de St. Felip Neri	Jordi Savall, viola de gamba. Hume. (Euroconcert).
	21,30 h.	Palau	XXIIè Festival Internacional de Jazz de Barcelona.
	22 h.	L'Espai	Toni Subirana.
3 NOVEMBRE	21 h.	Palau	OBC. Mark Kaplan, violí. Dir: Lawrence Foster. Enescu, Bartók.
	22 h.	L'Espai	Toni Subirana.
4 NOVEMBRE	19 h.	Palau	OBC. (Segona audició).
	22 h.	L'Espai	Miquel Pujadó.
	22 h.	Palau	Academy of St. Martin-in-te-Fields. Pepe Romero, guitarra. Dir: Kenneth Sillito. Mozart, Rodrigo, Bártok, Mendelssohn. (Palaucent).
5 NOVEMBRE	11 h.	Palau	OBC. (Tercera audició).
	12 h.	Barri Gòtic	Concert de carilló.
	19 h.	L'Espai	Miquel Pujadó.
6 NOVEMBRE	21,30 h.	Palau	XXIIè Festival Internacional de Jazz de Barcelona.
7 NOVEMBRE	19,30 h.	Sala Cultural Caja de Madid	Q5M, Quintet de Metall. Garvaise, Händel, Grieg, Ewald, Iveson, Horowitz, Bernstein, Gershwin, Pearson.
	20,30 h.	Església de Pompeia	Cantaires Muntanyencs del C.E. de Gràcia. Orquestra i orgue. Dirs: Robert de la Riba i Víctor Barbé. <i>El pessebre</i> (16 cançons populars).
	21,30 h.	Palau	XXIIè Festival Internacional de Jazz de Barcelona.
8 NOVEMBRE	20 h.	Paraninf Universitat de Barcelona	Manel Camp i Josep Mas-Kitflus, duo de piano. Jazz.
	21 h.	Palau	Musica Aeterna Bratislava. Montserrat Torrent, orgue. Josep Borràs, baixó. Dir: Peter Zajček. Bertan, Viola. Händel. (Euroconcert).
9 NOVEMBRE	21,30 h.	Palau	XXIIè Festival Internacional de Jazz de Barcelona.
9 a 12 NOVEMBRE	22 i 19 h.	L'Espai	Ja t'ho diré.
10 NOVEMBRE	21 h.	Palau	OBC. Albert Guinovart, piano. Dir: James Loughran. Bernaola, Chopin, Dvorák.
11 NOVEMBRE	19 h.	Palau	OBC. (Segona audició).
	22 h.	Palau	Carol Vaness, soprano. Warren Jones, piano. Rossini, Beethoven, Mozart, Strauss. (Palaucent).
12 NOVEMBRE	11 h.	Palau	OBC. (Tercera audició).
14 NOVEMBRE	19,30 h.	Sala Cultural Caja de Madrid	Orquestra de Cambra del Reial Cercle Artístic. Dir: Alfons Reverté. Telemann, Rolla, Dvórák.
15 NOVEMBRE	20 h.	Catedral	Thorsten Mäder, orgue. Bach, Franck, Guilmant. (L'orgue a la Catedral de Barcelona. Euroconcert).
	21,30 h.	Palau	XXIIè Festival Internacional de Jazz de Barcelona.
16 NOVEMBRE	19 i 20,30 h.	Catedral	Mn. Domènec Cols. orgue. Gabriel Vintró, violí. Òscar García, violí. Òscar García, viola. Eva Sedó, violoncel. Pep Colominas, Francesc Ballart i David Moragues, guitarres. Emili Blasco i David Malet, piano. Joan Pere Gil, clarinet. Hindemith, Soler.
16 a 19 NOVEMBRE	22 i 19 h.	L'Espai	Joan Améric.
17 NOVEMBRE	21 h.	Palau	OBC. Bruno Leonardo Gelber, piano. Dir: Salvador Brotons. Montsalvatge, Schumann, Debussy, Txaikovski.
18 NOVEMBRE	19 h.	Palau	OBC. (Segona audició).
19 NOVEMBRE	11 h.	Palau	OBC. (Tercera audició).

21 NOVEMBRE	19,30 h.	Sala Cultural Caja de Madrid	Trio Menuhin. Alba Roca, violí. Eva Sedó, violoncel. Ana M. Carro, piano. Mozart, Fauré, Granados.
	20,30 h.	Església de Pompeia	Cantaires Muntanyencs del C.E. de Gràcia. Orquestra i orgue. Dir: Robert de la Riba i Víctor Barbé. <i>El pessebre</i> (16 cançons populars).
22 NOVEMBRE	20 h.	Paraninf Universitat de Barcelona	Coral Universitària de Ciències de l'Educació de la UB. Dir: Manuel Cabero. Mozart.
	21 h.	Palau	Cyprien Katsaris, piano. Schumann, Wagner, Chopin. (Euroconcert).
23 a 26 NOVEMBRE	22 i 19 h.	L'Espai	Companyia de dansa Iliacan.
25 NOVEMBRE	19 h.	Palau	OBC. Miquel Bofill, saxòfon. Dir: Jan-Latham Koenig. Poulenc, Benejam, Txaikovski.
26 NOVEMBRE	11 h.	Palau	OBC. (Segona audició).
	18,30 h.	Ateneu Barcelonès	Ramon Porter, piano. Bach, Massià, Ravel, Liszt. (Associació Massià-Carbonell).
	21 h.	Palau	Kibbutz Chamber Orchestra. Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana (patrocinat per Fundació Caixa de Catalunya). Dir: Doron Salomon. Prokofiev, Haydn, Mozart. (Palaucenç).
28 NOVEMBRE	19,30 h.	Sala Cultural Caja de Madrid	Miki Mori, soprano lírica. Nozomi Isobe, piano. Schumann, Strauss, Halffter, Falla.
	21 h.	Palau	Philharmonia Virtuosi New York. Claudi Arimany, flauta. Mela Tenenbaum, viola d'amore. Dir: Richard Kapp. Fasch, Barber, Vivaldi, Mozart, Haydn. (Ibercamera).
29 NOVEMBRE	21 h.	Palau	Orquestra Filharmonia de Cambra. Cor Lieder Camera. Solistes vocals. Dir: Ernest Martínez Izquierdo. Mozart (selecció d'òpera). (Pans & Company).
30 NOVEMBRE	21 h.	Palau	Hildegard Behrens, soprano. Orquestra Filharmònica de Montpel·lier. Dir: Friedemann Layer. Wagner, Strauss. (Ibercamera).
30 NOV. A 3 DES.	22 i 19 h.	L'Espai	La Locomotora Negra.
1 DESEMBRE	21 h.	Palau	OBC. Josep M. Colom, piano. Dir: Antoni Ros-Marbà. Beethoven.
2 DESEMBRE	19 h.	Palau	OBC. (Segona audició).
3 DESEMBRE	11 h.	Palau	OBC. (Tercera audició).
4 DESEMBRE	21 h.	Palau	Narciso Yepes, guitarra. Concert a benefici de la Fundació Esclerosi Múltiple.

LA BISBAL DEL PENEDES (BAIX PENEDES)

1 NOVEMBRE	21 h.	Església	Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana (patrocinat per Fundació Caixa de Catalunya). Jordi Reguant, orgue. Dir: Jordi Casas.
-------------------	--------------	----------	---

EL BRUC (ANOIA) - XVI FESTIVAL DE MÚSICA

18 NOVEMBRE	22,30 h.	Can Casas	Quartet de falutes Fu-Mon. Berenguer, Taïra, Ohana, Jolivet.
25 NOVEMBRE	22,30 h.	Can Casas	Quinteto Hispania.

CAPELLADES (ANOIA)

4 NOVEMBRE	22 h.	Paper de Música	Daniel Ligorio, piano (finalista del V Concurs per a la Promoció de Joves Intèrprets). Beethoven, Schumann, Chopin, Albéniz, Bartók.
5 NOVEMBRE	18 h.	Paper de Música	Daniel Ligorio, piano. Beethoven, Schumann, Chopin, Albéniz, Bartók.

FIGUERES (ALT EMPORDÀ)

5 NOVEMBRE	18 h.	Abadia de Vilabertran	Carles Trepas, guitarra. C.Ph.E. Bach, Sors, Arcas, Albéniz, Debussy, Granados. (JJMM de Catalunya).
19 NOVEMBRE	18 h.	Abadia de Vilabertran	Harmonia Quintet de Vent. Rossini, Danzi Berio, Ligeti, Soshtakóvitx, Farkas (JJMM de Catalunya).

GIRONA (GIRONÈS)

10 NOVEMBRE	20 h.	Auditori J. Viader	Fritz Schutte, violí. Sofia Cabruja, piano. Schubert, Txaikovski, Keissler. (JJMM de Catalunya).
24 NOVEMBRE	20 h.	Auditori J. Viader	Miguel Lecueder, piano. Schumann, Liszt, Chopin. (JJMM de Catalunya).
1 DESEMBRE	20 h.	Auditori J. Viader	Kornelia Ogorkwna, piano. Annik Gautier, violoncel. Brahms, Mendelssohn, Chopin. (JJMM de Catalunya).

GRANOLLERS (VALLÈS ORIENTAL) - XVI FES. INT. DE MÚSICA

5 NOVEMBRE	19 h.	Cercle Cultural "la Caixa"	Uma Isamat, soprano. Lili Boulanger, Fanny Mendelssohn.
12 NOVEMBRE	19 h.	Cercle Cultural "la Caixa"	Trio Diabelli. Teresa Catalán, Eva Shorr-Weiler, Susanne Erdig, Jacqueline Binns.
19 NOVEMBRE	19 h.	Cercle Cultural "la Caixa"	Orquestra de Cambra de Granollers. Dir: Francesc Guillén. L. Mozart.
26 NOVEMBRE	19 h.	Cercle Cultural "la Caixa"	Mònica Pons, piano. Elisabeth C. Jacquet, Marianna Martínez, Clara Wieck.

IGUALADA (ANOIA)

7 NOVEMBRE	21 h.	Escola Mpal. de Música	Dirk Niewöhner, violí. Annete Walter, violí. Sebastian Burger, viola. Thomas Schmitz, violoncel. Mendelssohn, Colomé, Borodin. (JJMM de Catalunya).
17 NOVEMBRE	21 h.	Escola Mpal. de Música	Carles Trepas, guitarra. Sors, C.Ph.E. Bach, Llobet, Arcas, Albéniz, Debussy, Granados. (JJMM de Catalunya).

MANRESA (BAGES)

5 NOVEMBRE	19 h.	Museu de la Tècnica	Margarita Lladó, mezzo-soprano. Josep Surinyac, piano. Wolf, Debussy, Falla, Toldrà. (JJMM de Catalunya).
8 NOVEMBRE	19 h.	Museu de la Tècnica	Cor de Cambra de la Universitat Nicholas Kopernicus. (JJMM de Catalunya).
26 NOVEMBRE	19 h.	Museu de la Tècnica	Quartet de cordes de Barcelona. Schubert, Toldrà, Ravel. (JJMM de Catalunya).

MOLLERUSSA (PLA D'URGELL)

4 NOVEMBRE	22 h.	Edifici Cultural	Joan Espina, violí. Marta Mesalles, piano. Monti, Albéniz, Massenet, Martini, Sarasate.
-------------------	--------------	------------------	---

REUS (BAIX CAMP)

3 NOVEMBRE	22 h.	Teatre Fortuny	Lluís Llach.
4 NOVEMBRE	22 h.	Teatre Fortuny	Lluís Llach.

10 NOVEMBRE	22 h.	Teatre Fortuny	Orquestra Simfònica Nacional de Grècia. José María Pinzoles, piano. Dir: Alexandre Symeonides. Weber, Beethoven, Txaikovski.
19 NOVEMBRE	19,30 h.	Església Prioral de St. Pere	Josep M. Mas i Bonet, orgue. Mendelssohn, Reger, Liszt.
21 NOVEMBRE	21 h.	Teatre Fortuny	<i>Il barbiere de Siviglia</i> , de Rossini. Dir: Albert Argudo. (Òpera a Catalunya).
23 NOVEMBRE	21 h.	Teatre Fortuny	Companyia de dansa Metros.

SABADELL (VALLÈS OCCIDENTAL)

8 NOVEMBRE	21 h.	La Faràndula	<i>Il barbiere de Siviglia</i> , de Rossini. Dir: Albert Argudo. (XIV Festival d'Òpera de Sabadell).
10 NOVEMBRE	21 h.	La Faràndula	<i>Il barbiere de Siviglia</i> , de Rossini. Dir: Albert Argudo. (XIV Festival d'Òpera de Sabadell).
12 NOVEMBRE	18 h.	La Faràndula	<i>Il barbiere de Siviglia</i> , de Rossini. Dir: Albert Argudo. (XIV Festival d'Òpera de Sabadell).
17 NOVEMBRE	21,30 h.	La Faràndula	Orquestra Simfònica del Vallès. Narcís Llongueres, corn anglès. Josep Lluís López, trompeta. Dir: Lluís Vila. Bach, Copland, Mozart.
20 NOVEMBRE	21,30 h.	Auditori Caixa de Sabadell	Barcelona Metall Quartet. Des Prez, Palestrina, Gabrielli, Bach, Hindemith, Böhme, Gershwin, Joplin.
1 DESEMBRE	21 h.	La Faràndula	<i>Alceste</i> , de Gluck. Dir: Josep Ferré. (XIV Festival d'Òpera de Sabadell).
3 DESEMBRE	18 h.	La Faràndula	<i>Alceste</i> , de Gluck. Dir: Josep Ferré. (XIV Festival d'Òpera de Sabadell).

SANT FELIU DE GUÍXOLS (BAIX EMPORDÀ)

19 NOVEMBRE	19 h.	Centre Cívic Salvador Espriu	Quintet de cordes Gaudí. Toldrà, Mozart, Dvorák. (JJMM de Catalunya).
--------------------	--------------	------------------------------	---

SANT PERE DE RIBAS (GARRAF)

26 NOVEMBRE	19 h.	La Premsa	Quartet de cordes Gaudí. Toldrà, Mozart, Dvorák. (JJMM de Catalunya).
--------------------	--------------	-----------	---

SITGES (GARRAF)

19 NOVEMBRE	19 h.	Palau Maricel	Quartet de cordes de Barcelona. Schubert, Toldrà, Ravel. (JJMM de Catalunya).
--------------------	--------------	---------------	---

SOLSONA (SOLSONÈS)

12 NOVEMBRE	19 h.	Catedral	Orfeo Català. Dir: Jordi Casas. Brahms, Elgar, Montsalvatge, tradicionals catalanes.
--------------------	--------------	----------	--

SÚRIA (BAGES)

19 NOVEMBRE	18,30 h.	Teatre Foment Cultural	Grup Instrumental de Barcelona. Nuix, Gershwin, Hindemith, Stockhausen, Benejam. (JJMM de Catalunya).
--------------------	-----------------	------------------------	---

TARRAGONA (TARRAGONÈS)

9 NOVEMBRE	20 h.	Caixa de Tarragona	Ramón Coll, piano. Debussy, Chopin. (JJMM de Catalunya).
-------------------	--------------	--------------------	--

11 NOVEMBRE	20 h.	Caixa de Tarragona	Trio Agevole. Händel, Telemann, Astorga, Benda. (JJMM de Catalunya).
16 NOVEMBRE	20 h.	Caixa de Tarragona	Quartet de cordes de Barcelona. Schubert, Toldrà, Ravel. (JJMM de Catalunya).
18 NOVEMBRE	20 h.	Caixa de Tarragona	Jordi Camell, piano. Beethoven, Chopin, Brahms, Granados. (JJMM de Catalunya).

TERRASSA (VALLÈS OCCIDENTAL)

9 NOVEMBRE	21 h.	Centre Cultural Caixa de Terrassa	Camerata Diagonal Wien-Barcelona. Dir: Joan Grimalt. Webern, Beethoven, Mozart, Schönberg, Strauss/Schönberg. (Fundació Caixa de Terrassa).
-------------------	--------------	--------------------------------------	---

TORROELLA DE MONTGRÍ (BAIX EMPORDÀ)

12 NOVEMBRE	19 h.	Cine Petit	Dirk Niewöhner, violí. Annete Walter, violí. Sebastian Burger, viola. Thomas Shmitz, violoncel. Mendelssohn, Colomé, Borodin. (JJMM de Catalunya).
19 NOVEMBRE	19 h.	Cine Petit	2111 Gótic Brass. Bernstein, Waller, Handy, tradicionals americanes. (JJMM de Catalunya).
26 NOVEMBRE	19 h.	Cine Petit	Àlex Garrobè, guitarra. Bach, Dogson, Sor, Sainz de la Maza. (JJMM de Catalunya).

TORTOSA (BAIX EBRE)

18 NOVEMBRE	20,30 h.	Auditori Felip Pedrell	Carles Trepà, guitarra. Sors, C.Ph.E. Bach, Llobet, Arcas, Albéniz, Debussy, Granados. (JJMM de Catalunya).
--------------------	-----------------	---------------------------	---

EL VENDRELL (BAIX PENEDES)

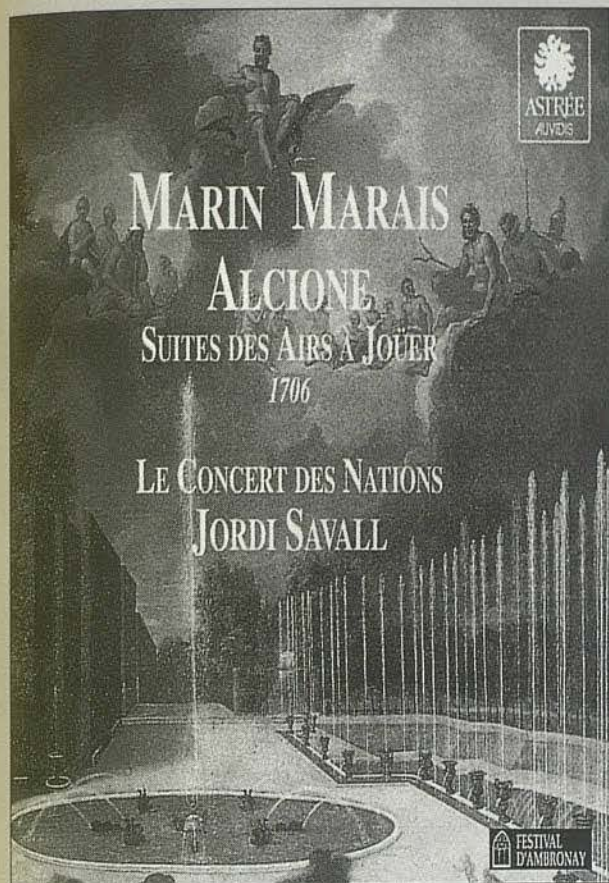
12 NOVEMBRE	12 h.	Auditori Pau Casals	Andreu Guasch, piano. Liszt.
19 NOVEMBRE	12 h.	Auditori Pau Casals	El Petit Estel. Cor Joves Veus. Cor Orfeó Parroquial del Vendrell. Concert de Santa Cecília.
26 NOVEMBRE	12 h.	Auditori Pau Casals	Joan Rubinat, piano. Blancafort.

VILAFRANCA DEL PENEDES (ALT PENEDES)

5 NOVEMBRE	18 h.	Auditori del Museu	Sergi Alpiste, violí. Emili Brugalla, piano. Debussy, Toldrà, Brahms. (JJMM de Catalunya).
-------------------	--------------	--------------------	--

VILANOVA I LA GELTRÚ (GARRAF) - FESTIVAL EDUARD TOLDRÀ

19 NOVEMBRE	19 h.	Teatre principal	Orquestra de Cambra del Garraf. Dir: Joan Lluís Moraleda.
--------------------	--------------	------------------	---

econòmicament (en principi), l'altra cara són les iniciatives més "modestes" quant a recursos, i que no són empreses discogràfiques, amb la finalitat, més que fer negoci, de donar sortida a la música del país. A Catalunya hi ha diverses iniciatives, des d'entitats com l'Associació Catalana de Compositors, la Fundació Música Contemporània, i Edicions Albert Moraleda, que són les referències que ens ajudaran aquí mateix a conèixer aquesta "altra cara de la moneda".

L'Associació Catalana de Compositors, que és presidida per Francesc Taverna-Bech, té com a objectiu difondre la música dels compositors actuals catalans i residents a Catalunya. Una petita part d'aquest objectiu es realitza a través de la producció discogràfica. Forçosament ha de passar per la producció discogràfica, puntualitza Taverna-Bech, encara que tenim una sèrie de dificultats que no hi ha manera de vèncer, perquè els discos només els poden fer discogràfiques. Trobar una empresa discogràfica disposada a col·laborar amb nosaltres és molt difícil, perquè el factor comercial és molt important. D'altra banda, i segons el compositor, demanar ajuts oficials per editar discos és també feina difícil, perquè no són una empresa discogràfica. Malgrat tot, la discogràfica Nova Era ajuda l'Associació repartint els costos de cada edició. També en molts casos és el mateix compositor el qui es paga la producció. Quan l'Associació fou presidi-

da per Albert Sardà s'editaren vuit compactes. En l'etapa Taverna-Bech s'han editat fins ara dos compactes.

Com ja ha quedat clar, l'Associació té com a missió difondre la música dels seus compositors associats, i una de les vies és el disc *que és més interessant que el concert*, matisa Taverna-Bech. Els criteris per decidir un edició passen principalment per la qualitat artística i els continguts musicals, essent l'interès comercial una de les últimes consideracions ja que interessa més l'aspecte cultural i patrimonial.

—Quina política concreta vol seguir l'Associació respecte de l'edició de compactes?

—*Intentarem seguir la línia de fer dos compactes l'any, cosa molt difícil d'aconseguir, perquè no podem disposar d'ajuts oficials, com hem comentat abans. Volem fer una col·lecció d'instruments, una de música orquestral, una de música de cambra, i una de piano. Aquesta sèrie la línia ideal; i seguint una línia estilística d'autor en cada apartat.*

Li comento que les empreses discogràfiques amb què hem parlat abans han manifestat que el disc monogràfic es pot vendre més, és més comercial que el de diferents autors. A això, Taverna-Bech comenta que la intenció de l'Associació és no editar monogràfics, *perquè si ho fèssim, ho hauríem de fer amb tothom, i no tothom està al mateix nivell respecte l'evolució del llenguatge musical.*

Com estem veient, la falta de diners és el fre d'aquestes iniciatives. *Els diners ho són tot*, afirma categòricament Taverna-Bech. I de fet, els discos no es venen. I podem dir que la falta de difusió de la música contemporània als mitjans de comunicació és una de les principals responsables d'aquesta realitat.

—Per què els mitjans de comunicació, i principalment la ràdio, no atorguen atenció a la música contemporània catalana? I per què els compositors catalans no són més presents als concerts dels circuits habituals?

—*Suposo que per manca d'una veritable cultura musical de la societat i per qüestions de drets d'autor, de lloguer de partitures... Però pel que fa a la ràdio, i parlem en concret de Catalunya Música, una institució governamental hauria d'assumir aquestes qüestions, perquè a la fi és un servei que es fa a la societat. El compositor paga els seus impostos com tothom i la resposta és zero.*

A tot això, Taverna-Bech hi afegeix que *no hi ha preparació per part de la gent que difon la música, no hi ha especialistes, no hi ha cultura del disc. Malgrat tot, això canviarà tard o d'hora. Ara la gent estudia més música. D'aquí a uns anys hi haurà en general un criteri més sòlid quant a jutjar la música.*

Per tot això el fet d'enregistrar un disc suposa un percentatge molt elevat d'importància en la carrera d'un compositor, perquè significa gairebé

l'únic suport factible per difondre la seva música.

D'altra banda, la Fundació Música Contemporània té dos anys de vida i el seu director gerent, i secretari del patronat, és el compositor Albert Sardà. Aquesta entitat té explicitat un dels seus objectius en l'edició de discos. El seu funcionament respecte d'aquest apartat no resulta tan precari com l'exemple anterior. La Fundació es nodreix econòmicament d'un espònsor privat i, en principi, les dificultats econòmiques no són un fre.

Entre els objectius discogràfics més immediats hi ha tres col·leccions. Dues ja s'han engegat: la sèrie monogràfica —editada per Etnos, de Madrid—, amb dos compactes dedicats a Guinjoan i Soler (reeditats i heretats de l'Associació Catalana de Compositors —Sardà en fou president durant 12 anys—) i en projecte tres més dedicats a Charles, Miquel Roger i el mateix Sardà; i la sèrie genèrica —editada per Audiovisuals de Sarrià— amb compactes editats amb el quintet de vent Harmonia, Xavier Joaquín, el duo Gascón-Coll i l'English Chamber Orchestra, i en projecte tenen el del pianista valencià Miguel Álvarez Argudo i el Grup Manon. Durant aquesta temporada 1995-96 està previst que surtin tres compactes de cada col·lecció. Ambdues sèries, però, no inclouen específicament el fet català, sinó l'interpret espanyol, majoritàriament. *Per problema de majories i com a ex-president de l'Associació Catalana de Compositors, sempre guanyarà la música catalana, explica Albert Sardà. Com a mínim sempre hi haurà un 50 %, o més, de música catalana. Amb els monogràfics, de moment, s'ha fet música de compositors catalans, però la Fundació no té cap obligació vers la música catalana. Moltes vegades, treballant amb gent de fora pot sorgir un intercanvi que ens pot beneficiar.*

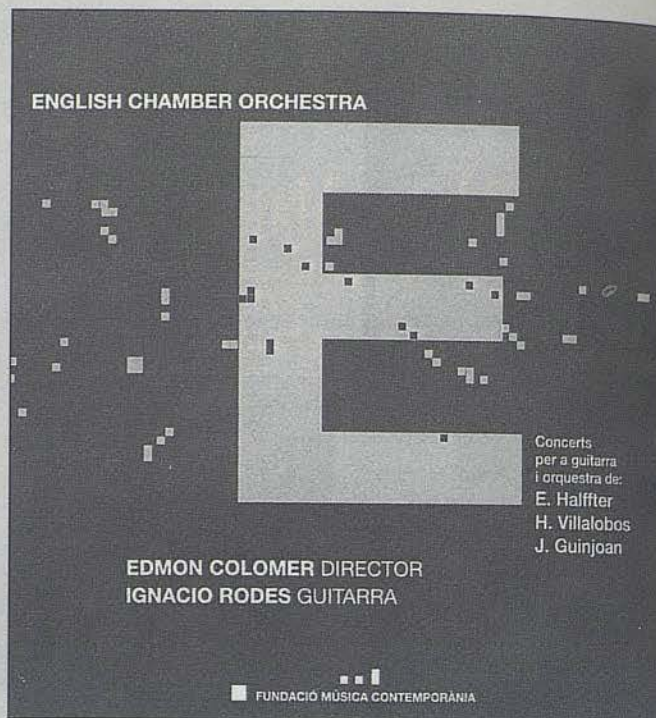
La Fundació té en projecte una tercera col·lecció, consistent a oferir una panoràmica de la música simfònica espanyola amb la vintena d'orquestrs simfòniques de l'Estat i afavorint obres de compositors autòctons de la zona on exerceixen. En aquest sentit, ja s'ha fet un compacte doble amb l'OBC, dirigida per Josep Pons, amb obres de Soler, Guinjoan, Roger, Sardà i Cervelló. Aquesta col·lecció és una coproducció amb la SGAE.

Albert Sardà comenta que les dues reedicions dels compactes de Guinjoan i Soler han estat fruit de la demanda del mercat. *Hem reeditat uns 500 exemplars que s'esgoten. Es venen? No, però s'esgoten. Se'n venen la meitat, que són molt pocs. Malgrat tot anem entrant al mercat. Jo sóc optimista. Hi ha una certa demanda de clàssics del segle XX.*

—Si hi hagués més difusió del producte o de la música en qüestió als mitjans de comunicació, anirien millor les vendes?

—Sí, és clar.

—I també hi deuen influir altres factors. És evi-

Programar música del país també ajuda la venda de discos

dent que entre qui fa el disc i qui el compra, pel mig es perd alguna cosa...

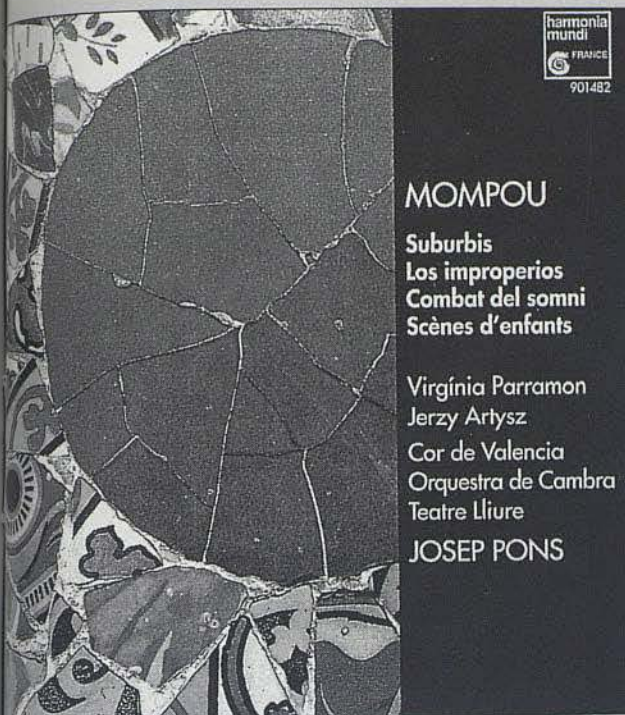
—Es perd el que sempre he dit en totes les entrevistes: l'únic que demano és normalització de la música. Mentre la nostra música no es normalitzi i els cicles habituals de concerts no programin música nostra, aleshores difícilment entrarem al mercat d'una manera normal. Això no vol dir que només s'hagi de programar música nostra, però penso que nosaltres hem d'estar al costat de Brahms, Beethoven o Mozart. Per què no?

—És a dir, si el públic escoltés música del segle XX, i de compositors catalans, als concerts, compraria música del segle XX.

—Exacte. Però aquest públic mai no comprarà música del segle XX perquè els cicles no els dona aquesta música. I les ràdios tampoc... i ningú fa res per resoldre-ho. I als articles periodístics, el mot "música contemporània" té conceptes pejoratius, de "gueto"... encara que un cicle de música del segle XX com el que fem al Nick Havanna, i que ja té deu anys, sigui un èxit rotund.

—El pagament de drets d'autor, de lloguer de partitures..., és un obstacle per programar música de compositors actuals?

—Aquesta és una de les excuses més argumentades. Aquestes despeses són mínimes; si més no, són assequibles i no gaire exagerades.

Relació directa entre intensitat d'interpretació d'un autor i venda de discos

Albert Sardà conclou l'argument dient que qui sigui s'equivoca en no programar la nostra música, perquè s'està acabant amb el patrimoni cultural. Els polítics ho haurien de saber!

Malgrat que la Fundació és econòmicament solvent, també necessita el suport de les institucions públiques. Albert Sardà canalitza tots els criteris que cal considerar en l'edició d'un disc —encara que em deixo aconsellar pels meus assessors personals, matisa—, tots menys el criteri comercial. En principi no valoro el criteri comercial, sinó que es valoren els criteris artístics, com és natural. Si coincideixen aquests amb el vessant comercial, és això, una coincidència. Albert Sardà, però, considera que la distribució discogràfica en aquest país és molt dolenta. Si no hi ha una demanda real, el distribuïdor no vol tractar amb un producte que no interessa.

—A hores d'ara què és més important, el concert o el disc?

—Depèn. Crec que el concert no deixa de tenir la seva importància, perquè és la música en viu. Però el disc és el que queda, el que pots estudiar i revisar.

Per a Albert Sardà no té una importància excessiva el fet que un compositor tingui producció discogràfica al mercat, malgrat que, segons ell, els compositors més interpretats del segle XX són els que

tenen més discos al mercat, però això ve donat perquè són més "tocats".

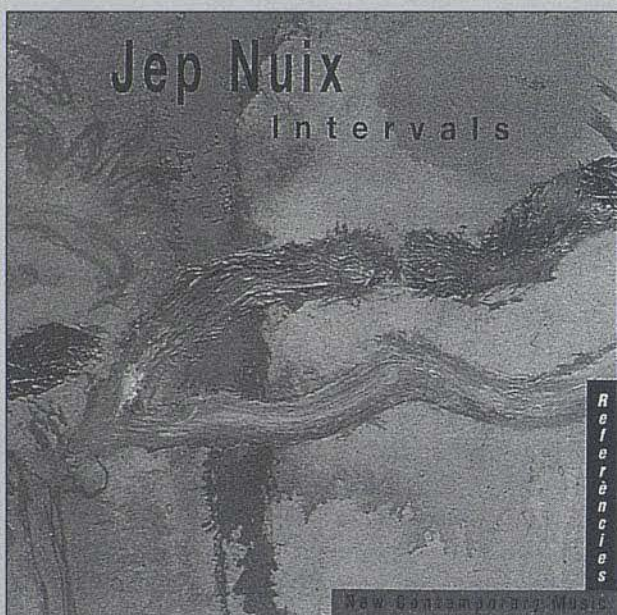
L'art de no fer negoci

El cas d'Edicions Albert Moraleda és peculiar, si més no, per diverses raons. Actualment, tal i com manifesta el mateix Moraleda, és un segell totalment independent i l'empresa discogràfica més petita d'Espanya, perquè ell n'és l'únic soci. Per això produeix els discos que vol, de qui vol i amb qui vol. En tot això sí que no hi ha cap rerafons comercial.

Abans de res fem una mica d'història. En els anys setanta a l'estudi d'Albert Moraleda s'editaven força discos dels cantants de la Cançó (Marina Rosell, Lluís Llach, Maria del Mar Bonet, Ramon Muntaner, Joan Isaac...), i durant molts anys pràcticament tot el que s'editava a Catalunya d'aquest gènere i sardanes. En els anys vuitanta es va dedicar bàsicament a la música per a la publicitat. Després del 1992 l'activitat cau en picat —la famosa crisi—; en general, les empreses discogràfiques deixen de produir perquè es deixa de vendre. Aleshores vaig començar a pensar que era el moment de produir jo mateix, explica Albert Moraleda. A més, jo tinc un avantatge, i és que en tenir un estudi de gravació, no haig de pagar les despeses de producció que fan referència a l'estudi.

A l'estudi de Moraleda sempre s'ha fet música popular, tradicional, clàssica, de cambra, contemporània, sardana, cançó..., excepte música rock, perquè no m'interessa ni comercialment ni per divulgar. I divulgar és la paraula clau per a Moraleda. M'interessa divulgar la música que ha costat moltes hores de compondre, que és fruit d'un talent que ha tingut temps de desenvolupar-se... El que m'interessa de veritat és el receptor de la música. M'adono que es dona a la gent música per consumir que acostuma a ser d'una repugnància increïble, amb una manca de contingut musical absoluta, en general, tant des del punt de vista clàssic com de consum (es refereix al bakalao, màquina, etc.).

Al principi de la seva activitat com a productor, Moraleda cercava intèrprets de qualitat (no calia que fossin exclusivament catalans) que no tinguessin cap disc editat. En certa manera, els fas un favor i jo vaig agafant experiència, sobretot al principi. I hi afegeix: mira, si en tenia poca, d'experiència com a productor, que vaig arribar a pensar que si feia algun disc, l'arribaria a vendre! Efectivament, les xifres són esfereïdores: dels 10 compactes que té en el mercat (des de l'any 1993, en esdevenir productor), d'un només s'ha venut una còpia, d'un altre 36 còpies, d'un altre 6 còpies... (Moraleda obvia quins són). El que més

m'amoïna, de tot això, és que els artistes tenen molta confiança en mi, diu el productor.

Albert Moraleda creu que es venen pocs discos perquè no hi ha interès per la música, per la música que edita. Li pregunto si una bona promoció hi posaria remei, però contesta que ha invertit mig milió de pessetes en la promoció d'un compacte i se n'han venut 31 còpies en sis mesos...

—Algunes persones poden dir que els discos no es venen perquè no són de qualitat musical (cal dir que en l'aspecte tècnic, de so, els productes de Moraleda són molt acurats).

—No ho sé... Crec que qui va a una botiga de discos a comprar clàssica, quan comença a mirar no sap ben bé què hi ha dins dels discos i acaba deixant-los i comprant Les quatre estacions. Perquè es vengui alguna cosa en clàssic s'han de fer enormes inversions en publicitat i promoció. I fixa't que sempre es venen coses d'interès comercial, però d'un interès i un nivell artístic més que dubtosos. Les companyies no poden gastar els diners en productes que no són espectaculars. Ven més una portada amb tres tenors diferents.

—Vols dir que et donen gat per llebre.

—No és ben bé així. Diguem que et donen una llebre que no és autèntica.

Albert Moraleda sap que el que fa no és comercial i, per tant, no és negoci. I encara ho és menys per una altra història: altres editores que usaven el meu estudi de gravació, des que saben que jo també edito, no l'utilitzen per por de l'espionatge. I jo no espio ningú, per descomptat!

Moraleda també apunta el tema de la distribució com a part implicada en el fet de no vendre discos. El problema de la distribució és que cada mes surten moltes novetats, les botigues no poden comprar grans estocs i bàsicament compren un o dos exemplars. Si els venen, se'n venen dos. Si més gent el vol comprar, no el troba. Per tant, no es ven. Si la botiga el demana, la venda ja s'ha perdut... Moraleda afegeix que també hi influeixen els metres quadrats de les botigues, la falta d'informació de la gent, i la falta d'audició de la música als mitjans de comunicació.

I parlant de subvencions, aquest capítol és delicat, perquè Moraleda creu que a la llarga no surten els comptes, malgrat que en demana i li són concedides, però arriben molt tard...

Per què no es venen discos de música clàssica catalana?

Les conclusions (o preguntes amb resposta difícil) que es poden extreure de tot aquest ventall d'exposicions, podrien arribar a aclarir la gran pregunta: per què no es venen discos de música clàssica catalana (incloent-hi la música contemporània)? Més o menys són aquestes.

—Caldria definir exactament què s'estén per música clàssica catalana.

—Malgrat tot, els criteris comercials són els que a la llarga acostumen a definir l'activitat de les empreses discogràfiques internacionals.

—Un segell internacional assegura, en principi, una distribució internacional.

—La producció discogràfica des d'entitats que no són empreses discogràfiques valoren més la sortida musical-interpretativa en un suport que quedí —materialment, el disc compacte— que no la sortida comercial del producte.

—Fa falta divulgació musical a molts nivells, sobre tot en els mitjans de comunicació per al gran públic.

—Sembla que la incorrecta distribució és un dels principals obstacles que provoquen un baix nivell de vendes.

—Falta coneixement concret de l'obra dels compositors catalans, cosa que es podria resoldre en bona part per mitjà del concert.

—Les subvencions esdevenen necessàries, si no imprescindibles, per a gairebé tothom, també per als patrocinis, esponsoratges i coproduccions.

—Fan falta diners. O no?

Intèrprets i compositors: una lluita molt dura

per T. MARTÍNEZ i M. MONTORIOL

Un dels principals promotors i interessats en la gravació de discos són els intèrprets: coincideixen unànimement en la gairebé obligatorietat de l'enregistrament. Però el problema apareix quan les xifres de vendes de discos de música clàssica són proporcionalment molt inferiors a altres tipus de músiques, amb l'agreuja de la limitada sortida dels productes fets, interpretats o creats per músics catalans. Pel que fa a les condicions econòmiques, els intèrprets guanyen o bé una quantitat pactada prèviament amb la discogràfica o bé un tant per cent de les vendes (el que s'anomenen *royalties*).

Des d'una diversitat d'instrumentistes i de formacions, hem volgut reflectir les opinions d'alguns intèrprets catalans: el clarinetista Carles Riera, el violoncel·lista Lluís Claret, el director de l'Orquestra del Teatre Lliure Josep Pons i el pianista i compositor Albert Guinovart.

Carles Riera: el mercat discogràfic és una font importantíssima de concerts

S'autodefineix com a *free-lancer* i, d'aquesta opció, en responen les seves activitats en diverses formacions musicals: intèrpret en grups de cambra, en orquestres o com a solista. Aquesta voluntat itinerant ha quedat molt sovint enregistrada en format de disc compacte de la mà d'algunes de les principals discogràfiques mundials: Deutsche Grammophon, Philips o Auvidis.

El fet de gravar per a una discogràfica o una altra ha vingut determinat segons el grup al qual pertanyia i segons la discogràfica que els representava. En altres ocasions la mateixa discogràfica els contractava per a enregistraments concrets. Carles Riera ha tocat amb formacions internacionals, com ara l'English Concert (dirigida per Trevor Pinnock) o per a l'Orquestra del segle XVIII.

De la seva experiència amb grans discogràfiques, Riera n'han tret una conclusió clara: la distribució és la clau de volta de l'enregistrament. Argumenta, així, que *una bona distribució garanteix que el producte arribi a qualsevol punt del món*, amb l'incentiu del ressò a la premsa i a les revistes i de

la mateixa publicitat generada. Tot aquest efecte difusor, segons Riera, té com a resultat o objectiu final una traducció en concerts: *et truquen d'Àustria perquè han llegit la crítica a "Le Monde" o perquè han rebut el disc*. Quant als avantatges de les petites discogràfiques, destaca com a factor principal la proximitat entre l'intèrpret i la companyia: *hi ha una major capacitat i rapidesa per acceptar propostes*. Es dol, però, de la limitada distribució d'aquestes companyies, quan davant d'un "producte extraordinari" la revista que ha de fer la crítica *no l'ha escoltat perquè no dóna l'abast*.

Quant a la tria del repertori per elaborar un compacte, comenta que és fruit d'una negociació entre l'intèrpret i la companyia, en proporció de 60 a 40. Planteja, però, que les discogràfiques opten per monogràfics o autors concrets per evitar posteriorment un problema de catalogació: *si són popurris de bisos de concerts, els expositors ho posen a l'apartat de "varis" i no es venen*. Tot i així, remarca que hi ha una gran desproporció entre el públic comprador de discos (20 %) i el públic que va als concerts (8%): *l'enregistrament provoca que el públic vulgui trobar en un concert el mateix que en un disc*. Per això afirma que s'ha d'introduir la idea del concert com *una cosa atractiva, única i irreplicable*, tot atribuint al disc la funció de ser *una versió una mica de referència o com un incentiu per anar als concerts*.

Lluís Claret: és indispensable gravar discos, per a la carrera d'un intèrpret

Amb una producció discogràfica d'uns 17 o 18 compactes, el procés de Lluís Claret és d'un coneixement progressiu del terreny: primer va començar amb ajuts particulars mitjançant el que ell mateix anomena un "minipatronat", per passar a l'empara del segell Harmonia Mundi i ara Auvidis. El primer disc (les dues *Suites* de Bach) va ser una producció pròpia. El segon, dedicat a Haydn i Boccherini, el va editar gràcies al suport econòmic d'un espònsor, però després el va comprar Harmonia Mundi: *perquè la companyia s'arrisqui, hi ha d'haver davant un producte que els interessi*, afirma Claret.

Qualifica el fet de gravar com un factor indispensable en la carrera de qualsevol intèrpret, i per la pròpia necessitat de fer-se conèixer. De tota manera, i segons Claret, el fet de gravar no és la principal font d'ingressos d'un intèrpret, perquè cal tenir molts discos editats i un alt nivell de vendes. A tall d'exemple, esmenta el cantant Plácido Domingo o Jordi Savall.

A l'hora de fer una anàlisi sobre la producció discogràfica de música clàssica i el poc resultat en vendes, Claret apunta diverses raons: la distribució, la sobrecàrrega del mercat i la possible descoordinació entre la casa de discos i el mànager de l'intèrpret.

Josep Pons: El disc serveix per donar-te a conèixer, forma part del negoci

La trajectòria discogràfica de l'Orquestra de Cambra Teatre lliure, amb tota seguretat és la més transcendent de les que mai hagi gaudit cap formació catalana. Vinculada formalment a una multinacional de la importància del segell Harmonia Mundi, amb un ritme d'enregistraments continuat —dos cada any—, ha situat sis productes al carrer i en breu n'apareixeran tres més ja enregistrats. Alguns d'ells, a més, han aconseguit importants reconeixements en forma de distincions prestigioses i també el premi cabdal d'una difusió significativa, que trenca motlles en el nostre context.

Josep Pons remarca aquesta circumstància privilegiada i assenya la també: *Fer discos es pot fer de molts maneres. Nosaltres treballem per al segell Harmonia Mundi France, que és una editora molt prestigiada. Això, d'entrada, vol dir distribució internacional. Però, a més, gairebé tots els nostres discos han estat premiats. El primer, El amor brujo, en versió original amb la cantora Ginesa Ortega va ser Diapasó d'Or, 4 FFFF Evénement a Telerama, va merèixer un 10 a Répertoire i va ser Shok de la Musique. Aquí va ser premiat per la revista "CD Compact". El segon, dedicat a música de Falla, amb Victòria dels Àngels, va ser 4 FFFF Evénement i també va ser premiat per la revista "Opera Internacional". El dedicat a Lorca i Falla ha estat 4 FFFF Evénement i Diapason d'Or. Tots el nostres discos han entrat en el mercat internacional.*

Pons remarca encara l'elogi del prestigiós crític Paul Mercier, que va dir d'ell mateix i de l'Orquestra de Cambra Teatre lliure, que si no existissin, els haurien d'haver inventat.

També reconeix que el públic està acostumat a les versions consagrades, i per això apunta com a possible solució la necessitat d'una educació per tenir més curiositat cap als nous intèrprets i les

noves versions. Sobre la crítica, afirma que en fa bastant cas, perquè considera que sempre hi pot haver una part de raó que pot donar peu a la reflexió.

Hom remarca també que si és cert que el primer disc va comptar amb el finançament d'un mecenes anònim, després s'ha produït un procés en el qual l'ajut extern per enregistrar ha estat cada cop menor o, en tot cas, vinculat a productes específics.

Però el més important de tot, precisa Pons, és que els nostres discos s'han venut. A la pregunta de per què interessa als intèrprets l'edició de discos, la resposta és ben explícita: *En primer lloc, per a nosaltres és una manera de perdurar. En un país com el nostre en què estem tan mancats de documents, un CD ho és, un document.*

En aquest sentit, adverteix d'un aspecte molt important i que, de fet, va lligat estretament al caràcter de l'Orquestra i als seus objectius originals. *En nosaltres el que t'he dit és important, ja que sovint enregistrem versions úniques. L'obra orquestrada de Mompou, o bé s'adquireix el nostre disc o bé no es troba. I el mateix disc inicial de El amor brujo en versió original. I si vols sentir la versió original dels Improperis de Mompou has de recórrer al nostre enregistrament...*

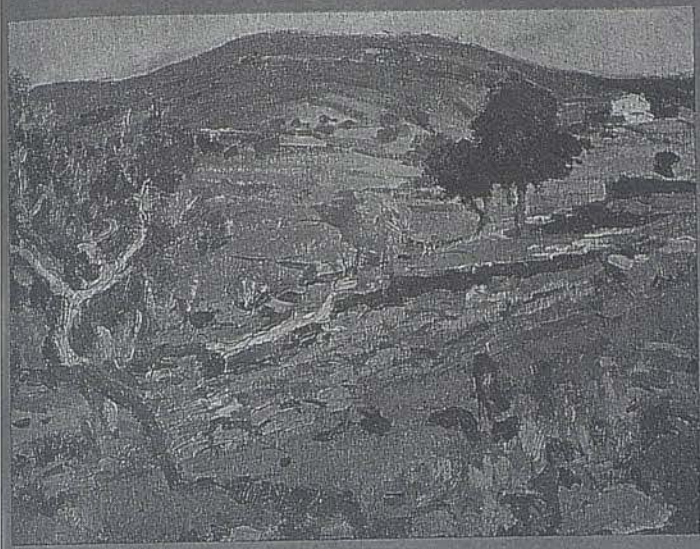
El disc serveix, és clar... *Per donar-te a conèixer, forma part del negoci. El disc possibilita fer concerts. Sense l'existència dels discos, nosaltres no hauríem pogut fer gires. Nosaltres no hauríem actuat mai al Festival d'Edinburg, sense els discos. Naturalment que és millor el concert en directe... reconeix. Però hi insisteixo, hem fet discos vàlids per si mateixos al marge d'aquesta altra finalitat. En el primer hi havia la cosa de treballar l'estil amb la versió amb cantora que no s'havia fet mai. La versió de El corregidor y la molinera: és l'única que existeix al mercat. El pròxim disc, l'òpera Pepita Jiménez d'Albéniz no s'ha enregistrat mai. Per a ben aviat sortiran discos dedicats a l'obra de Josep Soler, Joan Albert Amargós i Luis de Pablo.*

Albert Guinovart: fer de compositor m'ha ajudant a fer d'intèrpret

Amb l'alternança entre la composició i la interpretació, entre fer i reproduir, Albert Guinovart juga per partida doble dins del mercat discogràfic. La seva trajectòria com a compositor l'emmarca en grans produccions: *Mar i cel*, *Flor de nit*, *Historietes*, i en una creació per a cinema *El llarg hivern*. En aquests treballs ha participat com a autor, i, per tant, n'ha cobrat els subsegüents drets. Els tres primers espectacles van ser una coproducció entre la discogràfica PDI i la companyia teatral

MONTSLAVATGE / Concierto breve para piano y orquesta
Cinco canciones negras / Madrigal sobre un tema popular / Laberinto
Alicia de Larrocha - Victoria de los Angeles - Lluís Claret
Orquestra Ciutat de Barcelona / Garcia Navarro

**EMI
CLASSICS**

Dagoll Dagom. L'èxit de vendes se'l va endur el compacte *Mar i cel*: entre 20.000 i 30.000 discos. Com a intèrpret va enregistrar un primer compacte amb un ajut de la Generalitat de Catalunya (les tres *Sonates* d'Albéniz), i que posteriorment va oferir a Harmonia Mundi per fer-ne la distribució i promoció. La gravació d'aquest primer disc, i la bona acceptació, li ha proporcionat la confiança de la discogràfica per poder fer el segon: la integral de les *Danses per a piano* de Turina.

Reconeix la necessitat de gravar per a la pròpia difusió del músic, tot i precisar que no hi ha una recompensa econòmica important: *no t'hi guanyes la vida, però és una manera de trobar altres coses*. Tot i així, en relativitza la importància en afirmar que està perjudicant la interpretació: *s'agafa el disc com a versió definitiva i el concert esdevé una reproducció d'aquest disc però en directe*.

Guinovart segueix dues línies de treball paral·leles que acara de manera distinta. Com a intèrpret, i conscient de la impossibilitat de competir amb obres consagrades dins del mercat discogràfic, s'ajusta a criteris comercials i exportables: repertori inèdit o poc conegut d'autors catalans o espanyols, *perquè se suposa que nosaltres som els que millor ho fem*. L'opció respon a la idea de fer un producte nou: *Les discogràfiques ja han editat pràcticament tot el gran repertori de clàssica i de la mà de les primeres figures internacionals, com Karajan o Rubinstein*. Per això diu que, com a intèrpret, s'ha d'emmotllar més als gustos i a les tendències, i oferir un producte exportable i d'interès per a un públic més divers.

Com a compositor, diu que fa allò que més li plau, i ara ha presentat al Mercat de Música Viva de Vic el seu nou grup: Albert Guinovart Ensem-

ble, una formació a la qual ell mateix atribueix el qualificatiu de "neoromàntic", *perquè expresso sentiments i perquè tinc ganes de comunicar*.

Però Guinovart es mostra pessimista pel que fa a les vendes davant una oferta massiva per a un públic consumidor de música clàssica limitat i petit. Tot i això, reconeix que *l'afecionat a la música clàssica és inquiet, amb ganes de sentir coses noves i molt comprador*.

Sobre l'acceptació de la crítica del primer compacte (les tres *Sonates* d'Albéniz), en fa un balanç positiu, tot apuntant, però, que en tractar-se d'una "novetat musical", els comentaris es centraven un 80 % en la música i el 20 % restant en la interpretació.

Finalment, argumenta que el principal problema de les discogràfiques espanyoles és la manca de visió comercial: *no s'arrisquen ni aposten per res nou, mentre que les angleses sempre estan sorprenent el mercat perquè treuen coses noves*.

La importància de ser escoltats

També hem cercat l'opinió dels compositors. En aquesta ocasió són Xavier Montsalvatge, Joan Guinjoan i Xavier Turull els interlocutors. Tots tres coincideixen força a l'hora de valorar els factors que intervenen o incideixen en el fet que ens ocupa en aquest Tema.

Xavier Montsalvatge és un dels nostres compositors més interpretats arreu del món i també amb més producció discogràfica. Ell mateix calcula que té editada un 30 % del total de la seva obra arreu del món (a casa seva vam comptabilitzar 33 compactes, amb la seguretat que n'hi ha molts més amb alguna obra seva). De tots aquests discos, n'hi ha quatre de monogràfics de la seva obra.

Quan li pregunto per què no es venen els discos de música clàssica catalana, la resposta té diferents aspectes. En primer lloc, el compositor creu que la distribució té la majoria de la responsabilitat. *El criteri comercial és el que mana i pel que fa a la música de concert, si et separen dels clàssics, com Mozart, Brahms, Txaiovski, Mahler..., la resta no es ven*.

Xavier Montsalvatge té molt clar que tant als discos com als concerts, qui ven és l'intèrpret més que no pas el compositor. És més comercial.

—Què en pensa, de la falta de difusió de la música clàssica catalana als mitjans de comunicació i, concretament, a la ràdio?

—*Crec que falta sensibilitat. Crec també que les emissores institucionals o governamentals haurien d'atorgar una certa —matisa aquesta paraula— pre-*

ferència a la música catalana. Em molestaria que es fes per obligació. S'ha de fer per convicció.

En aquesta línia, Montsalvatge afegeix que els gustos generals del públic estan encasellats en les obres de repertori en els concerts. *Tot el que siguin novetats o obres no tan conegudes, no atrauen, diu. El compositor creu que als concerts cal potenciar els compositors actuals, és una obligació que haurien de tenir els promotors. Però compte, no es tractaria d'una obligació oficial, sinó d'una obligació moral.*

Finalment, Xavier Montsalvatge assenyala que pel que fa a premsa escrita, fa falta que les revistes especialitzades en música dediquin molta més atenció al comentari de discos de compositors espanyols en general, i no pas tanta atenció als discos amb obres que s'editen una i altra vegada.

Per la seva banda, Joan Guinjoan té aproximadament una quinzena d'obres editades en disc compacte, per segells que no són grans empreses multinacionals. El recent premi nacional de Música diu que la importància que té per a un compositor el fet de tenir obra enregistrada és vital. *Perquè hi ha una manca total de distribució de la música contemporània, és a dir, una manca de creure que això pot vendre. Perquè es ven, però el productor s'ho ha de creure. Per tant, tenint obra enregistrada almenys queda un document, algun suport que permet escoltar la teva música després de mort, i això ja és molt. Guinjoan continua la seva explicació dient que el que més interessa a un compositor és que la seva obra es toqui, es divulgui. El que escrius en un paper té única raó de ser quan es converteix en so. Si t'estrenen una obra i no te l'enregistra cap emissora de ràdio –cosa que abans era més usual de fer–, o si no s'enregistra en disc, no en queda res, perquè, com ja saps, les obres s'acostumen a tocar una sola vegada. Si tens una gravació en compacte, allò ja existeix, ja queda, és un document valuós.*

–Abans ha parlat de la distribució. Per què es pensa que la música contemporània no es ven? Potser es pensa només en l'aspecte comercial?

–Parlem d'un context molt minoritari que, a la fi, és molt menys minoritari del que sembla. Perquè, en realitat, existeix un mercat.

Guinjoan afirma que està provat que si un compacte de música contemporània té una bona promoció, com la de qualsevol altre disc, es ven molt més. Per tant, fonamentalment fa falta una distribució correcta i una bona promoció. D'altra banda, quan li apunto la teoria dels costos que suposen els drets d'autor i el lloguer de partitures a l'hora de radiar, televisar o en concert, el compositor contesta que no és cap excusa, perquè són despeses mínimes, i a més, apunta, *el compositor ha de tenir alguna cosa!* Joan Guinjoan diu que a Catalunya hi ha un grup de molt bons compositors. Per tant, *cal que els estaments oficials, des d'un punt de vista estrictament cultural –i*

“cultura” vol dir diners a fons perdut, en principi, pal·laüin una mica aquesta situació donant un suport vital. Hi ha d'haver mecanismes de distribució solvents. Per això, Guinjoan apunta la idea de crear una col·lecció de discos compactes de compositors catalans, amb una excel·lent qualitat tècnica, com a patrimoni de la cultura catalana. Crec que això ho ha de fer l'Administració, diu.

–En tot això, quin paper hi juga la crítica?

–De la crítica, prefereixo no parlar-ne. No n'hi ha. No sé on és.

Finalment, el violinista i compositor Xavier Turull té un únic disc compacte, com a compositor, al mercat –editat per Edicions Albert Moraleda–, i un disc de vinil com a intèrpret –amb obres d'Homs, Valls i Montsalvatge, acompanyat al piano per Mompou. Del seu compacte, se n'han venut una quarantena exemplars a les botigues.

–Quin és el prolema?

–No es pot gaudir d'una cosa que mai no s'ha escoltat. El problema és que per comprar un disc has de saber què hi ha dins, i això no és possible perquè no hi ha difusió. A més, crec que existeix una mesquinesa per part de la gent perquè té por d'equivocar-se. Crec que la nostra música està totalment marginada, ja des de diferents punts de vista, com la premsa i l'Administració, i ens mereixem una oportunitat.

–Creu que el distribuïdor i el botiguer hi tenen alguna responsabilitat?

–Es desconeix el món de la música clàssica i aleshores no es disposa d'una bona quantitat de discos per vendre. En demana un parell, que es venen. Però no se'n venen més, perquè no en té més, malgrat que se'n poden vendre molts més. A més, crec que, en el fons, no hi ha un mercat real per falta de divulgació.

Xavier Turull també pensa que la qüestió de despeses per drets d'autor no és un motiu per no programar música de compositors catalans, perquè es paga una misèria. *Aquesta excusa no val. I quan li pregunto per què des de l'àmbit de la política cultural de l'Administració no es fa gaire cosa per la música clàssica catalana, argumenta que aquesta esdevé una minoria molt petita. Però explica una anècdota que és tan astoradora com retrògrada. Un polític em va dir en una ocasió que mai no protegiria la meua música perquè era una música de dretes, i que el que s'havia de fer era potenciar el que era del poble. Crec que sobren els comentaris.*

Amb tot el que hem vist, i ja per acabar, podríem treure un parell de conclusions segons el que ens han explicat els tres compositors: si hi haguessin més compactes a les botigues, se'n vendrien més còpies, i per a molts compositors, tenir obra gravada esdevé, pràcticament, l'única possibilitat d'escoltar la seva música.

Botigues de música: només Casals, Albéniz, Granados...

per MÒNICA MONTORIOL

L'últim esglaó de tot el procés d'elaboració d'un compacte es tradueix en les vendes assolides. Però l'èxit o el fracàs depèn també de la intervenció d'altres factors, com la difusió i la distribució, la classificació o ordenació a les botigues, l'allau de novetats que apareixen diàriament al mercat, la poca informació del públic... Diversitat de paràmetres que no sempre equivalen a una estreta relació entre qualitat del producte i volum de vendes.

Dues botigues de Barcelona —Discos Castelló i Virgin Megastore— esdevenen una mostra representativa del panorama de la música clàssica en general, i concretament de la feta, produïda i interpretada per músics o compositors catalans.

La primera consideració general és d'ubicació: quin lloc ocupa la música clàssica dins del mercat musical? La resposta queda sintetitzada en les paraules del cap del departament de Clàssica de Virgin, Xavier Vilà: *la música clàssica és la Ventafocs de tota la música*. Partint d'aquesta idea, la unanimitat torna a presidir les respostes quan es parla de música d'autors catalans: el volum de vendes és molt baix. Les raons principals apuntades són la poca promoció de les discogràfiques, l'allunyament dels autors respecte del públic, l'escassa indústria discogràfica originària de Catalunya i les tendències poc innovadores del públic. Sobre el primer punt, Vilà afirma que la difusió, l'assumeix molt sovint la mateixa botiga: *tenim 34 punts d'audició permanent, 6 dels quals són de so ambient, i d'aquesta manera, el client demana allò que està sentint de fons*. Només en casos concrets i excepcionals la discogràfica proporciona a les botigues cartells, expositors o plafons o bé quan hi ha un concert programat a Barcelona.

Per solucionar el problema de la distància excessiva entre autor i públic, Xavier Canela, de Discos Castelló, proposa fer presentacions públiques de les novetats discogràfiques amb la presència dels autors.

La selecció dels productes

Els criteris de selecció del material, segons Canela, són arbitraris i de caràcter personal. De

tota manera, apunta que opta per productes *no tan comercials, rars o desconeguts*. L'última tria, per exemple, l'ha portat a comprar un disc d'obres de Toldrà interpretades per Anna Ricci. Per a Vilà, la tria es regeix en funció de dos criteris bàsics: un 50 % per l'obra (si és inèdita o original) i un 50 % per l'interpret, amb una compra aproximada d'entre 1 a 5, i quan es tracta d'excepcions o discs amb un cert ressò, de 10 a 25. Contràriament, a Discos Castelló, la compra oscil·la d'1 a 2 peces. Un disc està com a novetat entre un i dos mesos, i després ja passa a promoció o rebaixa.

Una de les queixes manifestades per diversos compositors sobre la poca o escassa venda de discos d'autors catalans és la mala disposició o selecció a les botigues. Sobre això, tant Canela com Vilà responen que el criteri es regeix per un ordre alfabètic d'autors.

El més venuts

Els intèrprets que es vénen més són Pau Casals, Isaac Albéniz, Enric Granados, Alicia de Larrocha, Jordi Savall, l'Orquestra de Cambra Teatre Lliure, Lluís Claret, Claudi Arimany... En el camp de l'òpera, les grans figures s'enduen la palma: Montserrat Caballé, Jaume Aragall, Victòria dels Àngels, Josep Carreras...

A tall de conclusió, Canela afirma que en *el món de la música clàssica, el procés d'assimilació d'un producte és molt lent*, fet que es contraposa amb *els criteris rendibilistes de les discogràfiques*. Però un cert optimisme es destil·la de les afirmacions de Vilà quan, tot fent balanç del volum de vendes del 1992 al 1995, reconeix que hi ha hagut un lleuger augment.

Emidio Tucci. L'ESTIL

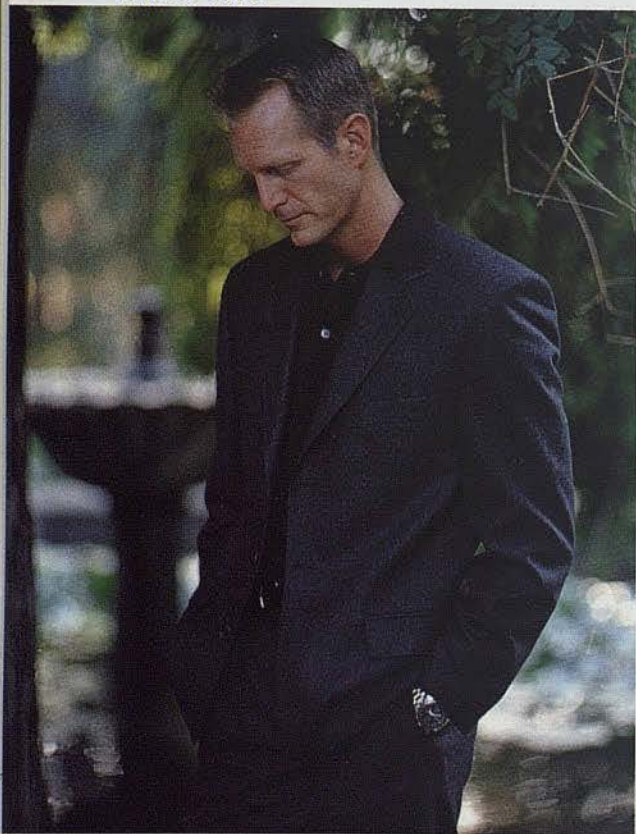
Emidio Tucci

Una exclusiva
d'EL CORTE INGLÉS

Americana 100% caixmir, 39.900. Corbata de seda natural des de 3.950. Pantalons, 9.900

EMIDIO TUCCI

Vestit, 43.900

AQUESTA ÉS UNA DE LES APOSTES
D'EL CORTE INGLÉS D'AQUESTA
TEMPORADA. UNA GRAN
EXCLUSIVA PER VESTIR AMB
CLASSE I ELEGÀNCIA.
UN ESTIL INCONFUSIBLE.

Membre d'honor de la
Fundació Orfeo Català-Palau
de la Música Catalana.

Joaquín Rodrigo parla de la seva obra

De la vida del compositor Joaquín Rodrigo es pot dir, tranquil·lament, que és una vida de pel·lícula. Un passar per les circumstàncies més fàcils i més difícils i un fer-se a si mateix per convertir-se en un gegant de la música espanyola. Una vocació primerenca, uns canvis de fortuna econòmica importants i la malaurada ceguesa han configurat les seves circumstàncies. Les seves fites: una fama i un renom universal per la qualitat de la seva vasta producció musical.

La seva és, ara, una vida de 94 anys. Agraïm profundament la seva deferència a contestar les preguntes que constitueixen aquest retrat, i recordem que el 4 de novembre es pot escoltar el *Concierto de Aranjuez* de la mà de Pepe Romero al Palau de la Música.

per HELENA BAYO

Mestre, com considere vostè la fama i l'èxit?

—La fama i l'èxit han d'estar en un segon terme. En primer lloc el compositor ha d'enviar un missatge autèntic i escriure la música que a ell li agradi. Però la fama també m'agrada, i que al públic li agradi la meua obra i em reconegui, és molt agradable.

El nostre entrevistat va néixer el 22 de novembre de 1901 a Sagunt (València) en una família d'economia mitjana. Una epidèmia de diftèria provocà la irreversible ceguesa del músic. "Per això mateix, potser, he estat músic. Què més podia ser?" (pàg. 20).²

Als quatre anys la seva família es trasllada a València, on s'estableix definitivament, atès que a Sagunt s'havien produït aldarulls per motius polítics. Als set anys ingressa al Col·legi de Cecs i comença a estudiar piano, i, com tots els nens, juga sense descans.

"Jo era un més d'aquells nens, perquè, sortosament, em van

tractar com a tots, sense distincions en res. També anàvem al Parterre, que tenia fonts, molts gessamins i fanals de gas. Tot el que vaig percebre en aquell jardí es va traduir, anys a venir, en *La enamorada junto al surtidor*, escrita el 1923 per a violí i piano" (pàg. 23).²

Joaquín Rodrigo no va tenir en la seva família ascendència d'afició musical. La seva vocació va ser innata. No va passar pel Conservatori, sinó que va estudiar per ensenyament lliure i no va ser fins als setze anys que va pensar de dedicar-se seriosament a la música. Ell mateix declara que el fet d'haver escoltat *Rigoletto* va donar-li l'empenteta necessària en la seva decisió (pàg. 25).²

Tot i que la seva família pateix un revés econòmic, va a París i ingressa en la classe de composició de Paul Dukas a l'École Normal de Musique. Coneix Manuel de Falla, persona que tant l'ajudà en els seus començaments.

—Mestre Rodrigo, qui ha exercit més influència en vostè: el mestre Falla o Don Manuel? En

definitiva, l'home o el compositor?

—El mestre Falla, a qui admiro profundament i del qual em considero, en certa manera, deixeble. Com a home, ell era de caràcter introvertit, però li estic plenament agraït pels molts cops de mà que van repercutir favorablement en els inicis de la meua carrera.

—Quin tipus d'ajut creu vostè que s'hauria de donar als joves talents que comencen la seva carrera per part de les figures ja consagrades? I quin consell donaria als joves compositors?

—Primerament cal que aquests joves talents es dirigeixin als consagrats per demanar-los aquests consells, la qual cosa no succeeix sempre. Quan s'han dirigit a mi, els he donat cartes de recomanació, els he aconsellat segons la meua experiència o, en el cas de presentar-se a concursos, els he donat suport amb el meu vot, si he considerat que ho mereixien.

Però tornem a París. Allà Joaquín Rodrigo coneix Victoria Kahmi, que serà la seva dona el 1933. L'any següent torna a

Espanya i és nomenat professor del Col·legi de Cecs de Madrid. Rep el premi del Cercle de Belles Arts de València per l'obra *Per la flor del liri blau*.

La Real Academia de Bellas Artes li concedeix la beca Conde de Cartagena per poder continuar estudiant a París. De França es trasllada a Àustria, a Suïssa i a Alemanya per ampliar estudis. La Guerra Civil Espanyola sorprèn el matrimoni a Baden-Baden, se suprimeix la beca i comencen temps d'intensos problemes econòmics i fins i tot de fam. L'estiu de 1938 tornen a Espanya. Per la tardor tornem a trobar el compositor a París, on escriuria el famós *Concierto de Aranjuez*.

"Aquell hivern i durant la primavera de 1939, va compondre aquell concert... El setembre d'aquell any, amb la pau tornava a Espanya el matrimoni Rodrigo... Com a propietats, només duien dues maletes amb roba usada i uns quants llibres. En una de les maletes, silencios i ple de pols anava amb bitllet d'honor el manuscrit del *Concierto de Aranjuez*" (pàg. 55).²

-Vostè creu que la capacitat de creació melòdica és matèria que es pugui ensenyar?

-La creació melòdica, més que matèria, seria inspiració. Aquesta s'aprèn, però no s'ensenyà. Inspiració i tècnica són una mateixa cosa.

En l'època que segueix se'ns presenta un Rodrigo polifacètic i inquiet, interessat per diversos vessants de la cultura musical. Col·labora en el Departament de Música de Ràdio Nacional (el 1944 seria cap de Departament), és també cap de la secció musical de l'Organització de Cecs i, el 1938, esdevé crític musical del diari "Pueblo".

-Creu que el crític musical hauria d'ésser músic?

-Almenys, fóra desitjable.

-Una obra musical enriqueix la vida de l'interpret i/o del públic?

-Depèn dels tres: obra, intèrpret i públic. Naturalment, m'a-

gradaria molt que les meves obres enriqueixin els intèrprets i el públic.

Després de l'estrena del famós concert guitarrístic, el 1942 aconseguí un altre gran èxit, el Premi Nacional de Música amb el *Concierto heroico*.

-Fins a quin punt no era conscient de remar contra corrent en la seva orientació estètica clàssica, quan la tendència europea del segle xx s'estava dirigint a camins diferents? I com ha contemplat i li han influït en el decurs de la seva existència els canvis que ha experimentat l'estètica de la música (impressionisme, atonalitat...)?

-Sempre he conegut les tendències del segle xx, fins i tot he intentat alguna incursió en el món atonal, però per fi vaig trobar el meu camí i he estat conscient de la direcció que he pres. El meu lema favorit és: "el meu got és petit però bec en el meu got".

-Creu vostè que s'està produint una revalorització de la tonalitat? En cas afirmatiu, a què ho atribuiria, vostè?

-És possible que sí. Només cal escoltar el que ara escriuen els compositors. N'hi ha que fins i tot tornen a inspirar-se en els nostres avantpassats. El públic té sempre l'última paraula.

-Vostè domina el violí i el piano, però fins a quin punt cal dominar tècnicament un instrument per poder compondre una obra per a l'instrument?

-No cal conèixer tècnicament els instruments, i a mi m'agrada enfrontar-me amb les dificultats de cada un.

El *Concierto de estío* s'estrenava el 1943 a Madrid. Després, el 1945 rebria l'Encomienda de Alfonso X el Sabio i l'any 1947 s'iniciaria en una nova etapa, la pedagògica, en fer de professor de la càtedra de Música Manuel de Falla de la Facultat de Filosofia i Lletres. El 1943 rep el Premi Cervantes amb *Ausencias de Dulcinea* i el 1950 és escollit membre numerari de la Real Academia de Bellas Artes de San Fernando.

-Com a membre de l'Academia, quina tasca ha realitzat dintre d'aquesta institució?

-Per la meua condició d'invitent, la meua tasca s'ha limitat a aportar el meu consell en les sessions en què es tracten diversos temes. A més, he estat director durant un breu temps.

El 1951 i amb motiu de l'ingrés a la Real Academia, són estrenades les *Cinco sonatas de Castilla*.

-Vostè ha estrenat com a intèrpret les *Sonatas de Castilla* i fins i tot ha realitzat gravacions de la seva pròpia obra. Interpretar-se a si mateix és diferent que interpretar un altre autor?

-Sí, és diferent. Un mateix s'interpreta amb la major fidelitat.

-Alguna vegada li ha succeït que criteris interpretatius erronis hagin pertorbat la idea que vostè tenia d'alguna composició seva?

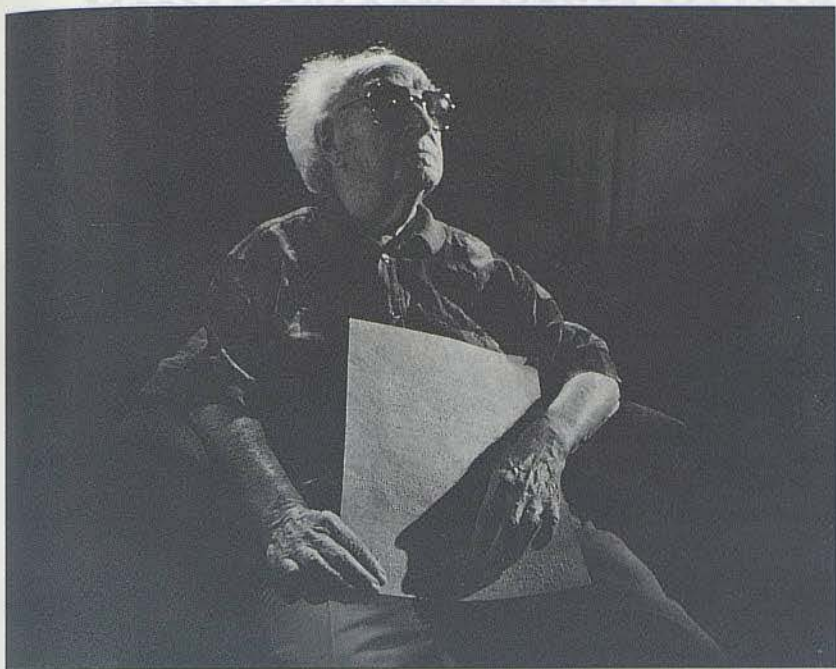
-No ho crec.

El 1953 el compositor rep la Gran Cruz de la Orden de Alfonso X el Sabio. Després se succeeixen els homenatges, viatges, festivals internacionals, fama i èxits. La música del mestre Rodrigo s'interpreta arreu del món. L'any 1955 ve a Barcelona a pronunciar conferències (activitat també usual del músic) a l'Ateneu i al Conservatori Superior de Música. També s'estrena el ballet *Pavana Real* al Liceu.

L'any 1958 s'estrena la també famosa *Fantasia para un gentil-hombre* per Andrés Segovia a San Francisco de Califòrnia.

-Vostè creu que una composició està oberta sempre al seu autor per modificar-la o retocar-la, o, en canvi, opina vostè com Mario Vargas Llosa, traspasant-ho a la música, que les novel·les (les obres musicals) tenen, com els éssers humans, vida pròpia, independent dels seus progenitors?

-Pot donar-se el cas de modificar alguna composició. Jo així ho he fet de diverses maneres amb diferents obres meves, com per

exemple la Zarabanda lejana.

El 1961 Joaquín Rodrigo rep el Primer Premi en el concurs internacional d'obres per a guitarra Coupe de la Guitarre, 1961. El 1962 és l'any de l'homenatge nacional, fet al Ministerio de Información y Turismo, i l'any 1964 s'esdevé per al compositor un fet, si pot ser, encara més important: és anomenat Doctor *Honoris Causa* per la Universitat de Salamanca.

Continuen en la vida de Joaquín Rodrigo innombrables homenatges i estrenes d'obres, atès que la seva prolífica activitat no s'atura. Són anys de feina continuada i reconeguda internacionalment.

—El seus biògrafs expliquen que vostè compon de manera intensa, desordenada... Però vostè escriu quan ja ho té tot elaborat mentalment o, pel contrari, va elaborant la música a mesura que la plasma gràficament?

—Tardo, a llançar-m'hi, però quan em decideixo, escric aviat. Exemples molt significatius serien la creació del *Concierto de Aranjuez* i *Música para un Códice Salmantino*, les quals he descrit d'aquesta manera en repetides ocasions:

Concierto de Aranjuez: Un matí de peu al meu petit estudi de la rue Saint Jacques, al cor

del Barri Llatí de París, i pensant vagament en el concert, vaig sentir cantar dintre meu el tema complet de l'"Adagio", d'una tirada, sense vacil·lacions. I de seguida, sense gairebé transició, el del tercer temps, aquest absolutament igual que figura en l'obra. Ràpidament em vaig adonar que l'obra estava feta. Vaig esbossar la forma governada pels temes respectius, i vaig escriure la guitarra com un primer esbós d'orquestra molt rudimentari i incert. Avui, quan escolto l'orquestra d'aquesta obra, no puc comprendre per què he tingut tants dubtes en construir els diferents plans d'acompanyament, cosa que contrasta amb la rapidesa de la seva concepció. Si a l'"Adagio" i a l'"Allegro" final em va conduir la inspiració, aquesta força irresistible i sobrenatural, vaig arribar al primer temps per la reflexió, el càlcul i la voluntat. L'obra va estar acabada en pocs mesos.

Música para un Códice Salmantino: No em va costar treball musicalitzar els versos de Miguel de Unamuno. Vaig entrar molt aviat en el poema "Oda a Salamanca", perquè els seus versos en forma sàfica van molt bé a la música. Vaig compondre l'obra en quinze dies.

En resum, la nostra musa és

esquiva, i quan s'aproxima cal atrapar-la. Aconseguir-ho és ja una festa.

—En l'art musical, creu vostè que han d'existir regles prohibitives (harmòniques, contrapuntístiques, etc.)?

—Regles, pròpiament, sí que han d'existir, almenys en l'escriptura en què jo m'he basat, però no prohibitives. Tampoc no hi ha regles generals, i, actualment, tot s'escriu.

—Ha trobat limitacions dintre dels sistemes d'escriptura musical per poder expressar el que volia?

—Crec que no.

—Creu que el sistema de notació musical ha d'evolucionar encara o és ja un sistema perfecte?

—Tot pot evolucionar, i mai no s'arriba a la perfecció, però per a mi, fins avui, ha estat suficient.

Un aspecte que atrau de la música del compositor espanyol és la influència de la pròpia música espanyola i li hem preguntat per què la melodia popular i especialment la música espanyola del segle XVI han exercit en ell una tan profunda inspiració.

—Senzillament, perquè navegant en les seves aigües m'he sentit còmode. He estat fidel a la tradició tonal i formal. Quan he recollit la melodia popular, l'he estilitzada i elaborada, donant-li un caràcter culte i refinat. D'ençà de les meves incursions en el Segle d'Or, a partir de Luis de Milán, i els meus cultes al *Cancionero Renacentista*, tant en poesia com en música, haig de reconèixer que la meua època preferida és el Renaixement. D'aquí seguiré al llarg del Segle d'Or les petjades de Gaspar Sanz, després Scarlatti, i per fi el pare Soler, per reconstruir el meu llenguatge musical, el Neocasticisme, el màxim exponent del qual seria el *Concierto de Aranjuez*.

És evident que Joaquín Rodrigo és el músic o dels músics més coneguts en la nostra època,

amb una àmplia i marcada influència en el món musical. Preguntem-li-ho a ell.

—Quina influència creu que ha exercit vostè sobre els seus contemporanis?

—Potser haurien de contestar ells.

—Compositors que l'atreugin...

—Els escolto amb respecte a tots.

—Quina opinió li mereix el fenomen actual de la tendència a la grandiloquència musical?

—Pot ser que sigui conseqüència del sentir de la nostra època. Però també s'escriuen moltes obres de cambra.

—Creu que en la civilització industrial actual l'art és un ofici decoratiu?

—L'art ha de deslligar-se de la funció materialista que caracteritza precisament la nostra civilització.

—Com veu vostè la hipersonorització ambiental de la societat actual?

—Molt malament. Detesto el soroll, perquè m'agrada el so. Aquest soroll ens embruteix i aclapara.

—Considera que el seu procés de fecunditat musical està complet?

—Mai no s'acaba i sempre queda alguna cosa per compondre. Tal vegada un quartet, però és tan difícil...

Ens perdonarà amablement el compositor, perquè evidentment els apunts referits sobre la seva vida i obra no són ni molt menys complets. La nostra pretensió, però, era modesta, perquè només volíem mostrar unes pinzellades de l'immens "quadre". Però és tanta, la seva amplitud, que... també és molt difícil.

Bibliografia consultada

(1) KAMHI, Victoria. *De la mano de Joaquín Rodrigo. Historia de nuestra vida*. Fundación Banco Exterior. Madrid, 1986.

(2) VAYA PLA, Vicente. *Joaquín Rodrigo. Su vida y su obra*. Real Musical, S.A. Madrid, 1977.

CRÒNICA D'UN CONCERT UNIVERSAL. 55 anys d'existència

Aquesta melodia seria l'"Adagio" del *Concierto de Aranjuez*, que sonava per primera vegada, embolcallat en boira. Era una evocació dels dies feliços de la nostra lluna de mel, en què passejàvem pel parc d'Aranjuez, i alhora era un cant d'amor. I per això, a partir d'aleshores l'obra es digué *Concierto de Aranjuez*" (pàg. 116).¹

Així explica Victoria Kamhi, muller del compositor, el motiu del nom del famós concert que ha proporcionat el renom universal a Joaquín Rodrigo. Obra mestra de la literatura musical universal, és alhora la composició més coneguda del compositor espanyol. No cal oblidar, però, que Joaquín Rodrigo és autor d'una extensa producció de joies musicals, en moltes ocasions eclipsades per la fama del concert guitarístic. Fins a quin punt no li ha fet mal, això?

"Des del dia de l'estrena", continua explicant Victoria Kamhi, "la popularitat de l'obra només ha crescut i crescut. Es pot dir que no hi ha país on no s'hagi tocat, que no hi ha guitarrista al món que no l'hagi puntenjat" (pàg. 122).¹

En efecte, des de l'estrena del *Concert* a Barcelona el 9 de novembre de 1940 per Regino Sainz de la Maza i l'Orquestra Filharmònica de Barcelona, sota la direcció de Cèsar Mendoza Lasalle, aquest concert ha sonat al món sencer. Una anècdota a propòsit d'aquest moment: "Dies abans de l'estrena van viatjar plegats a la Ciutat Condal Regino i Joaquín... De matinalda, Regino, que anava amb Joaquín al mateix compartiment del vagó de llits, el va despertar amb aquestes paraules: "m'obsessiona una idea que no em deixa dormir. I si demà, a l'assaig, no se sentís la guitarra?". Arran d'aquesta pregunta, cap dels dos no va poder dormir en tota la nit" (pàg. 123).¹

Una extensa descripció de la coneguda obra també ens la proporciona Victoria Kamhi. "Tot i que aquest concert és un tros de música pura, sense cap mena de programa, l'autor, en situar-lo en un lloc, Aranjuez, ha volgut marcar-li un temps: la darrerà del segle XVIII i primers anys del XIX, les corts de Carles IV i Ferran VII..., un ambient subtil-

ment estilitzat de majas i toreros, de tonades espanyoles de tornada d'Amèrica.

"La guitarra, amb una audàcia sense precedents, s'oposa a tota una orquestra formada per flautí, flauta, oboè, corn anglès, dos clarinets, dos fagots, dues trompes, dues trompetes i el quartet. En tot moment la guitarra és solista, però l'orquestra suposa una vertadera delícia, essent transparent, però llampegant, en constant espurneig."

Sobre el *Concierto de Aranjuez* s'ha escrit de tot, com reconeix el mateix autor. "Sobre aquest beneït *Concierto de Aranjuez* meu s'ha escrit gairebé tot el que se'n pot dir... Com he fet tantes vegades, estic obligat a dir, dissortadament, que jo no pensava en res més que el *Concierto* em sortís el millor possible, que agradés molt i que fos molt tocat.

"I què representa? Representa, o més aviat significa, el que cadascú de nosaltres posem en sentir-lo dins del quadre suggerent en què l'autor es va posar i pretén de situar el seu auditori, és a dir: un suggeriment de temps passats, els bells jardins d'Aranjuez, les fonts, els arbres i ocells...

"...Fa temps vaig llegir en una crítica estrangera la pregunta que es feia a si mateix el sotasignat: ¿què té aquesta obra que, per als més diversos públics, diferents en qualitat i quantitat, també en preferències, costums i fins de raça, agrada amb la mateixa fruïció, desperta la mateixa emoció, el mateix entusiasme?

"Sincerament, no ho sé. Si ho sabés, hauria trobat l'èxit, la panacea, en un mot, la pedra filosofal de la meua pròpia música i del meu propi èxit." (pàg. 201/202).²

ORQUESTRA SIMFÒNICA DEL VALLÈS

Temporada 95-96

OCTUBRE

Divendres, 6 a 2/4 de 10 del vespre

Jordi Mora, director

Virgínia Parramon, soprano

F. Schubert: "Rosamunde", obertura, D. 644

E. Toldrà: La rosa als llavis,

(en commemoració del centenari) (text: J. Salvat-Papasseit)

A. Dvorák: Simfonia núm. 7 en Re m op. 70

NOVEMBRE

Divendres, 17 a 2/4 de 10 del vespre

Lluís Vila, director

Solistes de l'OSV:

Narcís Llongueres, corn anglès

Josep Lluís López, trompeta

J. S. Bach: Suite núm. 1 en Do m. BWV 1066

A. Copland: "Quiet city" per a corn anglès, trompeta i orquestra

W.A. Mozart: Simfonia núm. 35 en Re M "Haffner" K. 385

DESEMBRE

CONCERT DE NADAL

Dijous, 14 a 2/4 de 10 del vespre

Jordi Mora, director

Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana
(**Jordi Casas**, director)

M. Lluïsa Muntada, soprano; **Mireia Pintó**, contralt

Josep Benet, tenor; **Jordi Ricart**, baix

J. S. Bach: Oratori de Nadal, cantates núms. 1, 2 i 3

GENER

FESTIVAL DE VALSOS I DANSES

"LA FAMÍLIA STRAUSS"

Dimecres, 3 a 2/4 de 10 del vespre

Diumenge, 7 a 2/4 de 12 del migdia

Jordi Mora, director

Valsos, polques i danses de la família Strauss

FEBRER

Divendres, 2 a 2/4 de 10 del vespre.

Jordi Mora, director

Narrador: Sergi Mateu

Víctor Estapé: Peça per a orquestra (1994)

S. Prokofiev: "En Pere i el llop" conte musical per a infants, op. 67

J. Brahms: Simfonia núm. 3 en Fa M op. 90

MARÇ

Divendres, 15 a 2/4 de 10 del vespre.

Jordi Mora, director

Cors de Sabadell:

Orfeó de Sabadell (Gregorio Rodríguez, director)

Cor Al-leluia (Pere Puig, director)

J. Haydn: Te Deum per a l'Emperadriu Marie Thérèse

G. Fauré: Pavane, per a cor i orquestra, op. 50

C. Debussy: "Petite Suite"

N. Rimsky-Korsakov: "Schéhérazade",
suite simfònica, op. 35

CONCERT DE PASQUA

Dijous, 28 a 2/4 de 10 del vespre

Raffaele Napoli, director

Cor: Lieder Càmera (Josep Vila, director)

A. Bruckner: Adagio per a orquestra de corda
(en commemoració del centenari)

L. Cherubini: Rèquiem

ABRIL

Divendres, 19 a 2/4 de 10 del vespre.

Víctor Sobolev, director

Sergio Prieto, violí

El Simfonisme a Rússia

N. Rimsky-Korsakov: La Gran Pasqua Russa,
obertura, op. 36

P. I. Txaikovski: Concert per a violí en Re M op. 35

V. Dorojin: Pastoral, per oboè i orquestra de cambra

A. Borodin: Simfonia núm. 2 en Si m

MAIG

Divendres, 31 a 2/4 de 10 del vespre.

Salvador Mas, director

J. Brahms: Obertura tràgica op. 81

F. Mendelssohn: Simfonia núm. 1 en Do m op. 11

J. Haydn: Simfonia núm. 100 en Sol M "Militar"

Orquestra Simfònica del Vallès

Narcís Giralt, 40 • 08202 Sabadell

Si vols fer-te amic de l'Orquestra truca al telèfon 727.03.00

Venda anticipada de localitats:

Teatre Municipal La Faràndula

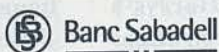
Alfons XIII, 33 • 08202 Sabadell

Tel. 725.83.16

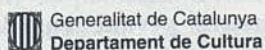
PATROCINADORS DE L'OSV

Ajuntament de Sabadell

Amb el suport de

Cinquanta anys del primer disc de Be-bop

El van gravar Charlie Parker i el seu quintet amb Dizzy Gillespie com a "estrella convidada".

El 26 de novembre de 1945, aquest mes farà cinquanta anys, es va gravar el primer disc d'autèntic Be-bop. Tots els temes pertanyien a aquest estil i els seus intèrprets eren músics adscrits al nou corrent. El Be-bop revolucionà el món del jazz, principalment per mitjà dels seus paladins Dizzy Gillespie i Charlie Parker, que van intervenir en la històrica sessió. La Savoy Records n'edità quatre àlbums, que s'han convertit en autèntics objectes de culte.

Charlie Parker i Dizzy Gillespie

per ALBERT SUÑÉ

L'any 1941 la perfecció tècnica assolida per gent tan considerada i considerable en el món del jazz com Louis Armstrong, Art Tatum, Coleman Hawkins, Benny Goodman, Lionel Hampton, Jo Jones, Lester Young i molts d'altres, semblava ja pràcticament impossible de superar. Llevat que hi hagués un canvi de rumb.

Aleshores van aparèixer els joves lleons. Eren músics excel·lents, inconformistes i plens de coratge. Els seus noms ben aviat es farien famosos: Dizzy Gillespie, Thelonious Monk, Charlie Christian, Charlie Parker, Kenny Clarke, Joe Guy, Little Benny Harris... Acostumaven a reunir-se als clubs de Harlem després que havien acabat la feina de cada dia. I allà s'iniciaven unes *jam sessions* que havien de portar cua. Principalment al Minton's.

Tots aquells individus tenien molt clara una cosa: el jazz que es practicava aleshores ja ho havia donat tot. Per tant, es condemnava els solistes a girar

en fals al voltant d'invariables fórmules harmòniques, arranjaments i bases rítmiques. No és gens estrany, doncs, que als clubs del famós Carrer 52 de Nova York —anomenat des de feia anys "el carrer del Swing"—, comencessin maratòniques sessions d'experimentació i competència.

D'altra banda, aquells músics cercaven la manera de reaccionar contra les limitacions i exigències del treball en les *big bands* de l'època, moltes massa decantades cap al ball. Per tant, el nou moviment sorgit d'aquells cataus i que van anomenar Be-bop, era el primer estil jazzístic creat en contra del *show business*.

El magnífic pianista i director d'orquestra Earl Hines passava aleshores per un autèntic calvari a causa, precisament, de tot això. Hines tenia, en la seva banda, Dizzy Gillespie, Charlie Parker, Little Benny Harrys i Sarah Vaughan, entre altres insurgents. El que va passar és fàcil d'imaginar: Hines es va veure obligat a dissoldre l'orquestra perquè aquells músics no estaven disposats a seguir les

pautes marcades pel seu capítol. I, a l'hora dels solos —Sarah cantava en *scat*— el Be-bop feia la seva furiosa aparició davant el desconsol de l'amargat líder.

Bàsicament, el Be-bop diferia dels anteriors estils jazzístics per la discontinuïtat de la puntuació —la qual, per paradoxal que pugui semblar, coexistia amb el sentit de continuïtat rítmica— i en l'ampliació de les bases harmòniques. La secció rítmica ja no assegurava la pulsació en quatre temps regulars. El bateria interpretava en puntuacions irregulars sobre la caixa i el bombo, mentre que els plats ho embolcallaven tot en un brunzit constant. Per la seva banda, el pianista no doblava el contrabaix i llançava acords, sincopats o no, més aviat dissonants, per motivar millor el solista. Només el contrabaixista se cenyia a la mètrica. Però també podia construir des del darrera.

En el pla harmònic, sorgien gammes tonals i acords de pas. Les melodies interpretades pels instruments de vent posseïen un traçat angulós. Eren temes plens de salts brusc, dissonàncies i

efectes cromàtics. Els estàndards i temes tradicionals, reescrits i reharmonitzats, no els reconeixia gairebé ningú. Per exemple, *How high the Moon* es va convertir en *Ornithology*, *Cherokee* en *Koko* i *All the things you are* en *Bird of Paradise*.

Al costat de Dizzy Gillespie i Charlie Parker, van ser molts els músics que es van curtir i que es feren famosos interpretant Be-bop. De fet, la seva influència posterior en el món del jazz va ser capital. Paga la pena recordar-ne uns quants: a part de Dizzy, els trompetes Fats Navarro, Howard McGhee, Miles Davis, Kenny Dorham i Red Rodney; els saxos —amb Charlie al davant— Sonny Stitt, Lou Donaldson, Sahib Shihad, Dexter Gordon i Leo Parker; el trombó J. J. Johnson; els pianistes Thelonious Monk, Bud Powell, Al Haig, Duke Jordan, Tadd Dameron i John Lewis; el vibrafonista Milt Jackson; els bateries Kenny Clarke, Max Roach i Art Blakey; els contrabaixistes Ray Brown, Charlie Mingus i Al McKibbin, i els arranjadors Walter Fuller i George Russell.

Els quintets de Dizzy Gillespie —amb Parker primer, i sense ell després— i els mateixos combos de Charlie, van acabar per capgirar tots aquells cataus que oferien Be-bop. Parker era ja el més gran improvisador de la història del jazz. El seu estil unia els elements expressius i melòdics del blues de la seva terra, Kansas City, amb una inventiva personal basada en una interpretació molt més lliure dels esquemes harmònics emprats fins aleshores. Sabia introduir, a més, en un discurs sempre coherent, elements de discontinuïtat. Cap solista anterior a Parker havia obtingut, mitjançant un simple canvi de registre, un augment de tensió tan impressionant.

Per la seva banda, Gillespie, autèntic paladí del Be-bop, introduí aportacions afrocuba-

Charlie Parker amb Miles Davies

nes al nou estil. Amo d'una tècnica enorme, amb arabescs increïbles, inventà una digitació nova amb inversió d'acords i harmonies insòlites. A més, componia i arranjava amb gran qualitat i soltesa, cosa que també es podia dir de Parker, encara que en menys intensitat.

Al començament de 1945 es va produir la primera gravació amb temes de Be-bop. Però no tota la sessió es va dedicar al nou moviment, ni tots els músics —hi eren Parker i Gillespie— conreen aquest corrent. La sessió definitiva es produí el 26 de novembre de 1945, i el grup que la va protagonitzar va ser els Charlie Parker's Bebboppers.

La sessió va començar amb molt poques esperances. El pianista havia de ser Thelonious Monk, que no es va presentar. Per tant, van haver d'anar a buscar un substitut. Finalment va ser Argonne Thorton, que es prenia una cervesa en un bar proper. D'altra banda, Dizzy Gillespie, que ja no actuava amb Parker —estava fins al capdamunt de la seva poca professionalitat— i que acabava de signar un contracte amb l'editora Musicraft, es presentà d'incògnit. És per això que en la sessió hi va haver dos trompetes.

L'alineació va ser aquesta: Charlie Parker (saxo alt), Miles Davis (trompeta), Argonne Thorton (piano), Curley Russell (contrabaix) i Max Roach (bateria). I Dizzy com a "estrella convidada". La Savoy sempre ha manifestat que aquella sessió "va ser la més gran de la història del jazz modern".

Una sessió en què s'interpretaren *Billie's Bounce*, sense Thorton però amb Gillespie al piano. Van ser cinc versions del tema. De *Now's the Time*, que donà nom a l'àlbum, amb els mateixos músics, en van fer quatre. I *Warning up a Riff* en va merèixer una, aquest cop sense Miles, però sí amb Thorton. Davis i Gillespie s'alternaren a *Thriving from a Riff*, que va rebre tres tractaments. Dizzy va alternar el piano amb Thorton en el mateix tema. *Meandering* només va rebre una versió, sense Miles. Mentre que, sense Thorton i amb Gillespie alternat trompeta i piano, *Koko* en va rebre una i *Co-Coa* —una versió de *Koko*— una altra.

La crítica especialitzada condemnà l'àlbum. Amb el temps, *Now's the Time* va ser considerat un dels millors discs de l'època. Ara és objecte de culte per part dels admiradors del Be-bop.

Torna el Festival de Música del Segle XX

per J.C.

Entre el 14 i el 26 de novembre la Sala Ovidi Montllor del Mercat de les Flors acollirà la segona edició del Festival de Música del Segle XX que promou la Regidoria de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona.

Aquesta manifestació que es va presentar l'any passat, és continuadora d'una iniciativa anterior també d'origen municipal, que ara es vol revitalitzar per tal de constituir-la en referència entre les diferents iniciatives específicament centrades en la música dels nostres dies. En tot cas, la visió conjunta de la proposta acusa un cert to de discredició —escassa participació internacional, manca d'obres encàrrec, escassíssimes estrenes—, circumstància a la qual pot haver contribuït més o menys decisivament la retirada d'algun suport patrocinador, concretament el de l'INAEM, i sense que tampoc l'Administració autonòmica no hi aparegui vinculada.

En total s'oferiran deu concerts de característiques diferenciades, oferta que no dona la sensació d'obeir cap criteri o línia directriu concreta. En tot cas, la commemoració d'aniversaris concrets —cent anys del naixement d'Hindemith i cinquanta de les morts de Webern i de Bartók— afavoreix una presència perceptible de l'obra d'aquests compositors, que així esdevenen matisadament protagonistes del festival, com també és el cas de Joan Guinjoan, a qui hom homenatja d'una manera explícita.

Fites destacades del Festival són el mateix concert dedicat al compositor de Riudoms, que tindrà lloc el dia 26 de novembre —concert de cloenda— i en el qual el grup Barcelona 216, que dirigeix Ernest Martínez Izquierdo, oferirà una primera part integrada per la *Suite Opus 29* d'Arnold Schönberg —compositor força present al festival—, mentre que la segona part estarà ocupada totalment per obra de Guinjoan dirigida per ell mateix. Concretament, s'oferirà *Barcelona 216*, *Jondo* i *Diari*.

Un altre concert d'un relleu remarcable serà el sisè, amb la representació del psicodrama en un acte titulat *Murillo*, del compositor català Josep Soler, basat en un text de Rainer Maria Rilke. La interpretació serà a cura de Frederic Wort —piano—, Paul Cortese —viola—, Agustí Bruach —orgue— i el baríton polonès Jerzy Artysz.

Esmentem també com a concert de relleu particular el que oferirà el saxofonista Evan Parker el dia 25 de novembre amb obra pròpia. Es tracta d'una mostra d'un tipus de música frontera que pot resultar d'un interès especial.

Caldria parlar encara del concert que interpretarà el pianista indonesi Ananda Sukarlan el dia 15 de novembre, amb *El àlbum de Colien*, obra i intèrpret dels quals ja es parla a bastament en un altre article en aquesta mateixa revista.

El Quartet Mannon inaugurarà el Festival amb un programa que comença amb Paul Hindemith, continua amb Charles Ives i s'acaba amb la *Sinfonia de Cambra número 9* d'Arnold Schönberg.

La flautista nord-americana Barbara Gheld, antany membre actiu del col·lectiu musical avantguardista barceloní, serà la protagonista del tercer concert, amb un programa de flauta i electroacústica amb obres de David Behrman i d'ella mateixa.

El quart concert serà totalment dedicat a la música electroacústica, amb el protagonisme de l'Orquestra del Caos i un programa integrat per obres de Marcus Breuss, Sergi Jordà, Arturo Moya, Joan Saura, Xavier Maristany i Joan Sanmartí.

La presència de l'Orquestra del Teatre Lliure assegura el que podríem qualificar espectacle musical, en aquest cas servit, a més, per un programa que si bé no correspon als motlles més radicals des de la perspectiva formal, ofereix les garanties de la seva solvència indiscutible. El programa està integrat per dues composicions d'Anton Webern, una de Béla Bartók, una altra de Toru Takemitsu —el compositor japonès de més renom internacional— i finalment la bella *Kammermusik número 3* de Paul Hindemith. Josep Pons serà a la batuta i Pere Bardagí, Xavier Figuerola, Lluís Vidal i Mark Friedhoff en seran els solistes.

El Grup Enigma, que dirigeix Juan José Olives, interpretarà l'obra encàrrec de l'Associació Catalana de Compositors *Cap de lluna* de Josep Maria Mestres Quadreny, en un programa que obre el *Noneto* de Joaquim Homs, continua amb l'obra de Hans Werner Henze i acaba amb una composició d'Àngel Oliver Pina.

Queda per ressenyar també el concert dels pianistes Agustí Fernández i Marilyn Crispell, que presumiblement també es mourà en els límits del concepte convencional a què es refereix el Festival en si.

Una Mostra de transició

per F. TAVERNA-BECH

No sense certa gosadia i sí amb bastant d'humilitat, l'Associació Catalana de Compositors no ha volgut faltar al seu compromís biennal d'organitzar la Mostra Catalana de Música Contemporània. Certament, en un país on els afers econòmics cada dia són més conflictius, on altres preocupacions orientades més a l'espectacle que no a la veritable cultura —és a dir, aquella que fa créixer el patrimoni—, on no s'evita la massificació del públic, on interessa més destacar la individualitat i deixar de banda tot un estament, no ha d'estranyar que el fet de celebrar uns pocs concerts, constitueixi una aventura de risc i que per dur-la a terme s'hagi de recórrer a la bona voluntat d'aquells músics que tenen fe en un avenir en el qual no tinguin cabuda la mediocritat, la política de capelles, ni aquella grisor que produeix la manca de veritables idees.

En definitiva, l'ACC ha estructurat, per a aquesta setena edició de la Mostra, quatre concerts, que se celebraran a partir del 23 de novembre fins al 5 de desembre. Així, el dia 23 de novembre a les nou de la nit, a l'Espai B del Mercat de les Flors actuarà el grup instrumental Enigma, que, dirigit per Juan José Olives, oferirà un programa integrat per l'estrena absoluta de *Clap de lluna* de J. M. Mestres Quadreny, *Nonet* de J. Homs, *Fantasies* de H. Werner-Henze, *Kammermusik nr. 1* de P. Hindemith i *Grupos de Cámara* d'A. Oliver Pina. Aquest concert inaugural de la Mostra és un oferiment de l'ACC a títol de col·laboració al II Festival de Música del Segle XX). Al Conservatori Superior Municipal de Música de Barcelona, el dia 27 hi actuarà l'Orquestra de Cambra de l'Empordà, dirigida pel seu titular, Carles Coll, i la col·laboració del guitarrista Jordi Codina, per estrenar la *Fantasia per a guitarra i corda* d'Francisco Fleta Polo, a més d'obres d'A. O. Sabater, J. Cervelló i Toldrà, mentre que el dia 30 de novembre M. dels Àngels Miró, acompanyada per la pianista M. Rosa Ribas, oferirà un programa en el qual figuren obres de Moisés Bertran, Josep Cercós, Mercè Torrent i Xavier Montsalvatge. El cicle es clausurarà amb la presentació del grup Trio Collectif, de música electroacústica, en el qual es preveuen les estrenes de sengles obres de Brncic i Polonio, concert que, per altra banda i en el moment d'escriure aquesta nota, encara no té el local determinat.

Igualment, durant la celebració de la VII Mostra Catalana de Música Contemporània hi haurà instal·lada a la "Peixera" del Conservatori una Exposició de Partitures Musicals Contemporànies publicades per les editorials del país.

Música mediterrània a l'OBC

per F.T.-B.

L'interès per la novetat en el cinquè programa de l'actual temporada d'abonament de l'OBC, es canalitza per mitjà del simfonisme francès i del català, entre els quals, i al marge d'aquest comentari, figura la *Quarta Simfonia* de Txaikovski, exemple ben il·lustratiu (des del vessant esclau) de la gran tradició romàntica del segle passat. Francis Poulenc (1899-1963), amb la seva *suite* del poema coreogràfic *Les biches*, compost el 1923, ens ve a il·lustrar la revulsió estètica que es produí en les primeres dècades de la nostra centúria en la manera d'entendre la música.

L'afortunada iniciativa d'Henri Collet de batejar una sèrie de joves compositors amb el nom dels Sis Francesos i Erik Satie, va ésser un veritable encert publicitari, a la vegada que definia l'amplitud d'aquesta revulsió vers el passat, en encabir en un mateix conjunt compositors de molt diferent ideologia, encara que aquestes diferències de pensament tenien com a nota comuna el fet de deixar de banda els excessos de les ambigüitats harmòniques de l'ultracromatisme dels darrers romàntics, no insistir més en les nebulositats sonores dels impressionistes i oposar-se a la línia compositiua que s'ensenyava a la Schola, descendent directe del simfonisme germànic.

Les biches és una bella mostra del Poulenc que participà en aquesta revolució. Amb tot, després evolucionaria, sense deixar, però, els seus principis creatius, per camins més planers i rigorosos. Tanmateix, en aquesta *suite* Poulenc concep la seva música a la manera dels pintors *fauves*. És a dir, guiat pel seu instint en la recerca de les troballes sonores, amb un melodisme directe i sense artifici, el qual revesteix amb harmonies de contorns nítids i vigorosos —que parlen d'una mena de simplicitat volgudament rudimentària—, abans que intentar un procés de síntesi al desenvolupament de les idees musicals.

Diferent és el cas de la música de Lluís Benejam, tot i que diríem que per altres camins també arriba a aquella refulgència i lleugeresa que té la música quan l'escriu un compositor d'arrel llatina.

Benejam (1914-1969) és un altre

El *Concert per a saxòfon i orquestra* de Lluís Benejam (a la foto) és interpretat per Miquel Bofill i l'OBC

dels molts compositors que, a causa de la guerra civil i el consegüent règim dictatorial i antiscandinavi, va haver de superar moltes dificultats per poder desenvolupar la seva vocació creativa. En un temps en el qual el músic difícilment podia sobreviure si no era treballant hores i més hores, encara va trobar la manera d'anar escrivint les seves partitures i guanyar en l'any 1953 el Premi Ciutat de Barcelona. No ha d'estranyar que poc temps després, reclamat pel seu amic Ernest Xancó, marxés cap a Quito i que d'allí passés a residir a Birmingham (EUA), on gaudí de tots els mitjans necessaris per exercir la professió musical amb tota intensitat i reconeixement. Precisament als EUA, Benejam va escriure tota la seva obra simfònica, de la qual han de destacar-se el *Concert per a violí*, els *Preludis ibèrics* (dos pianos i orquestra) i, entre altres, el *Concert per a saxòfon i orquestra* que l'OBC amb Miquel Bofill de solista i el director Jan-Latham Koenig, ofereixen per primera vegada a Barcelona.

El *Concert*, compost el 1967, consta dels clàssics tres moviments, amb la lògica contraposició dinàmica que situa en els extrems de l'obra la música de caràcter tens i virtuosístic, mentre que la part central es converteix en l'espai dedicat a la reflexió i al lirisme emocional. La seva música

manifesta una curiosa amalgama entre girs inconfusiblement catalans, amb altres d'ascendència hispana, a la vegada que aquests elements alternen amb moments que estan marcats per la música neoclàssica nord-americana (Barber, Copland o Piston). Ara bé, aquesta mescla, tot i revelar la sensibilitat de Benejam per copsar la idiosincràsia del món que l'envolta, mai no produeix la sensació de bigarrament, o bé de fixar-se més en el que és circumstancial i deixar de banda la coherència de l'expressió musical. Qualitat que el concert assoleix gràcies a la magnífica elaboració formal de la partitura per donar joc, a la vegada que rigor al discurs i al desenvolupament de l'obra.

CLASSES DE
VIOLONCEL

ARNAU TOMÀS

(93) 209 48 98

Guillermina Coll a la Fira de Tàrrrega

per JOAQUIM VILÀ i FOLCH

Entre l'allau de produccions que cada any inunda la Fira de Teatre al Carrer de Tàrrrega i que cada espectador segueix com pot, enguany, en la quinzena edició, he vist l'espectacle que mostrava Guillermina Coll amb la Companyia Dart. És l'únic espectacle de dansa que he vist, no pas l'únic espectacle de dansa que s'oferia, però el ball d'horaris, espectacles i llocs d'actuació, les possibilitats combinatòries i la resistència personal han limitat la meua visita a la dansa a l'actuació de la Companyia Dart. Entre d'altres, eren presents a Tàrrrega el Ballet Contemporani de Barcelona amb un doble programa: *Murs*, un treball de Joan Purty sobre dos poemes de Konstandinos P. Kavafis sobre música de Xavier Maristany, i *Temperaments* d'Amèlia Boluda; Avelina Argüelles hi era present amb *Danzas que no se olvidan*—present, també, a l'acte inaugural que reunia els grups que, com la Fira, van néixer ara fa quinze anys— i Inés Boza i Carles Mallol—Grup Senza Tempo— amb *Robadors de sal*.

L'espectacle de Guillermina Coll no era pas un treball nou. Era un treball estrenat l'any passat a l'Espai de Dansa i Música de la Generalitat de Catalunya que portava el títol poc explícit i poc suggerent de *Collage 1*. Al programa de la Fira hi ha aquesta breu explicació: *Collage 1 descriu músics, ballarins i tècnics de llum en una situació d'assaig i representació d'una obra composta per sis ballarins i tres músics en un bar musical. Els músics s'integren en els moviments coreogràfics i els ballarins creen ritmes que seguidament són recollits i desenvolupats pels*

Guillermina Coll

músics. La fitxa tècnica ens informa que l'autoria de l'espectacle és de Guillermina Coll i Antoni Besses—un tàndem que ja ha funcionat una bona colla de vegades: Antoni Besses en la creació musical i Guillermina Coll en la coreogràfica—; Guillermina Coll signa també la direcció i—amb M. Van de Meerendonk— el vestuari, i forma part del grup d'interprets junt amb Toni Gómez, Àngels Lacalle, Sandra Marín, Elisenda Moya, Núria Plana i Cristina Sáez.

Guillermina Coll té ja una llarga trajectòria en el món de la dansa i la seva experiència arriba a aquell punt de maduresa que permet aconseguir uns bons nivells de qualitat. De petita ja va ser deixeble del mestre Joan Magriñà—que aquest estiu ens ha deixat en apagar-se-li, a poc a poc, la seva flama— i, gràcies a ell, va intervenir diverses vegades en les òperes del Liceu. Ja

més gran, es va formar a l'Institut del Teatre i, el 1966, va aconseguir el Premi Extraordinari de Dansa. A partir d'aquell moment formà part del cos de ball del Liceu—del qual va ser-ne Primera Ballarina— fins al 1974. Passà a Bèlgica, al Ballet Reial de Wallonie com a solista i, poc temps després, al Ballet Reial de Flandes. Retornà a Barcelona el 1983 i es presentà a Terrassa, al costat de José de Udaeta i el Ballet Espanyol de Madrid, amb *Dos estudis* d'Antoni Besses. L'any següent guanya el segon premi de la convocatòria del Roseta Mauri (*Tres preludis de Mompou*). Poc temps després forma la Companyia Dart, amb la qual realitza la major part de les seves coreografies. Han estat treballs seus: *Amalgama* (amb Karel Vandeweghe, Sitges, 1978), *Tres danses per 2+5* (música d'Antoni Besses, Terrassa, 1983), *Terra i espai*

(música: Béla Bartók, Barcelona, Plaça Reial, 1985), *Jocs i Jocs II* (música: Stravinsky, Terrassa 1986 i Plaça Reial, 1987 respectivament), *Un sac* (música: Debussy, Barcelona, La Fàbrica, 1986). *Lligams* (música: G. Ríos, La Fàbrica, 1986), *Sonata* (música: Bach, Barcelona, 1986), *Formes* (música: E. Gevers, Barcelona, 1986), *Wesendonk Lieder* (música: Wagner, Barcelona, Institut del Teatre, 1987), *Amb Mompou* (Castelldefels, 1988). *Sons + Imatges = Volums* (música: G. Ríos, Terrassa, 1990), *Concert dansa dark* (Barcelona, l'Espai, 1992). En la seva etapa fora de Catalunya va crear, també, diverses coreografies i Aimé de Lingière va crear per a ella *Medea*.

Possiblement els seus inicis amb Joan Magriñà i la seva vinculació al món operístic del Liceu marquen una de les característiques bàsiques del seu estil: la voluntat de dramatització. Guillermina Coll té una notable sensibilitat per als aspectes més teatrals de la seva feina. Ha muntat coreografies per a les òperes *La Gioconda*, *Adriana Lecouvreur* i *Eugène Onieguin* i, amb un protagonisme coreogràfic més decidit, per les obres de Xavier Benguerel *Spleen* i *El Llibre Vermell* (compartida amb Albert Sans). Potser la seva col·laboració amb el músic Antoni Besses ha tendit a aprofundir més aquest tret del seu estil. Ja l'any 1975 presentaren *La història del soldat* i fins a aquest *Collage I*, el treball conjunt ha estat continuat.

Tot i les difícils condicions de l'espai escènic muntat a la plaça dels Àlbers de Tàrraga, *Collage I* em va interessar força. La voluntat d'integració de llenguatges: música, dansa, teatre, involucrant els "especialistes" de cada disciplina artística en un joc dramàtic comú que els lliga i els embolica per tal d'aconseguir una síntesi superior, és d'un interès inqüestionable. Però, per a mi, aquest treball conjunt *Collage I*, que, com el

seu nom indica, deu utilitzar elements creats anteriorment i per motivacions diverses, no acaba de tenir el cos que es mereix per un simple problema de dramàturgia. I ja que *Collage I* amenaça –i ho dic amb simpatia, tot i que crec que aquest títol és desafortunat– amb un *Collage II* o un *Collage III* (si no, a què vindria la xifra romana?), seria bo d'incloure un dramaturg en les edicions següents. A Tàrraga, en veure l'esforç d'interpretació teatral dels músics –cal tenir valentia– i el joc interpretatiu de la mateixa Guillermina Coll vaig tenir la sensació que la ballarina-coreògrafa transmetia una impressió de solitud, de no poder arribar a l'objectiu desitjat, perduda entre les inevitables limitacions interpretatives –teatralment parlant– de ballarins i músics. Un dramaturg conscient d'aquestes limitacions i un director escènic que trobi l'equilibri de gèneres i de possibilitats ha d'ajudar molt Guillermina Coll i a la seva proposta.

Aquest problema que evidencia el treball de Guillermina Coll és molt corrent en el nostre món coreogràfic. Pocs són els ballarins que confien en un treball d'equip que integri especialistes. En general, els ballarins-coreògrafs es refien excessivament de les seves idees i de les seves possibilitats. És una cosa que costa d'entendre. La primera necessitat és el músic. Més tard s'adonen que cal un disseny de vestuari i un bon disseny de llums. Pensar en un escenògraf ja és un pas que cal estalviar –i agafeu la paraula "estalvi" en totes les seves accepcions. El dramaturg i el director escènic són ja figures difícilíssimes de trobar en les nostres manifestacions de dansa. Guillermina Coll i la seva feina d'anys és, per a mi, una claríssima mostra d'aquestes necessitats. Penso que no gaire difícils de superar. És un pas mínim que pot elevar moltíssim els nivells de qualitat.

Cultura Música

COL·LECCIÓ COMPOSITORS CATALANS

XAVIER
BENGUEREL

CRISTÒFOR
TALTABULL

FREDERIC
MOMPOU

XAVIER
MONTSALVATGE

EDUARD
TOLDRA

En venda a les llibreries
especialitzades

CASA EDITORIAL DE MÚSICA
BOILEAU

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

catàloga música
133
revista musical catalana

ÒPERA A CATALUNYA

XIV FESTIVAL D'ÒPERA A SABADELL VIII CICLE D'ÒPERA A CATALUNYA TEMPORADA 1995-1996

TEATRE LA FARÀNDULA DE SABADELL

* IL BARBIERE DI SIVIGLIA

GIOACCHINO ROSSINI

Eduard Giménez, Àngel Òdena,

Raquel Pierotti, Enric Serra

Juan P. García Marqués, Rosa Nonell,

Ezequiel Casamada

Director musical ALBERT ARGUDO

Director del cor JOSEP FERRÉ

Director d'escena PAU MONTERDE. Escenografia JOAN JORBA

Vestuari RAMON B. IVARS

COR DELS AMICS DE L'ÒPERA DE SABADELL

ORQUESTRA SIMFÒNICA DEL VALLÈS

Dies 8, 10 i 12 de novembre de 1995

LA FLOR

RICARD LAMOTE DE GRIGNON

(òpera infantil)

Olga Sala i Sergi Moreno

Director musical JOSEP FERRÉ

COR INFANTIL I JUVENIL DE SANT CUGAT

JOVE ORQUESTRA SANT CUGAT

Dia 22 de novembre de 1995

* ALCESTE

CHRISTOPH W. GLUCK

(Versió concert)

Dalmau González, Pilar Torreblanca,

Juan P. García Marqués,

Josep Pieres, Carles Ortiz, Olga Sala

Director musical JOSEP FERRÉ

COR DELS AMICS DE L'ÒPERA DE SABADELL

AGRUPACIÓ POLIFÒNICA DE VILAFRANCA

Director XAVIER CERVERA

ORQUESTRA DE CAMBRA SANT CUGAT

Dies 1 i 3 de desembre de 1995

* LA TRAVIATA

GIUSEPPE VERDI

Ana Luisa Espinosa, Mercè Obiol, Rosa Nonell

Jordi Galofré, Ismael Pons, Vicenç Esteve Jr.

Josep Carreras, Adrià del Castillo, Josep Pieres

Director musical SALVADOR BROTONS

Director del cor JOSEP FERRÉ

Director d'escena a determinar

COR DELS AMICS DE L'ÒPERA DE SABADELL

ORQUESTRA SIMFÒNICA DEL VALLÈS

Dies 21, 23 i 25 de febrer de 1996

* I PURITANI

VINCENZO BELLINI

Sung-Eun Kim, Rosa Nonell, José Medina,

Ramón de Andrés, Juan P. García Marqués,

Josep Pieres, Vicenç Esteve

Director musical MIQUEL ORTEGA

Director del cor JOSEP FERRÉ

Director d'escena JAUME MARTORELL

Escenògraf PATRICIO LOBOS

COR DELS AMICS DE L'ÒPERA DE SABADELL

ORQUESTRA SIMFÒNICA DEL VALLÈS

Dies 15, 17 i 19 de maig de 1996

Nota : Les òperes senyalades amb un asterisc
recorreran les ciutats de Reus, Girona, Sant Cugat del
Vallès, Mataró, Tarragona, Figueres i Saragossa.

Produccions i organització:

ASSOCIACIÓ D'AMICS DE L'ÒPERA DE
SABADELL

Presidenta-Directora General: Mirna Lacambra

Informació:

AAOS. Tels. 725.67.34/726.54.70 • Fax 727.53.21

Amb el patrocini de

TOLERÂNCIA

catallunya música 133 revista musical catalana

CONCURS

Catalunya Música/Revista Musical Catalana

amb la col·laboració de

Aquesta secció de la Revista ha estat pensada amb la finalitat de cercar la participació lúdica dels nostres lectors.

Entre les persones que hagin respost correctament les preguntes que tot seguit formulem, serà sortejat un lot de discos compactes.

PREGUNTES:

- Quin any fou inaugurat l'Auditori Pau Casals de Sant Salvador del Vendrell?
A) 1970 B) 1975 C) 1981 D) 1984
- Quina de les simfonies de Gustav Mahler és coneguda amb el sobrenom de "Tràgica"?
A) Tercera B) Sisena C) Vuitena D) Desena
- El text de la cantata-oratori *Jeanne d'Arc au bûcher* d'Arthur Honegger és de
A) Georges Bernanos B) Jean Cocteau C) Paul Claudel D) Paul Valéry
- Quina obra teatral d'Àngel Guimerà va inspirar una òpera al compositor alemany Eugen d'Albert?
A) Maria Rosa B) Mar i cel C) Terra baixa
- Qui és l'autor de les bandes sonores de les pel·lícules *Charriots of fire* i *Blade runner*?
A) Ennio Morricone B) Michael Nyman C) Vangelis D) Nino Rota

Empleneu la butlleta inferior i envieu-la a: Catalunya Música /Revista Musical Catalana (Concurs). C/ Sant Francesc de Paula, 2. 08003 Barcelona. Cal fer-ho abans del dia 15 de cada mes.

Solucions al Concurs d'octubre 1995.

- D) 1987.
- A) El parc d'atraccions.
- B) Gaspard de la nuit.
- A) Hipólito Lázaro.
- C) 1966.

Han estat guanyadors del Concurs d'octubre 1995:

Teresa Casadellà (Barcelona) i Núria Padrós i Cuxart (Barcelona).

BUTLLETA DE RESPOSTA
(novembre 1995)

1 - A) ☐	B) ☐	C) ☐	D) ☐
2 - A) ☐	B) ☐	C) ☐	D) ☐
3 - A) ☐	B) ☐	C) ☐	D) ☐
4 - A) ☐	B) ☐	C) ☐	D) ☐
5 - A) ☐	B) ☐	C) ☐	D) ☐

Nom i cognoms:

Edat:

Adreça:

Telèfon:

Codi postal i població:

TEMPORADA 1995-1996

Gran Teatre del Liceu

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA
Diumenge, 21 de gener de 1996

Concert Final
del XXXIII Concurs
Internacional
de Cant
«Francesc Viñas»

Director d'orquestra: *Javier Pérez Batista*

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA
Dilluns, 29 de gener de 1996

*E*dità Gruberova
CONCERT
*J*osep Bros

Fragments d'òperes de Donizetti, Bellini,
Meyerbeer i altres

Director d'orquestra: *Elio Boncompagni*

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA
Diumenge, 4 de febrer de 1996

CONCERT
*A*нна
Tomowa-Sintow

Fragments d'òperes de Richard Strauss:
Ariadne auf Naxos, *Der Rosenkavalier*,
Arabella, *Die Frau ohne Schatten* i *Capriccio*

Director d'orquestra: *Johan M. Arnell*

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA
Dies 19, 22 i 25 de febrer de 1996

*G*iovanna
d'Arco

de Giuseppe Verdi

*J*une Anderson • *G*orgio Merighi
~ *C*arlos Alvarez i altres ~

Direcció musical: *Maurizio Benini*

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA
Dies 11 i 14 de març de 1996

*M*itridate,
Re di Ponto

de Wolfgang Amadeus Mozart

*R*ockwell Blake • *L*uba Orgonasova
~ *A*llison Browner ~

*B*ernadette Manca di Nissa
*B*rigitte Hahn • *J*oan Cabero i altres

Direcció musical: *David Robertson*

MERCAT DE LES FLORS
Dies 22, 24, 27 i 29 de març de 1996

*T*he Lighthouse *E*l Far

de Peter Maxwell Davies

~ *C*hristopher Lincoln ~
*L*luís Sintes • *S*tefano Palatchi

*L*a Voix Humaine
*L*a Veu Humana

de Francis Poulenc

~ *R*enata Scott ~

Direcció musical: *Josep Pons*

Direcció d'escena: *Christoph Meyer*

Producció: *Oper Köln / Teatro Comunale (Firenze)*

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA
Dies 21, 25 i 30 d'abril de 1996

*T*ristan
und Isolde

de Richard Wagner

~ *E*va Marton • *E*va Randova ~
*J*yrki Niskanen • *E*ike Wilm Schulte
*H*ans Tschammer • *W*olfgang Rauch
*A*ntoni Comas • *M*anuel Garrido

Direcció musical: *David Robertson*

GRAN TEATRE DEL LICEU
Reconstruïm el Liceu

TEATRE VICTÒRIA
Dies 23, 24, 26, 27, 28 i 29 d'abril de 1996

Ballet Estatal
del Teatre Mussorgski
de Sant Petersburg
*T*irant
lo Blanc

de Leonora Milà

~ Coreografia: *Yuri Petujov* ~

Director d'orquestra: *Andrei Anikhanov*

TEATRE VICTÒRIA
Dies 18, 21, 23, 24, 28, 30, 31 de maig
i 2 de juny de 1996

*L*a Forza
del Destino

de Giuseppe Verdi

*S*haron Sweet / *O*lga Romanko / *A*na M. Sánchez
*M*aria Elisabetta Fiorillo / *E*ugenie Grunewald
*V*yacheslav Polozov / *G*egam Grigorian
*S*tefano Palatchi / *P*aata Burchuladze
*V*ladimir Redkin / *V*icenç Sardinero
~ *A*lfonso Echevarría i altres ~

Direcció musical: *Paola Olmi*

Direcció d'escena: *Bernard Broca*

~ Producció: *Opéra Marseille / Opéra Royal de
Wallonie / Opéra de Vichy / Opéra d'Avignon* ~

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA
Dimecres, 12 de juny de 1996

CONCERT
*C*heryl Studer

Fragments d'òperes de Verdi, Bellini,
Cilea, Gounod, Wagner i altres

Director d'orquestra: *José Collado*

TEATRE VICTÒRIA
Dies 17, 19, 21, 25, 28 i 30 de juny de 1996

*T*he Turn
of the Screw
*U*na altra volta de rosca

de Benjamin Britten

*H*elen Field • *S*tuart Kale • *N*adine Secunde
~ *M*echthild Gessendorf i altres ~

Direcció musical: *Josep Pons*

Direcció d'escena: *Michael Hampe*

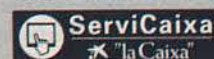
~ Producció: *Oper Köln* ~

orquestra simfònica i cor del gran teatre del liceu

Venda telèfon 24 h.
902 33 22 11

Telèfon informació: (93) 412 35 32 • 412 19 03

Venda d'entrades les 24 hores

La Mà de Guido crea el seu propi segell discogràfic

per MÒNICA MONTORIOL

L'empresa editorial de partitures La Mà de Guido s'ha presentat aquesta tardor com a segell discogràfic amb quatre CD. El projecte es va gestar l'estiu de 1994 amb l'objectiu de difondre música clàssica poc coneguda i de tots els temps. Darrera d'aquesta iniciativa privada hi ha l'empremta de dos músics sabadellencs erigits en empresaris: el compositor Llorenç Balsach i el pianista Adolf Plà.

La Mà de Guido va néixer com a editora musical el 1988. Ara ha ampliat la seva oferta i s'ha diversificat: sota un mateix nom, dos productes que es complementen. La presentació oficial com a discogràfica es polaritza entorn de quatre propostes musicals. La primera és una mostra de música modernista i noucentista catalana interpretada per l'Orquestra de Cambra Gonçal Comellas. Recull una composició d'Eduard Toldrà -*Vistes al mar*- i les obres inèdites i mai interpretades de Ricard Lamote de Grignon (*Monocromies* i *Lent expressiu*) i d'Eduard Morera (*Melangia* i *Quartet op. XI* -versió orquestral- i *Dansa*). El segon disc, de la mà del pianista Adolf Plà, presenta l'obra *Kreisleriana* de R. Schumann. *El amor y la muerte* d'Enric Granados i *Valses nobles et sentimentales* de M. Ravel. En un tercer disc, Carles Trepà, amb una guitarra Torres del 1892 de cordes de tripa, interpreta obres de Tàrraga, Llobet i Pujol. Finalment, la pianista Sofia Puche enregistra en un quart disc *Nocturns* i *Barcaroles* de G. Fauré.

Per a la tria del repertori, tal i com apunta Llorenç Balsach, s'han aprofitat partitures ja editades per La Mà de Guido, per tal d'economitzar recursos i mitjans i difondre i donar a conèixer obres que no tenen gaire sortida. Així, tot i reconèixer que la seva opció (música clàssica) els situa en una clara posició d'inferioritat davant l'elevada producció de música rock o moderna, afirmen que intenten suplir les mancances del

mercat i oferir un producte diferent i nou.

La seva línia de treball abasta les tasques de producció, enregistrament, muntatge, edició de projectes i cartells publicitaris i la difusió en els mitjans de comunicació; és un ventall gairebé absolut, llevat de la distribució, que assumirà una distribuïdora nacional. Per a l'enregistrament han optat per utilitzar espais amb bona sonoritat: l'església romànica de Barberà i la sala Paper de Música de Capellades, propietat de Gemma Romanyà. Per a Balsach, aquesta opció va venir determinada per una qüestió de tipus econòmic: *és molt car gravar en estudis i per això varem decidir utilitzar locals amb bona sonoritat*. Així, i segons les característiques de l'obra i la sonoritat de l'espai, els enregistraments s'han fet en un o altre lloc, tal i com explica Adolf Plà: *l'església de Barberà té molt bona reverberació i és ideal per a la guitarra i per als grups instrumentals, mentre que la de Capellades va molt bé per a les gravacions de piano*.

Quant a la presentació i al format dels discs, expliquen que els criteris han girat entorn d'una *estètica concreta* per combinar l'element pictòric com a portada amb un *contingut literari de qualitat*. D'aquesta manera es vol jugar amb dues manifestacions artístiques per il·lustrar-ne una tercera: la musical. La intenció és que les pintures siguin d'autors catalans.

Els textos dels llibrets estan signats pel compositor Benet Casabancas (en el disc de l'Orquestra de Cambra Gonçal Comellas), per l'escriptor Jaume Cabré (en el d'Adolf Plà), per l'assagista Petri Palou (en el de Sofia Puche) i per Carles Trepà en el seu propi disc.

La primera empresa: l'editorial

Guido d'Arezzo, teòric de la música i monjo del monestir de Pomposa -proper a Ferrara-, va inventar la pauta de quatre línies i l'ensenyament del solfeig servint-

se de la mà. D'aquesta voluntat pedagògica de Guido d'Arezzo -la mà com a font de coneixement-, Llorenç Balsach en va fer bandera quan va crear l'editorial, l'any 1988, tot afegint-hi una altra accepció: la voluntat de recuperar i de difondre música inèdita d'autors principalment catalans.

La iniciativa editorial venia precedida i sustentada pel treball de Balsach durant els anys 1985 i 1986, quan va idear un programa informàtic per a edició automatitzada de partitures: La Mà de Guido Music Setting System. Ara, i amb la rapidesa d'aquest nou mètode, es pot editar aproximadament una partitura cada mes. De moment, La Mà de Guido en té catalogades unes 24, entre música inèdita, música infreqüent i mètodes d'ensenyament, tot plegat recollit en un catàleg de promoció. El gruix més important d'edicions correspon al de música inèdita. S'hi poden trobar, entre d'altres, obres dels compositors Ramon Carnicer (1789-1855), Francesc Mariner (?-1789), Josep Pla (1728-1762) o del mateix Llorenç Balsach. En l'apartat de música infreqüent destaca l'obra de J. S. Bach *Contrapunctus per Aumentationem et diminutionem BWV 1080. 7* i la de Gaetano Donizetti *Sonata per a flauta i piano*.

Llorenç Balsach va estudiar música i matemàtiques, i d'aquesta fusió de coneixements va sortir la composició com a activitat principal. Així, a part de la seva dedicació individual a les produccions pròpies, s'ha dedicat a recuperar i recopilar obres inèdites o composicions desconegudes, principalment d'autors catalans. De tota manera, reconeix que no és exclusivista i que està *obert a altres propostes interessants i de qualitat*. La selecció del repertori que vol editar està en funció del seu propi criteri, tot intentant suplir les mancances del mercat: *el piano és el més instrumentat, per això ens decantem per obres per a quartets o trios*.

El procés de recuperació del material requereix un treball d'investigació i de documentació bastant lent. Pel que fa a determinats autors, Balsach en lamenta la inaccessibilitat: *tota la composició d'Eduard Toldrà està cedida a Unión Musical Española i no hi ha manera de poder editar alguna obra*. Però, en general, fa un balanç positiu del funcionament editorial, i té en cartera el projecte d'editar òpera.

René Jacobs afronta *L'Orfeo* de Monteverdi

per LLUÍS MILLET

L'*Orfeo* de Claudio Monteverdi, a part de ser la primera òpera autènticament representativa de la història de la música, s'inclou entre les mostres d'aquest gènere més emblemàtiques de tots els temps, al costat de *Don Giovanni*, *La flauta màgica*, *Tristany i Isolda*, *Otello* o *Wozzeck*, si m'és permès de fer una llista, potser lleument subjectiva, d'afeccions personals. No es tracta, només, de raons històriques, sinó de la realitat intemporal d'una obra que encara avui conserva una esborronadora capacitat de seducció, concentrada en una idea central que no impedeix l'eclosió expressiva d'un espectre considerable de passions humanes -finalitat primordial de la música barroca- ni una síntesi d'elements estilístics, tradicionals i innovadors, que, tot mantenint una simbòlica referència al passat, es projecten cap al futur. En efecte, pràcticament fins al nostre segle, l'exemple de Monteverdi serà esmentat i analitzat cada vegada que hom intentarà de redefinir el teatre líric.

Per això, cada edició discogràfica de *L'Orfeo* que porti elements nous i personals des d'un nivell de competència constitueix un esdeveniment, malgrat que aquesta obra ja compti amb nombrosos precedents fonogràfics, des de la versió pionera d'August Wentzinger, per a Archiv, que inaugurà les efectuades amb instruments d'època.

Seguiren, entre d'altres, les versions de Corboz, per a Erato (assessorada per Edward H. Tarr, que compta amb un element coral compacte i massiu i amb un protagonista excepcional, Eric Tappy) i de Harnoncourt, per a Teldec (dos enregistraments amb el Concentus Musicus de Viena i l'Òpera de Zuric, respectivament, que tenen el segell estimulador de la seva personalitat i mostren dos estadis de la seva evolució interpretativa), sense comptar la de Gardiner, per a Archiv, i altres produccions angleses més prag-

màtiques i acadèmiques, com les de Nigel Rogers (Emi) o Picket (L'Oiseau Lyre).

La nova producció de *L'Orfeo* de René Jacobs (WDR, Harmoni Mundi, 901553 54) és un enregistrament d'estudi fet el gener 1995 a la Ràdio de Colònia i adota una disposició instrumental originàriament pensada per a un espai de dimensions considerables (el pati de la residència de Salzburg, on s'interpretà durant el Festival de l'estiu de 1993). Hi ha, doncs, una voluntat de projecció sonora, dosificada al llarg dels diversos estils de composició de l'obra, per tal que no depassi el marc expressiu propi de l'època ni ofegui l'ampla gamma d'*affetti* de la declamació vocal. El temperament impulsiu de Jacobs comunica una vitalitat encomanadissa, a la qual manca, encara, un grau per assolir la maduresa absoluta. Així, els *ritornelli* de la primera cançó estròfica d'*Orfeo* tenen un ímpetu rítmic singular i els cors de nimfes i pastors -formats per solistes experimentats- respiren amb un engatjament sorprenent, donant preferència a l'aspecte declamatori per sobre de la fusió coral.

D'altra banda, és visible la cura de Jacobs -ell mateix és un cantant amb idees pròpies- per obtenir un estil vocal homogeni, amb un *vibrato* controlat, i no cohibir la dimensió expressiva

de la declamació amb el pretext del purisme. També és patent una desbordant imaginació en la realització d'alguns passatges del continu, amb instrumentari nodrit i fortes implicacions contrapuntístiques, segons les tendències més recents.

Lawrence Dale encarna un Orfeo líric i harmoniós que, si no arriba a deturar el temps en la intervenció que segueix l'anunci de la mort d'Euridice, en canvi es transmuta amb accents dramàtics corprenedors en el cèlebre "possente spirto" del tercer acte, en el qual, a més, els efectes d'eco dels violins i els *cornetti* són tocats amb exquisit virtuosisme. Efrat Ben-Nun és una Euridice convincent i la part, més punyent, de la Messagiera compta amb la coneguda musicalitat de Jennifer Larmore. El contratenor Andreas Scholl acredita una superior categoria en la seva especialitat en el breu rol de La Speranza. Més discretes són les veus baixes de Paul Gérimon i Harry Peters, potser perquè els personatges de Caronte i Plutone tenen una caracterització més convencional en l'obra.

Hom pot recomanar aquest enregistrament, que aporta aspectes nous i pot competir en igualtat de condicions amb les realitzacions discogràfiques més insignes de *L'Orfeo* que l'han precedit.

WDR
harmonia mundi
FRANCE
901553 54

MONTEVERDI
L'ORFEO
FAVOLA IN MUSICA

LAURENCE DALE
EFRAT BEN-NUN
LARMORE • GERIMON
FINK • PEETERS
SCHOLL • RIVENG

CONCERTO VOCALE
RENÉ JACOBS

SCHUMANN:
Estudis simfònics,
Davidbündlertänze,
Blumenstück,
Arabeske

András Schiff, piano. Teldec,
4509-99176-2

El pianista hongarès András Schiff –que el mes passat es va presentar a Barcelona amb la integral dels concerts de piano de Beethoven– s'està situant al nivell dels pianistes autènticament «grans», una posició que no hem de basar només en les seves exhaustives capacitats tècniques i pianístiques, sinó que rau, de manera particular, en la seva prodigiosa musicalitat i en les afinitats musicals que han marcat l'orientació de la seva carrera. En efecte, Schiff brilla de manera especial en el repertori clàssic-romàntic de l'àrea germànica i, a part de les actuacions amb les millors orquestres del món, manifesta una exemplar predilecció pel recital i la música de cambra.

A les seves sèries antològiques de les sonates de Schubert –per a Decca–, segueix ara un recital Schumann –per a Teldec, la nova firma discogràfica de Schiff–, que inclou els sobirans *Estudis simfònics*, un cim absolut de la música pianística romàntica, i les divuit peces de les *Davidbündlertänze*, mostres emblemàtiques de la intimitat subjectiva de Schumann, dividida entre les dues personalitats d'Eusebius i Florestan per fer front a la grollera sensibilitat dels filisteus.

El qualificatiu de «simfònic» aplicat a una obra pianística inclou una doble referència, d'una banda a la dimensió orquestral del piano, i, de l'altra, a la superior cohesió interna d'una obra extensa que, en aquest cas, no s'articula al voltant dels motlles de la sonata, sinó en l'àmbit de la variació de caràcter. La versió de Schiff dona com-

pliment a aquests dos aspectes dels *Estudis simfònics* de Schumann, ja que el seu joc pianístic plasma magistralment una dimensió sonora de la més gran amplitud, donant un relleu considerable a tota la riquesa d'un llenguatge pianístic altament diferencial en plans, i denota una madura intel·ligència per traduir la subtil organicitat de l'obra. Tot això sense cap mostra de grandiloqüència demagògica, sinó amb una madura musicalitat interior. No pas menys convincent i encisador se'ns mostra Schiff en les petites formes de llinatge romàntic d'aquesta antologia schumanniana, que li permeten revelar nous aspectes de la complexa poètica del compositor.

En resum, tenim davant un enregistrament important, absolutament recomanable als melòmans sensibles tant al fet musical com al món pianístic. ● Lluís Millet

András Schiff,
live at the
Concertgebouw

Obres de Händel, Brahms i
Reger. Teldec 4509-99051-2

Es tracta de l'enregistrament en directe d'un recital d'András Schiff, ofert el 4 de desembre de 1994 a la gran sala del Concertgebouw d'Amsterdam i que recull, d'alguna manera, aquella positiva atmosfera d'un esdeveniment viu i difícilment reproduïble en una producció d'estudi.

El mateix programa, exemplarment concebut,

dóna testimoni dels refinats interessos musicals del pianista hongarès: una *Suite* de Händel introdueix el punt de partida de les *Variacions i fuga sobre un tema de Händel*, op. 24 de Brahms, que són seguides per una obra, aparentment anàloga, d'un compositor alemany de la següent generació, les *Variacions i fuga sobre un tema de Bach*, op. 81 de Max Reger, una obra que també insinua de manera ideal una hipotètica anticipació del futur, ja que al·ludeix indirectament a alguns aspectes de l'obra de Paul Hindemith, compositor que no figura en el programa...

András Schiff ens presenta un Händel d'excel·lència nitidesa que, de vegades, es teneix d'una aurèola lleument romàntica, potser pel fet de ser interpretada sobre un piano modern, o perquè vol anunciar les obres que seguiran. En canvi, en les *Variacions* de Brahms, fèrramentament compartimentades, el pianista exhibeix una concisió notable, que dóna un contrapès adequat a la cal·ligrafia pianística complexa de l'obra.

La inclusió de les *Variacions* de Reger mereix un comentari particular: obra monumental d'una durada de 35 minuts, que no és habitual en els concerts actuals, Rudolf Serkin en va fer una peça predilecta del seu repertori i, també, va encoratjar Schiff a mesurar-se amb les seves gegantines dificultats. És també una obra doble, que unes vegades sembla respondre a una aparent retòrica improvisatòria de rang romàntic i unes altres s'insereix en alguns aspectes del nostre segle, particularment en allò que fa referència a un domini aclaparador del contrapunt, que culmina en la titànica fuga que tanca una obra digna per recomanar-ne l'atenció als pianistes actuals. András Schiff en fa una interpretació magistral en tots els aspectes! ● Agustí Montellà

VIVALDI:
Les quatre
estacions
PERGOLESI:
1r. Concertino
en sol

Orquestra Nacional
de Cambra d'Andorra.
Gerard Claret, concertino-
director. Ministeri d'Afers
Socials del Govern
d'Andorra.

Una bona targeta de presentació de l'Orquestra Nacional de Cambra d'Andorra, un conjunt amb perspectives de consolidació definitiva que ocupa un espai necessari en la nostra vida musical i es beneficia de la solidesa tècnica i de l'experiència cambrística del violinista Gerard Claret. És cert que, en aquesta ocasió, l'ONCA no ha dubtat a mesurar-se amb una obra, *Les quatre estacions* de Vivaldi, que –a part del seu valor comercial– es presta a inevitables comparacions en un camp interpretatiu d'evolució vertiginosa en els darrers anys. En aquest aspecte, Claret i els seus músics tendeixen a una versió tradicional, bàsicament assentada en una base rítmica inalterable i en una notable entrega i entusiasme comunicatiu, sense que la desbordant fantasia naturalista del compositor venecià depassi els límits d'un estàndard controlat dels paràmetres constructius. Al seu torn, en la seva virtuosística faceta solística, Gerard Claret s'acredita com un violinista brillant i impecable.

El CD és completat amb el bellíssim *Concertino en sol* de Pergolesi. Aquí, en un marc musical més abstracte, els components de l'ONCA són pròdigs a exhibir excel·lents detalls de compenetració col·lectiva, patent en l'equilibri sonor del conjunt, la unitat del fraseig en els passatges polifònics i un conjunt d'acurats detalls expressius que denoten una maduresa molt remarcable. ● A.M.

OBC

Orquestra simfònica de Barcelona i nacional de Catalunya

Solistes de l'OBC al Saló de Cent

IX Temporada

- 2 de novembre 1995
- 1** Magdalena Martínez, *flauta*
Larry Passin, *clarinet*
Magdalena Barrera, *arpa*
David Ballesteros, *violí*
Ana Galán, *violí*
Eric Koontz, *viola*
David B. Rynnion, *violoncel*
Roussel: Serenata per a flauta, violí, viola,
violoncel i arpa op. 30
Rossini: Cavatina de *Il barbiere di Siviglia*,
per a clarinet i arpa
Bassacopoli: Trio per a flauta, clarinet i arpa
Ravel: Peça en forma d'havanera per a
flauta i arpa
Ravel: Introducció i Allegro, per a arpa,
flauta, clarinet, dos violins, viola i
violoncel
- 16 de novembre 1995
- 2** Quintet de vent Aulos
Josep M. Brotons, *flauta*
Robert Julià, *oboè*
Alfons Reverté, *clarinet*
David Rosell, *trompa*
Eduard Bazaco, *fagot*
Serra: Cavalleresca
Serra: Remembrança
Garreta: Pastoral
Garreta: Dansa, de la *Suite Empordanesa*
Manén: El Cavaller enamorat
Toldrà: Empúries
Martínez-Comín: El Refugi
Solà: Un dia de març
Brotons: Port de la Selva
Morera: La Santa Espina
- 30 de novembre 1995
- 3** Larry Passin, *clarinet*
Evgueni Gratch, *violí*
Alexandra Prezaissen, *violí*
Carl Johansen, *viola*
David B. Rynnion, *violoncel*
Hindemith: Quintet per a clarinet i quartet
de corda op. 30
Weber: Quintet per a clarinet i quartet de
corda op. 34
- 14 de desembre 1995
- 4** Quartet de corda Gaudi
Jozef Toporcer, *violí*
Jindrich Bardon, *violí*
Eric Koontz, *violí*
Gheorghe Motatu, *violoncel*
Benejam: Quartet núm. 1
Puértolas: Quartet núm. 2 (Estrena)
Monsalvatge: Quartet India
- 11 de gener 1996
- 5** Magdalena Martínez, *flauta*
Gil Sharon, *violí*
Pere Serra, *violí*
Eric Koontz, *viola*
Joan Miró, *viola*
David B. Rynnion, *violoncel*
Mozart: Quartet amb flauta K. 285
Mozart: Quintet de corda K. 515
- 18 de gener 1996
- 6** Pere Serra, *violí*
Lluís Sedó, *violoncel*
M. Rosa Llorens, *piano*
Brotons: Trio op. 39
Schubert: Trio op. 99
- 8 de febrer 1996
- 7** Magdalena Martínez, *flauta*
Magdalena Barrera, *arpa*
Rossini: Andante i variacions
Andriessen: Intermezzo
Tournier: Au Matin, per a arpa sola
Caplet: A l'espagnole, per a arpa sola
Piazzola: Tango Café
Alwyn: Nàïades
Ciardi: Il Pifferaro
- 15 de febrer 1996
- 8** Quartet Albéniz
Vasil Lambrinov, *violí*, Pere Carbonell, *violí*
Miquel Serrahima, *viola*, Lluís Sedó, *violoncel*
Mozart: Quartet núm. 14 K. 387
Beethoven: Quartet núm. 5 op. 18
- 22 de febrer 1996
- 9** «Concert Extraordinari Centenari
Robert Gerhard»
Magdalena Martínez, *flauta*
Disa English, *oboè*
Larry Passin, *clarinet*
Silvia Coricelli, *fagot*
David B. Thompson, *trompa*
Àngel Jesús García, *violí*
Quartet de corda de Barcelona
Evgueni Gratch, *violí*
Alexandra Prezaissen, *violí*
Carl Johansen, *viola*
David B. Rynnion, *violoncel*
Gerhard: Capriccio per a flauta sola
Gerhard: Quartet de corda núm. 1
Gerhard: Chaconne per a violí sol
Gerhard: Quintet de vent
- 29 de febrer 1996
- 10** Salvador Martínez, *flauta*
David Ballesteros, *violí*
Emili Brugalla, *piano*
C.Ph.E. Bach: Duo en sol major, per a flauta
i violí
Mysliveček: Trio op. 1
Roussel: Joueurs de flûte, per a flauta i piano
Martinu: Promenades, per a flauta, violí i
piano
- 7 de març 1996
- 11** Magdalena Martínez, *flauta*
Àngel Jesús García, *violí*
David B. Rynnion, *violoncel*
Bach: Suite núm. 5 per a violoncel sol BWV
1011
Bach: Partita per a flauta sola BWV 1013
Bach: Partita núm. 2 per a violí sol BWV 1004
- 14 de març 1996
- 12** Quintet de corda de Barcelona
Jozef Toporcer, *violí*
Ana Galán, *violí*
Joan Miró, *viola*
Miquel Serrahima, *viola*
Gheorghe Motatu, *violoncel*
Bruckner: Intermezzo
Dvorák: Quintet op. 97
- 21 de març 1996
- 13** Rosario Hernández, *violí*
Ana Galán, *violí*
Susanne Magnusson, *viola*
Núria Calvo, *violoncel*
Haydn: Quartet op. 64/3
Wolf: Serenata Italiana
Mendelssohn: Quartet op. 44/2
- 28 de març 1996
- 14** Àngel Jesús García, *violí*
Albert Attenelle, *piano*
Benejam: Sonata núm. 1
Brotons: Sonata
Cervelló: Sonatina per a violí sol
(Estrena)
Monsalvatge: Paràfrasi concertant
- 11 d'abril 1996
- 15** Jozef Toporcer, *violí*
Jindrich Bardon, *violí*
Miquel Serrahima, *viola*
Gheorghe Motatu, *violoncel*
Guillem Llobell, *contrabaix*
Mozart: Divertiment K. 138
Rombert: Sonata per a violoncel i
contrabaix
Dvorák: Vals
Rossini: Tempesta
Puccini: I crisantemi
Cervelló: Burlesca Ibèrica
Joplin: Heliotrope Bouquet
- 18 d'abril 1996
- 16** Gheorghe Motatu, *violoncel*
Vincent Ellegiers, *violoncel*
Mozart: Sonata en si bemoll K. 292
Rossini: Duetto
Barriere: Sonata X en sol major
Händel: Passacaglia en sol menor
- 25 d'abril 1996
- 17** Gil Sharon, *violí*
Idith Zvi, *piano*
Beethoven: Sonata núm. 5 op. 24
«Primavera»
Dvorák: Tres peces romàntiques
op. 75
Elgar: Salut d'Amour op. 12
Ben Haim: Spanish Berceuse
Kreisler: Liebesleid
Massenet: Meditació de *Thais*
Vieuxtemps: Souvenir d'Amérique
- 9 de maig 1996
- 18** Alfons Reverté, *clarinet*
Pere Serra, *violí*
Antoni Peña, *violí*
Joan Miró, *viola*
Núria Calvo, *violoncel*
Enric Rigau, *contrabaix*
Rossini: Sonata núm. 1 en sol major
Brahms: Quintet amb clarinet op.
115
- 16 de maig 1996
- 19** Josep Fuster, *clarinet*
Silvia Coricelli, *fagot*
Oslas Wilenski, *piano*
Glinka: Trio «Pathétique»
Beethoven: Trio op. 38 (del Septet
op. 20)
- 30 de maig 1996
- 20** Larry Passin, *clarinet*
Silvia Coricelli, *fagot*
David B. Thompson, *trompa*
Àngel Jesús García, *violí*
David Ballesteros, *violí*
Eric Koontz, *viola*
David B. Rynnion, *violoncel*
Christoph Rahn, *contrabaix*
Schubert: Octet, D. 803/op. 166

Ara pots comprar totes les entrades des de casa.

Quan vulguis anar al Palau, truca al TEL-ENTRADES. Un servei gratuït de Caixa de Catalunya que és a la teva disposició les 24 hores del dia. Així podràs comprar les teves entrades quan vulguis, des de casa, i amb qualsevol targeta. Còmodament i sense

fer cues. I només hauràs de recollir-les a la taquilla el dia del concert. Així de fàcil i ràpid. Un servei de Caixa de Catalunya per als seus clients i per als qui encara no ho són.

